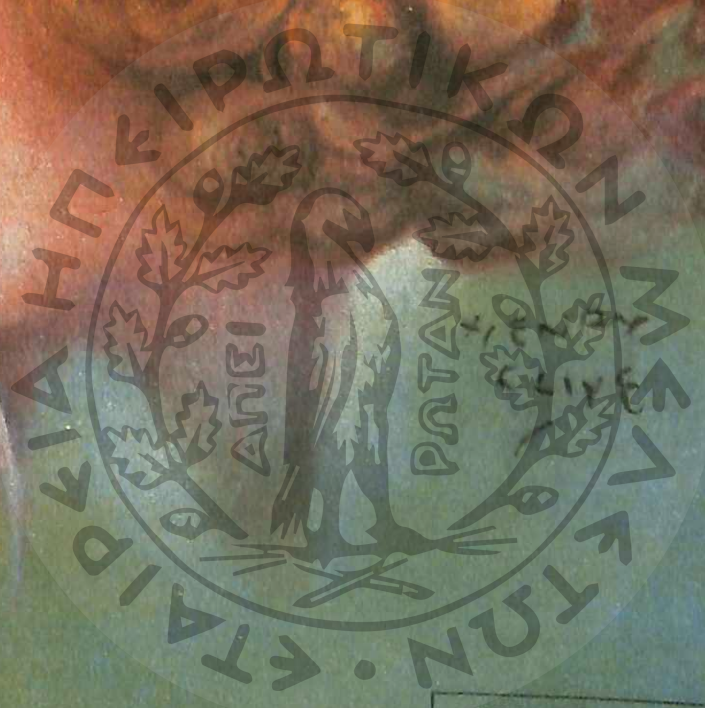
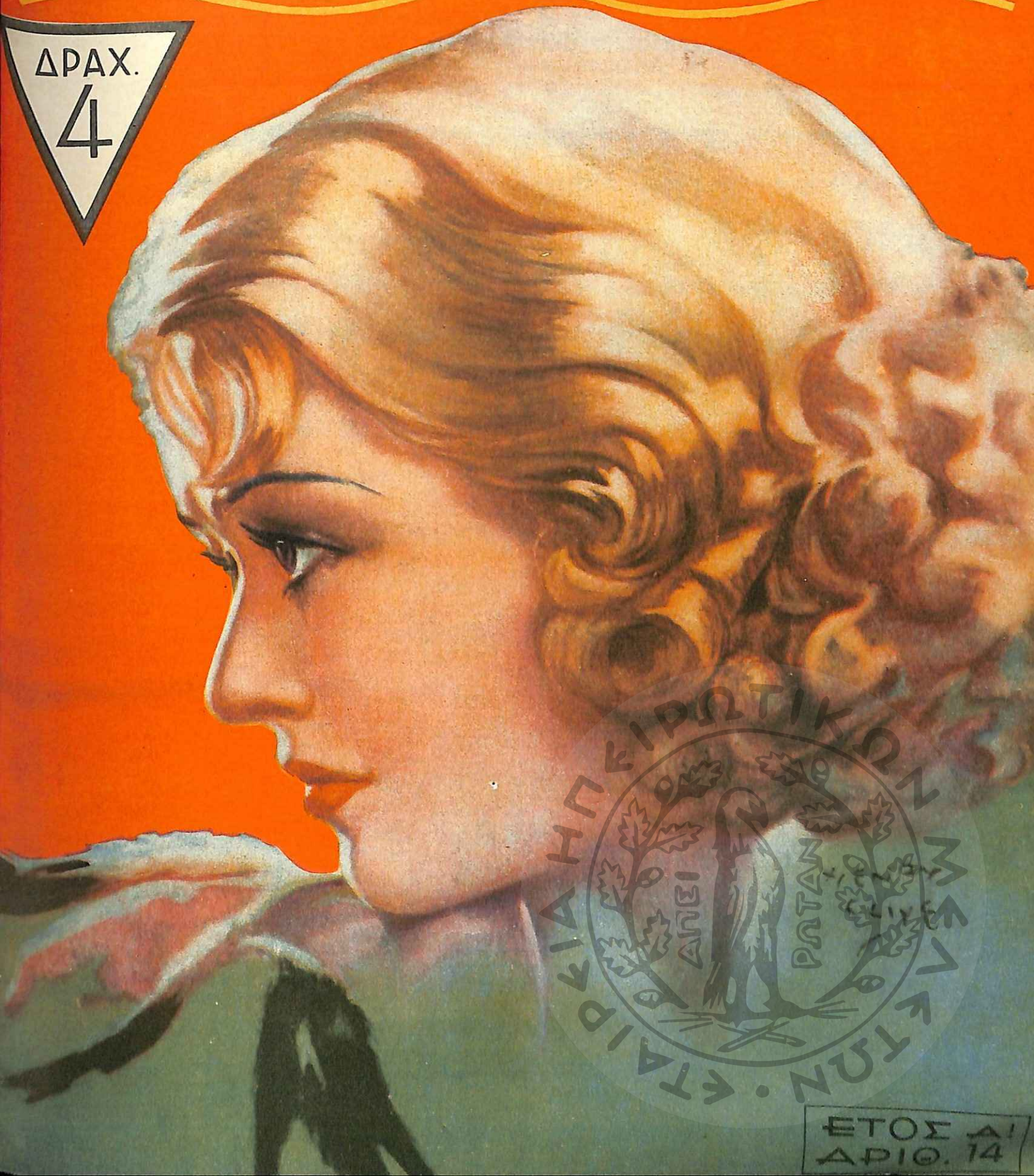

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.
4

ΕΤΟΣ ΔΙ
ΑΡΙΘ. 14

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 4 Δρχ. ἑκάστον καθὼς καὶ εἰς τὰ κάτωθι: ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Χ. ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεία Λεύκας, Ἀριστοτέλους 1
Τ. ΖΑΒΑΛΟΣ Ἐξωθεν Καφφενείου «Νέον», Ὁμόνοια
Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιῶς 2, Ὁμόνοια
Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ Ἐξωθεν παλ. ἡλεκτρ. Σταθμοῦ
Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ Ἐξωθι Βασιλικῶν, Ὁμόνοια
Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ Ἐξωθι Κινημ. Μάζεστικ
Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Πλατεία Ἀγίων Θεοδώρων.
Ν. ΚΟΤΤΑΣ Γωνία Σταδίου καὶ Ὑπ. Ἐσωτερικῶν
ΣΤΑΪΚΟΣ Σταδίου Ἐξωθι Πρωτοδικείου
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Χαυτεῖα Ἐξωθι Φαρμακείου Μαρινόπουλου
ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ Γωνία Πανεπιστημίου. Ἐδ. ΛΩ

ΚΑΟΥΘΜΑΝ Ἐναντι Βιβλ. Ἐλευθερουδ. Πλατ. Συν)τος
Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ Ἐναντι Ζαχ. Ζαβορίτου Πλατ. Συν)τος
Ν. ΚΑΣΤΑΝΗΣ Σταδίου Πεσματζίου

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΤΖΑΚΑ καὶ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ, Πανεπιστημίου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ. Σταδίου 14
Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ καὶ Σία Σταδίου
Μ. ΖΗΚΑΚΗ, Πεσματζίου
Πράκτωρ μας ἐν Ἀμερικῇ ὁ κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
NEW YORK NEWS AGENCY 616 8th Ave NEW-YORK

ΞΑΝΘΙΝΕΙΩΘΕΤΕ
τὸ πρόσωπό σας
κατὰ 10 ἔτη!

Εἶνε εὐκόλο τῶρα νὰ ἀπρίσετε καὶ ἀνανεώσετε, τίς γηρασμένες καὶ μαρμαρμένες ἐπιδερμίδες. Ἡ ἐπιστήμη ἀνακάλυψε ἕνα ζωτικὸν ἀνανεωτικὸν στοιχεῖον διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ὅταν τὸ κάνετε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τοὺς ἰστούς διὰ δονητικῆς κινήσεως, αἱ ρυτίδες χάνονται, αἱ διεσταλμένοι πόροι, τὰ μαῦρα στίγματα καὶ ἄλλαι ἀτέλειαι τοῦ προσώπου ἐξαφανίζονται. Τὸ ζωτικὸν καὶ ἀνανεωτικὸν αὐτὸ στοιχεῖον, παραχώμενον ἀπὸ νέα ζῶα περιέχεται μόνον ἐντὸς τῆς νέας κρέμας ΤΟΚΑΔΟΝ. Τὰ καλλωπιστικὰ καὶ τονωτικά της ἀποτελέσματα δίδουν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα λάμπιν υγείας καὶ νεότητος, προσερχομένην ἀπὸ τοὺς ὑποδορφεῖους ἰστούς καὶ ἡ ὁποία στολίζει τὸ ἀσχημότερο πρόσωπο μὲ ὑπέροχην ὡραιότητα.

Μεταχειρισθῆτε τὴν κρέμαν ΤΟΚΑΔΟΝ τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, τὸ βράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε. Τρέφει καὶ ἀνανεώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον. Μεταχειρισθῆτε τὴν Κρέμαν Τοκαλὸν τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ, (ὄχι λιπαρὰ) τὸ πρωῒ. Εἶνε λευκαντικὴ καὶ σπηγτικὴ, δροσίζει τὸ πρόσωπό σας γιὰ ὅλη τὴν ἡμέραν καὶ κάνει τὴν ποῦδραν νὰ κρατᾷ. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ κατάσταση τῆς ἐπιδερμίδας σας καὶ τοῦ χρώματός σας θὰ μείνετε ἐκπληκτοὶ καὶ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν προσδοκιῶν σας. Γεν. Ἀντιπρ.

Α. Π. ΡΕΜΗΟΝΤΖΑΚΟΣ. Πραξιτέλους 42

Ἀθήναι

Ἑλληνικὴ Ἀνακάλυψις ἑνὸς Καθηγητοῦ Διὰ τὴν Ὁραιότητα

ΚΥΡΙΑ μου, πουδραρισθήτε μία φορά με την πουδρα MATINÉE και παραβαλετέ την με την πλέον ακριβή και φημισμένη πουδρα· ή' αναγνωρίσητέ· μέσωσ' ότι ή MATINÉE είναι ανωτέρα· αυτό βεβαιούν όσαι την έδοκίμασαν. 'Επί πλέον κερδίζετε από την εύτην τιμήν· ης. 'Η μεγάλη δρ. 27, ή μικρή 14. 'Η κρέμα Ματινέ 15. 'Η περιγινώτινη 14. Το άρωμα Ματινέ 57, εις χύμα 2 δρ. το γραμμ. Τα στέλλωμιν ταχυδρομικώς εάν προεμβάσητε το αντίτιμον και 5 δρχ. ταχυδρομικά.

Μυροπωλείον ΑΡΙΣΤΟΣ Περικλέους 31

Αθ ή α ι

Ζητούνται αντιπρόσωποι εις όλας τας πόλεις και κωμοπόλεις.

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓ ΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, Π. ΝΤΟ ΕΙΔΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΙΑ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Πάσης άξιας, παντός είδους 'Ωρολόγια, παλαιά ασήμια, παρασημα, παντός είδους νομίσματα Κυποδιστρια «Φοίνιξ» παλαιά ελληνικά χαρτονομίσματα (άκέραια), εικόνες Βυζαντινές, κομπολόγια και πίπκεχομπάρια και γιούσελ, φίλντιοι και κοράλια με ανωτέρας τιμάς όλων των άλλων καταστημάτων. 'Οστις μās πωλήση το χρυσοῦν του ωρολόγιον αναλαμβάνομεν την τοποθεισιν της μηχανής του σε νικλένια κάσα. Κατασκευάζω και επισκευάζω παντός είδους καλλιτεχνικά κοσμήματα. Λογφ ρεκλάμας επισκευάζω ωρολόγια ήγγυημένα δια 2 έτη πρὸς 40 δραχ. δια πᾶσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ 56

ALEX

ΜΗΧΑΝΑΙ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Αι ανώτεροι όλων των έν χρήσει Ευρωπαϊκῶν Μηχανῶν και εις το 1/2 της άξιας αυτών.

Αποφεύγετε κάθε κίνδυνον, αποκτάτε μόνιμον πελατείαν, χρησιμοποιούντες τας μηχανάς και το φάρμακον ALEX Δοκιμαί καθ' έκαστην, Ρόμβης 13 Αντιπρόσωποι:

Θεόδ. και Νεόφ. Παπαντελής

Οί έν ταις έπαρχίαις ζητήσατε, πληροφορίας και καταλόγους

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Χειρουργός—'Οδοντίατρος
Κεραμεικοῦ, Δεληγιώργη 19
ΑΘΗΝΑΙ

Δια την δαφν των φορεμάτων σας να μεταχειρίζεσθε μόνον **ARTI** τας γνήσιας Γερμαν. Βαρὰς που οὐδέποτε ξεδάφουν. Πωλούνται στα Φαρμακεία ή Εμπορικά της Συνουίας σας.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Ίατρος

Ορφέως 57 — Τηλέφ. 20—17

Η ΓΟΗΣΣΑ Η ΖΕΡΜΑΙΝ

αι μπιέρες

δέν πρέπει να λησμονούν ότι ή **ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ** είναι το καλλίτερον φάρμακον δια τα παιδιά των. Ιδία δια ν' αποβάλλη τους σκώληκας ή να θεραπεύση τας έπιμόνους διαρροίας αιτινες οφείλονται εις την πολυφαγίαν και τας ζυμώσεις των περιττωμάτων που παραμένουν επί πολύ έντός των έντέρων. Είς τοιαύτας περιπτώσεις είναι άπαραίτητος μία καλή κάθαρσις. 'Η πλήρης θεραπεία των άνω συμπτωμάτων επιτυγχάνεται δια του καθαρτικού τούτου, ούτινος δύναται τις να κάμη χρήσιν εξακολουθητικώς επί έβδομάδας και μήνας ακινδύνως.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Η Ζερμαίν Μουαγιώ, είχε τελειώσει από ώρα την τουαλέττα της κι' ήταν βέβαιη πως το μακιγιάρισμα είχε συμπληρώσει την εξαίσια όμορφιά της, ώστε να είναι ένα θαύμα καλλονής, μια σωστή νεραϊδα, που σ' όποια δήποτε έπιτροπή καλλονής κι' αν παρουσιάζετο, θα την εξέλεγε χωρίς καμμία επιφύλαξη βασίλισσα.

Όστόσο, πριν αποφασίση να κατεβή στο κομψό σαλονάκι της, όπου της άναγγειλαν πως την περίμενε ο γνωστότατος στους κοσμικούς κύκλους του Παρισιού Έρρίκος ντε Σαντινά, θέλησε να πιστοποιήση για μια ακόμη φορά πως ήταν πάνοπλη για τη μεγάλη μάχη.

Η Ζερμαίν Μουαγιώ, πήρε τότε το μικρό αύγειδες καθρεφτάκι της τουαλέττας της και κύτταξε προσεκτικά το πρόσωπό της, πούλαμπε κάτασπρο σαν τα πέταλα άπριλάτικου κρίνου κάτω άπ' το χρυσό πλαίσιο των ωραίων της μαλλιών, θαύμασε τις ρόδινες ανταύγειες που στόλιζαν στα μάγουλά της, καμάρωσε τα μάτια της πούλαμπαν πράσινα, σαν δυο δίδυμα ζαφείρια, την κομψή μυτίτσα που δεν είχε κανένα κοκκίνισμα, την πλάτη, πούταν χυτή σαν άγάματος άπ' αλάβαστρο, το λαιμό, πούταν κύκνειος, δε βρήκε πουθενά ψεγάδι, κι' ένα χαμόγελο θριαμβου άπλώθη στα χείλη της.

— Ά, αγαπητέ μου βαρώνε, ψιθύρισε τότε, φορώντας ένα φόρεμα που άνεδείκνυε πιότερο την πλαστικότητα του κορμιού της κι' έκίνησε για το σαλονάκι, μουρμουρίζοντας.

— Θα δοῦμε, τώρα, φιλαράκο μου, αν θα εξακολουθήσης να έχης τις επιφυλάξεις σου... Άν θα πρέπη, να υποχρεωθῶ να περιμένω να πεθάνη ο αξιότιμος κύριος πατέρας σου, για να πάρης το θάρρος να με παντρεφής.

Η Ζερμαίν Μουαγιώ, μ' όλη την όμορφιά της και την αρκετά σεβαστή αλήθεια προίκα της, δεν ήταν παρά μια άπλη μοδίστα του Παρισιού, με πολλή πελατεία, αρκετούς θαυμαστές και περισσότερη φρόνηση. Ξεκίνησε φτωχή, από μια μικρή πόλη της Προβηγκίας κι' ήρθε στο Παρίσι γυρεύοντας τύχη. Πήγε πωλήτρια πρώτα σ' ένα κατάστημα, έγινεν έπειτα μαννεκέν, μα γρήγορα είδε πως είχε κλίση στη βελόνα και κατάλαξε μιντινετούλα. Στοῦ Πατου, που έπιασε πρώτα δουλειά, έξετίμησαν γρήγορα την αντίληψή της, τη λεπτότητα της έργασίας της και πρό παντός τή φρόνησή της και την έκαναν πρεμιέρα πολύ σύντομα.

Άν και μόνη μέσα στην πόλη αυτή των φώτων και των πειρασμών, που γοητευτικοί παραμονεύουν σε κάθε βήμα των όμορφων κοριτσιών, ή Ζερμαίν, δεν παρασύρθηκε.

Στο νοῦ της, βούιζαν πάντα τα λόγια που της είχε πει ή μητέρα της πεθαίνοντας: Να μην πιστεύης τους άντρες παρά

μόνον άμα σε παντρεφτούν. Άλλά και τότε όμως, να μη τους δώσης τίποτε πάνω άπ' την πίστη που επιβάλλει το καθήκον και την εκτίμηση που σοῦ ανταποδίδουν. Την καρδιά σου να τη φυλάς μόνο για τον έαυτό σου, μικρή μου Ζερμαίν, και να μην τη χαρίσης, παρά μόνο σε κείνον, που θα σου χυει δώσει αδιάψευστα δείγματα πως σ' αγαπά ειλικρινά.

Έτσι, σ' όσους της έκαναν τα γλυκά μάτια, ή Ζερμαίν άπαντούσε με την αδιαφορία της και όταν έγιναντο φορτικοί τους αποστῶμωνα μ' ένα: «Θέλετε, λοιπόν, να με παντρεφτήτε, αγαπητέ κύριε; Τότε έλάτε στο μπαμπά μου...

Και φυσικά, τούτριναν... Η Ζερμαίν, έργαστηκε στοῦ Πατου ένα αρκετό διάστημα και με τις οικονομίες της και τις γνωριμίες πουχε στο μεταξύ αποκτήσει, άνοιξε άμέσως ένα άτελιέ, που οι δουλειές του πήγαιναν θαυμάσια. Στο άτελιέ αυτό γνώρισε και το βαρώνο, Σαντινά, που πήγαινε κει συνοδεύοντας τη φίλη του, Σελί, μια καλή ήθοποιό ένός Παρισινού θεάτρου. Στ' άποκρυσμα της Ζερμαίν εκείνος, ένας νέος τριάντα χρόνων, πλούσιος και πολύ όμορφος, ξετρελλάθηκε. Τα χάλασε έτσι με τη φίλη του γρήγορα, κι' άρχισε να πορεύη τη Ζερμαίν, που για πρώτη φορά στη ζωή της, άρχισε ν' ακούη ευχάριστα τις έρωτικές έξομολογήσεις που της έκαναν.

Ένα ειδύλλιο τρυφερό έδεσε γρήγορα τις καρδιές των δυο αυτών νέων, που οι όμορφιές τους ήταν τόσο ιαιριαστές, ώστε σαν έβγαιναν περίπατο ή πήγαιναν μαζί στο θέατρο, έκαναν όλους να γυρίζουν τα μάτια σ' αυτούς και να ψιθυρίζουν: «Τι ταιριασμένο ζευγάρι!»

Η αλήθεια όμως είναι, ότι οι σχέσεις τους δεν είχαν έκταθ ή πέρα από μερικά χάρδια και τρυφερά άγκαλιάσματα ή Ζερμαίν ήξερε να συγκρατήται μέσα στα όρια, που δεν αφήνουν ποτέ μια νέα να κλάψη πικρά στην πε-

ρίπτωση που εκείνος θα την άφινε. Κι' όταν εκείνος έκανε να γίνη περισσότερο τολμηρός τούφωναξε.

Το παραξιλώσατε φίλε μου. Θα είμαι δική σας μόνο άμα γίνω γυναίκα σας! Τοῦ κάκου ο βαρώνος της όρκιζότανε πως την αγαπούσε παράφορα, πως θα την έπαιρνε άμέσως μόλις θα πέθαινε ο πατέρας του, που δε θα του συχωρούσε δυο ζούσε να παντρευτή μια μοδίστρα. Η Ζερμαίν έμεινε άνένδοχη. Κι' όχι μόνον αυτό, μα άρχισε να μη τον άφίνη ούτε να την δῇ καν. Ο βαρώνος άγωνίστηκε να τη μεταπειση, προσπάθησε να την ξεχάση, αλλά μάταια. Κι' όταν έφθασε στο σαλονάκι, τον βρήκε να την περιμένη με τον πατέρα του που της είπε: Ζερμαίν, γόησσα, με την ευχή μου! Αέλιεις τη θυσία μου!... COLETTE

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Α.

—“Ας μη ξημερώση ποτέ, αγαπημένε μου, κι’ ἄς μᾶς σκεπάζῃ τὸ σκοτάδι αἰώνια, ἀφοῦ πρόκειται νὰ μᾶς χωρίσῃ τὸ αὐριανὸ ξημέρωμα. Αφοῦ οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου θὰ σκορπίσουν στὴν ψυχὴ μᾶς τὴ νύχτα, ἄς εἶναι παντοτεινὸ τὸ σκοτάδι στὴ γῆ. Κι’ ἔτσι, ἄς μὴν ξημερώσῃ ποτέ. Ὁ Λούκιος Βῆρος, ὁ ὠραιότερος καὶ γενναϊότερος χιλιάρχος τῶν Ρωμαϊκῶν λεγεώνων, ἔσφιξε στὰ πλατεῖα τοῦ στήθῃ τῇ γυναίκα τοῦ Μάρτσια, τὴν πανέμορφη κόρη τοῦ πατρικίου Ἀντωνίνου, κι’ ἐσφράγισε μ’ ἓνα ἀτέλειωτο φίλημα τὰ ροδοκόκκινα χεῖλη της, ἀπ’ ὅπου βγαίνουν ὑπὸ κωφα τὰ λογία τοῦ τρόμου της.

—Γλυκεῖά μου μικρούλα, τῆς εἶπεν ἔπειτα. Ἀπόδίδωξέ ἀπ’ τὴν ψυχὴ σου τὸ φόβο. Καὶ τίποτα ἄς μὴν ταρασσῇ τὸ ὄνειρό τῆς ἀγάπης σου, τίποτα ἄς μὴ θολώσῃ τὸν οὐρανὸ τῶν ματιῶν σου, ποὺ καθρεφτίζουν τὸ ἄπειρο τῆς λατρείας σου. Δυνατὲς εἶναι οἱ ἄλυστοις τοῦ ἔρωτα ποὺ μ’ ἔχουν δειμένο σκλάβο τῆς ὁμορφιάς σου; κι’ ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης σου ποὺ θ’ ἄρμενιζῃ ἀδιάκοπα στὸ πέρασος τῶν λογισμῶν μου, θὰ μ’ ἔχῃ πάντοτε, τόσο σιμὰ σου, ὅσο τώρα π’ ἀναπνέω τὴν μυρωμένη ἀνάσα τῆς καλωσύνης σου.

—Φοβάμαι Λούκιε: ἡ ἐρωτευμένη ψυχὴ μου φοβάται! Καὶ φοβότανε πράγματι. Τὸ ὑπέροχο, τὸ θεσπέσιο ἐκεῖνο πλάσμα, ποῦ, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, εἶχε συνταράξει τοὺς λογισμοὺς κι’ αὐτοῦ ἀκόμα τοῦ γηραιοῦ αὐτοκράτορα Τιβερίου· ἡ Μάρτσια, ποὺ τὴν εἶχαν ἱκετεύσει νὰ δεχθῇ νὰ δείξῃ τὸ σῶμά της στὸ διασημὸ γλύπτη Πολώνιο, γιὰ νὰ φιάλῃ τὸ ἀγαλμα τῆς Αφροδίτης, «ἡ θεὰ τῆς Ρώμης» ὅπως τὴν λέγανε, μαζεύτηκε φοβισμένη μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ Λούκιου Βῆρου.

Στὴ μακρινὴ χώρα τῆς Συρίας, ἐκεῖ ὅπου τὰ πλήθῃ ἀνατάρασσοντο σὲ συχνὲς ἀνταρσίες, δυὸ ἀντίπαλες μερίδες ἐντοπιῶν εἶχαν ριχθῇ σ’ ἓνα πόλεμο ἐξοντώσεως. Δολοφονίες γινόνταν πολλές, μυστηριώδη ἐγκλήματα ἀνεκαλύπτοντο κάθε πρῶτ, καὶ τὰ ρωμαϊκὰ στρατεύματα, βρίσκοντο διαρκῶς σὲ δράση: γιὰτὶ κάτω ἀπὸ τὸν ἐμφύλιο σπαργμὸ κρυβότανε ὁ ἀπώτερος σκοπὸς γιὰ μιὰ ἐπανάσταση κατὰ τῆς κοσμοκράτειρας Ρώμης.

Ὁ Λούκιος Βῆρος, δὲν ἦταν πολὺς καιρὸς ποὺ γύρισε δοξασμένος ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἡ Μάρτσια, ἡ πανέμορφη πατρικίᾳ ποὺ εἶχε ἀρνηθῇ τὸν ἔρωτά της στοὺς ἐπισημότερους βαθμοῦχους τῶν ἀνακτόρων, γιὰτὶ τὸν ἀγαποῦσε μυστικά, πῆγε καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα, τὸν παρεκάλεσε, κι’ ἐκεῖνος συγκατατέθηκε στὸ γάμο τους ποῦ γινε μ’ ὅλη τὴ θαμβωτικὴ μεγαλοπρέπεια τῶν Ρωμαϊκῶν τελετῶν. Τὰ πλήθῃ ἐπευφήμισαν τὸ νικητὴ τῆς Αἰγύπτου, κι’ ἐπροσκύνησαν αὐτὸ τὸ ζευγάρι ποὺ ἀντιπροσώπευε τὸν ἔρωτα καὶ τὸ κάλλος. Καὶ οἱ λεγεωνάριοι ποὺ τὸν ἀκοιούθησαν τὶς ἡμέρες τῆς δόξας του, διεκήρυξαν δι, μετὰ τὸν αὐτοκράτορα, ὁ γενναϊότερος Ρωμαῖος ἦταν αὐτός.

Ἡ ἐξωτικὴ ὁμορφιά τῆς γυναίκας τοῦ, κι’ ἡ ἀγάπη τοῦ ὄχλου, ἦταν δυὸ πράγματα ποὺ ἔκαναν τοὺς τιτιλοῦχους τῶν ἀνακτόρων νὰ ζηλέψουν καὶ ν’ ἀνηυχίζουσιν. Ἐπεισαν τὸν αὐτοκράτορα ὅτι ἡ κατάστασις στὴν Ἀντιόχεια ἦταν ἀνησυχητικὴ, καὶ πὼς ὁ καταλληλότερος νὰ πνίξῃ στὸ αἷμα τὴν ἐπανάστασις, ἦταν ὁ πιστὸς καὶ γενναῖος Λούκιος Βῆρος, κι’ ἔτσι, λίγο καιρὸ ὕστερ’ ἀπ’ τὸ γάμο του, ὁ ἐνδοξος χιλιάρχος διετάχθη νὰ πάῃ στὴν Ἀντιόχεια, καὶ νὰ τεθῇ σὲ προσταγὰς τοῦ Κυβερνήτη τῆς Συρίας Πομπωνίου.

Φλάκκου. Δὲν θάμινε πολὺ ἐκεῖ. Θὰ ἐπέβαλλε τὴν ἡσυχίαν μὲ τὸν τρόπο, κι’ ὕστερα θὰ μποροῦσε νὰ γυρίσῃ νὰ ἐκκουρασθῇ στὴν ἀγάπῃ τῆς Μάρτσιας καὶ τὶς δάφνες τῆς δόξας του. Ὅλα ἦταν ἔτοιμα, καὶ τὸ πρῶτ, τὰ μεταγωγικά, μὲ συνοδεία ἰσχυρῆς μοίρας τοῦ στόλου, τῆς θαλασσοκράτειρας, θὰ σιγῶναν ἀγκυρὰ γιὰ τὸ μακρινὸ τοῦ ταξίδι.

Καὶ ἡ ὁμορφὴ ἐρωτευμένη φοβότανε τὸ χωρισμό. Ἐνὰ ταξίδι τοῦ ἀγαπημένου της στὴ χώρα τοῦ μυστηρίου, στὴν ἀγνωστὴ καὶ μακρινὴ ἐκεῖνη Ἀνατολή, ἀπ’ ὅπου ἤρχοντο οἱ παραδόξωτεροι θρύλλοι· στὴ χώρα τῶν ὠραίων γυναικῶν, ποῦ μὲ τὰ φίλτρα καὶ τὰ μάγια τοὺς ὑποδούλωναν τίστραχειὲς ψυχὰς τῶν πολεμιστῶν καὶ γκρέμιζαν θρόνους. Ἐνὰ ταξίδι στοὺς τόπους ὅπου ὁ ἔρωτας μιάνης γυναῖκας προκαλοῦσε ἓνα πολύνεκρο πόλεμο, ἓνα τέτοιο ταξίδι τὴν τρόμαζε. Ὁ ἴδιος τὴν ἔμαθε νὰ φοβάται. Γιὰτὶ ὁ ἴδιος τῆς εἶχε διηγηθῇ τὶς παραδόξες ἱστορίες ποῦχε μάθει στὴν Αἴγυπτο, ὁ ἴδιος τῆς εἶχε ἀποκαλύψει ποιεὲς τρικυμίες συγκλονίζαν τὶς ψυχὰς ἐκεῖ κάτω, στὴν εὐμετάβλητη Ἀνατολή.

—Ἀσπίδα μου ἡ τρανὴ ἀγάπη ποὺ σοῦχω, γλυκεῖά μου Μάρτσια, τῆς εἶπε ὁ Λούκιος Βῆρος, θὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ κάθε πονηρὸ λογισμό. Κι’ ἡ γοητεία τῆς ὁμορφιάς σου ποὺ τὴ ζηλεύουνε κι’ αὐτοὶ οἱ θεοί, θὰ μοῦ κλείνῃ τὰ μάτια σὲ κάθε ὑποπτη γοητεία καὶ θὰ μοῦ σφαλῇ τ’ αὐτιά σὲ κάθε ψιθύρισμα πονηρο. Ποιὸ ἀστέρι θὰ μποροῦσε νὰ μετριάσῃ αὐτὸ τὸ φεγγαρόλημα τῶν δικῶν σου ματιῶν, καὶ νὰ τὰ ράξῃ τὴν ψυχὴ μου ποὺ σοῦ εἶναι δοσμένη, ὁλόκληρη;

—Στὴ χώρα ἐκεῖνη ὅπου γεννιῶνται οἱ ὁμορφες, τὰ μυστηριώδη φίλτρα ποὺ ξελογιάζουν τοὺς ἀνδρες, εἶναι τρεμερὰ ἐπίφορα γιὰ τὸν ξενιτεμένον πολεμιστὴ.

—Καὶ ποῖα φίλτρα λοιπὸν εἶναι δυνατότερα ἀπ’ ἐκεῖνα ποὺ δίνουν τὰ κερασένια σου χεῖλη, ποῖα γοητεία ἀνώτερη ἀπ’ ἐκεῖνη ποὺ σκορπᾶνε τὰ μάτια σου, ποὺ μοῦ φέρνουν τὴν τρελλὰ, κάθε φορὰ πο’ πέρνω τὴν τόλμη νὰ τ’ ἀντικρῶσω;

Τὴν ξανάσφιξε δυνατότερα στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ φλογισμένα του χεῖλη στὰ δροσερὰ μάγουλά της. Καὶ τὸ τρεμουλιασμά τῶν δυνατῶν μπράτσων του, ἦταν ἡ ζωηρότερη ἀπόδειξις τῆς ἀλήθειας τῶν λόγων του, ἡ ἀρῶν φλυαρία τῆς θαμπωμένης ψυχῆς του.

—Λούκιε! ἐπέλλοις ἡ Μάρτσια, παραλυμένη στὴν ἀγκαλιά του. Ὁρκίσου μοι πὼς ποτέ δὲν θὰ τὰράξῃς τὴν ἔσπερίδα τῆς ἀγάπης μας οὔτε μ’ ἓνα πονηρὸ λογισμό;

—Στὸ ὀρκίζομαι!

—Κι’ ἐγὼ ὀρκο σοῦ κάνω στὴν Ἀφροδίτη! Πὼς ἂν ποτὲ τὰ χεῖλη σου γευθοῦν τὸν ἔρωτα στὰ χεῖλη μιᾶς ἄλλης, τ’ ὁμορφο κορμὶ μου ποὺ ζηλεύεις νὰ τὸ κυττάζω στὸν καθρέφτη μου κι’ ἡ ἴδια ἐγώ. Θὰ τὸ ρίξω ὑπὸ λιοντάρια σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε γιορτῇ. Βλέπεις ἐδῶ;

—Τὸ δαχτυλίδι σου;

—Τῆς μητέρας μου ναί! Ἐχει στὴν πέτρα του μιὰ σταγόνα δηλητήριο ποὺ φέρνει ἀκαριαῖο τὸ θάνατο. Μ’ αὐτὸν ἡ μ’ ἐκεῖνο τὸν τρόπο, ἡ Μάρτσια θὰ πεθάνῃ, ἀλλ’ ὁ Λούκιος Βῆρος ὁ ἀγαπημένος της...

Ἡ συνέχεια τῶν λόγων της πνίγηκε στὸ φλογερὸ φίλημα του, καὶ ἡ θεὰ πνοὴ τοῦ ἔρωτα ποὺ νανούρισε τὴ καρδιά τους, ἔβρυσε τὴν κακὴ προαίρεσις ποῦχυνε τὴν κρυὰ δα τῆς στὴν ψυχὴ τῆς μικρούλας τῆς Μάρτσιας.

Β.

Στοὺς τρεῖς πρώτους μῆνες τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ τῶν, ἡ Μάρτσια ἔπαιρνε μηνύματά του σχεδὸν τακτικά. Κάθε

πολεμικὸ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Συρίας, ἔφερνε κι’ ἓνα του γράμμα, ὅπου μὲ τὶς ἀπλές του φράσεις ἐδείχνε ὅλη τὴ θεόρατὴ ἀγάπῃ ποὺ δονοῦσε τὰ στήθῃ του, καὶ τὸν πόθο τοῦ γρήγορου χωρισμοῦ. Στὸ τελευταῖό του ἔλεγε πὼς βρίσκώτανε στὴν Ἀντιόχεια. Κι’ ἔως ἀπ’ αὐτὸ ἴσποτε ἄλλο.

Ἀλλὰ γιὰτὶ τὰ καράβια ποῦρχοντο ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα, δὲν ἔφερναν πιά τὶς εἰδήσεις του, καὶ γιὰτὶ λησμονοῦσε νὰ γράψῃ στὴ μικρὴ του τῇ Μάρτσια; Βαρεῖες ὑποψίες ἀρχίσανε νὰ βασανίζουσαν τὴν ψυχὴ της.

Κι’ οἱ κακὲς προαισθήσεις τῆς νὰ τὴν πνίγουν καὶ πάλι. Παρηγοροῦσε τὸν ἑαυτοῦ της· μὰ δὲν καθόρθωνε ὅμως νὰ τὸν καθήσυχάσῃ, καὶ, καθισμένη στὸ παράθυρό της, βύθιζε τὸ βλέμμα της στὸ γαλανὸ ἄπειρο, σὰν νὰ θελε νὰ ἰδῇ μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας τῆς τὴν ἀδρι μορφή τοῦ ἀγαπημένου της, νὰ τὸν συναντήσῃ σὲ ἐπικίνδυνες περιπέτειες τῆς ἐκστρατείας του καὶ νὰ περάσῃ μαζί του τὶς νύχτες τῆς τυραννικῆς τῆς ἐαγρύπνιας.

Τὶ νὰ συνέβαινε τάχα; Μαζί του εἶχε ἐκστρατεύσει κι’ ὁ Καίλιος, φίλος του καὶ συμπαθὴς του στὴν Πραίνεστο. Ἐνὰς ἀξιοματικὸς γενναῖος ποὺ ἐκεῖνος τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἐμπιστεύετο, ἀλλὰ καὶ ποὺ ἦταν ἐρωτευμένος μαζί της τρελλᾶ. Τὶ δὲν εἶχε κάνει γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, πρὶν παντρεῖται;

Κι’ ὅταν ἀκόμα ἐπῆρε τὸ φίλο του, μιὰ βραδυὰ ποὺ τὴν βρῆκε μονάχῃ στὸν κῆπο τοῦ μαρμαρένιου μαγάρου της, τῆς ὠρκίσθηκε πὼς θὰ διέθετε τὴν ἰσχύ, τὰ πλοῦτή, τὴ ζωὴ, κι’ αὐτὴ τὴν τιμὴν του. Στὴν προσπάθεια νὰ τὴν κἀνῃ δική του.

Μήπως ὁ Καίλιος ἐξεμεταλλεύθηκε τὴν ἐμπιστοσύνη του καὶ τὸν ἐξόντωσε; Μήπως ἔγινε κι’ αὐτὴ ὑπεύθυνος τοῦ ἔχθου του, μὲ τὸ νὰ μὴν τοῦ μαρτυρήσῃ τὸ ἀγιάτρευτο πάθος ποὺ ἔκαιγε τὴν ψυχὴ τοῦ φίλου του; Ἡ μήπως τάχα οἱ ὁμορφες κόρες τῆς Ἀντιόχειας, τοῦ ἐβόλωσαν τὴ θύμησίν της, κι’ ἔβρυσαν μὲ τὸν χρόνον τὸ πέρασμα ἡ φλόγα τῆς παλαῖας του ἀγάπης;

Ἀν ἦταν αὐτὸ δὲν θὰ ἐδίσταζε, τὸ εἶχε ὀρκισθῇ. Μὲ τὴν σταγόνα τοῦ τρεμοῦ δηλητηρίου, ἡ μ’ ἓνα της πῆδημα στὸ κλουβὶ τῶν θηρίων, θὰ διαλαλοῦσε, μ’ αὐτὸ της τὸ φρικτὸ διάβημα, πόσο βαθειὰ ἦταν ἐθρονισμένος στὴν ψυχὴ της ἐκεῖνος ποὺ τὴν λησμόνησε.

Ἀπόδιωχνε ὡς τόσο τὶς θλιβερὲς σκέψεις της, ἔδινε θάρρος στὸν ἑαυτὸ της, κι’ ἤθελε νὰ πιστεῖ σὲ τοὺς αὐθαίρετους συλλογισμοὺς τοῦ πατέρα της, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ ὕστερα ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὴ ἐξάφνης της κι’ ὕστερα ἀπ’ τὴν ἀλλοφροσύνη τῆς ἀπελπίστας της. Μάταια ὅμως ζητοῦσε εἰδήσεις του, μάταια τὸν περιμένε αὐτὸν ἡ κάποιος του γράμμα. Καὶ βασανίζότανε ἀργοπεθαίνοντας στὴν ἀβεβαιότητα, καὶ μαρνανώτανε ἡ μικρούλα ἡ Μάρτσια, ὅταν, μιὰ μέρα ὁ πατέρας της ἐπέμενε νὰ τὴν πάρῃ στὴ γιορτῇ ποὺ θὰ γινώτανε γιὰ τὰ γενέθλια τοῦ αὐτο-

κράτορος. Ὁ ἴδιος ὁ Τιβέριος θέλησε νὰ εἶναι στὴ λαμπρὴ γιορτῇ ἡ ὁμορφότερη νέα τοῦ βασιλείου του, στὴ γιορτῇ ὅπου πολεμιστὰὶ θὰ μονομαχοῦσαν μέχρι θανάτου, ἀρματοδρόμοι θὰ ἐτσακίζοντο διεκδικούντες τὴ νίκη, σκλάβοι θὰ ἐκαίγοντο ζωντανοί, κι’ ἄλλοι θὰ σπαρταροῦσαν στὰ κλουβιά τῶν λεόντων.

—Σ’ ἐγύρευε ὁ ἴδιος ὁ Καίσαρ! τῆς εἶπει ὁ γηραιὸς Ἀντωνίνος. Γιὰτὶ ἴσως νὰ θελῇ νὰ σὲ παρηγορήσῃ ὁ ἴδιος, γιὰ τὴ φρικτὴ συμφορὰ ποὺ σ’ εὗρηκε, δυστυχισμένο παιδί μου.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἓνα σκοτεινὸ πέπλο σκέπασε τὰ μάτια τῆς Μάρτσιας, ποὺ ἦταν ἔτοιμη γιὰ τὴ μεγάλη γιορτῇ, κι’ ἓνα τεράστιο χερί τῆς φάνηκε χούφτωσε τὴν καρδιά της καὶ τὴν ἐσφίγγε.

Κρυάδα θανάτου συγκλόνισε τὸ δεινερμένο κορμὶ της, κι’ ἡ φωνὴ της, σὰν φωνὴ ποῦβγαίνει ἀπὸ τάφο βαθύ, ἐπιθύρισε.

—Ἐχεις εἰδήσεις πατέρα, ἀπὸ τὸ Λούκιον;

—Θλιβερὲς εἰδήσεις παιδί μου, πὶθὸ θλιβερὲς ἀπ’ ὅ,τι μπορεῖ νὰ γεννηθῇ κι’ ἡ πὶθὸ τρελλῇ φαντασίᾳ... Πᾶμε στὴ γιορτῇ. Ὁ αὐτοκράτορας θὰ σοῦ εἰπῇ μονάχος, τὴν ἀνέκλητὴ ἀπόφασίν του, καὶ σὺ θὰ ὑποταχθῇ σὲ τὸ θέλημά του. Ἐτσι δὲν εἶναι παιδί μου;

Ἡ Μάρτσια, ποὺ πρὸ μιᾶς στιγμῆς, κινδύνευε νὰ σωριασθῇ κάτω λιπόθυμη, σοβαρῇ τῶρα, σὰν νὰ μὴν τῆς συνέβαινε τίποτα, χωρὶς νὰ προδῇ τοὺς τρομεροὺς λογισμοὺς ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ της, μὲ ταχύτητα ἀστράπης, τοῦ ἀπάντησε.

—Ἐτσι εἶναι πατέρα. Θέλω ὅμως, πρὶν ξεκινήσουμε γιὰ τὴ μεγάλη γιορτῇ, νὰ μοῦ

διηγηθῇ—χωρὶς τίποτα νὰ μοῦ κρύψῃς—τὴ θλιβερὴ ἱστορία, ποὺ δὲν τὴν ξεπερνᾷ, ὅπως εἶπες, ἡ πὶθὸ τρελλῇ φαντασίᾳ. Θὰ τὸ κάνῃς πατέρα;

Ὁ Ἀντωνίνος τὴν ἐκύτταξε ἀνήσυχος, σχεδὸν τρομαγμένος. Πὼς μπο-

ροῦσε νὰ τὸν ρωτᾷ, μὲ τέτοια ἀπάθεια, αὐτὴ ἡ Μάρτσια, νὰ ρωτᾷ ἔτσι ψυχρὰ γιὰ κείνον ποὺ ξεψυχοῦσε προφύροντας καὶ τ’ ὄνομά του μονάχα; Μπορεσε νὰ ὑπομείνῃ ἔτσι ἡρωικὰ τὸν ἀνησυχητικὸ πρόλογο μιᾶς συμφορᾶς ποὺ δὲν τῆς ἔκρυψε πὼς ἦταν μεγάλη; Ἡ μήπως, τὶς ἡμέρες τοῦ χωρισμοῦ τῶν, ἡ καρδιά της ἐχτύπησε γιὰ κάποιον ἄλλον, ἀπὸ τοὺς τόσους ὁμορφους πατρικίους ποὺ τὴν περιστοιχίζανε, ἔτοιμοι νὰ προσφέρουν κι’ αὐτὴ τὴ ζωὴ τους, γιὰ ἓνα της ἐλπιδοφόρο χαμόγελο;

Αὐτὴ τοῦ ἡ τελευταία ὑποψία τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν σωστή. Νά, ὅπως ἦταν ντυμένη μὲ τὰ βαρύτιμα φορέματά της, λαμπρὸ ἀστέρι, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ξεπεράσῃ τὴ γοητεία τοῦ κανένα λουλουδι τῆς Ρώμης, θὰ κατέπλησσε σὲ λίγο τὰ πλήθῃ τῶν θαυμαστῶν της, καὶ ἡ νεότης τῆς Ρώμης θὰ γονάτιζε μπροστὰ στὴν ἀκατανίκητὴ δύναμιν τῶν ματιῶν της. Γιὰτὶ λοιπὸν νὰ τὰράξῃ τὴ χαρὰ τῆς λαμπρῆς γιορτῆς καὶ γιὰτὶ νὰ κἀνῃ τ’ ἀστρατηβόλα τῆς μάτιας νὰ σκασθοῦν μὲ τὴ διήγησιν τῶν θλιβερῶν γεγονότων ποὺ θάθελε νὰ μὴ βγαίνανε ποτὲ ἀπ’ τὸ στόμα του; Θέλησε νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ’ αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Ἀλλ’ ἐκεῖνη ἐπέμενε ὁ Ἀντωνίνος ὑπέκυψε.

Καὶ διηγῆθηκε στὴν κόρη τοῦ ποὺ τὸν ἄκουγε συγνή καὶ σιωπηλῇ, τὴν τραγωδίαν, ποὺ ξετυλίχθηκε στὴ μακρινὴ χώρα τῆς Ἰουδαίας...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
ΝΥΧΤΑ ΨΥΧΗΣ

Ἐκείνη τὴ νύχτα, ἡ Μαρία, τὸ τελειότερο αὐτὸ δημιούργημα ἀπὸ ὅσα ἐφιλοτέχνησε ἡ φύση, ποτὲ, σχεδὸν δὲν ἐκοιμήθη καθόλου. Στὰ ἀνάκτορα τοῦ Ρωμαίου διοικητῆ, τὸ ἴδιο βράδυ δινώτανε μιὰ γιορτὴ, ὅπου ἦτανε καλεσμένοι ὅλοι οἱ ἐπίσημοι τῆς Ἀντιόχειας. Ἀνθρώποι τῶν γραμμάτων, πολεμιστὰι δοξασμένοι, Ρωμαῖοι περιηγῆται καὶ Ἕλληνες ἔμποροι, ὅ,τι εἶχε νὰ δεῖξῃ σὲ πλοῦτο καὶ σὲ δύναμη ἡ πρωτεύουσα τῆς Συρίας, βρισκώτανε συγκεντρωμένοι στὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα τοῦ Πομπωνίου Φλάκου. Οἱ ὁμορφες κόρες τῆς Συρίας, διαλεγμένα ἀριστοτεχνήματα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον ἐνὸς Θεικοῦ καλλιτέχνη, ἔδιναν σ' αὐτὴ τὴ γιορτῇ τὸ φῶς τῆς ἀσύγκριτης ὁμορφιάς των. Καὶ κορμολοῦδι ἀπὸ τὰ Μάγδαλα, ἡ θεὰ Μαρία, συνεπλήρωνε μὲ τὴν ἀφθαστὴ ὁμορφίαν τῆς, τὴν ἀσύλληπτη γοητεία αὐτῆς τῆς θαυμάσιας ὀπτασίας.

Τὰ ἀνάκτορα, τὰ κτισμένα ἀπὸ τὸν περιφημότερο ἀρχιτέκτονα, κολυμβοῦν στὸ φῶς. Καὶ μέσα στὴν εὐρύχωρη αἴθουσα τοῦ συμποσίου μὲ τοὺς δλόχρους στήλους, ὁμορφες παρθένες τῆς Αἰθιοπίας κερνᾶνε τὰ ἀφρώδη κρασιὰ ἐνῶ ὀρχηστρίδες τῆς Κύπρου ἀναμέλουν τὸν ὕμνον τοῦ ἔρωτα. Ἡ νεότης, σφριγηλὴ θεὰ τῆς ζωῆς, ὀργιάζει εἰς εὐθυμία. Ὁ πόθος ἀναταράσσει ψυχὰς ὅ, ἔρως θολώνει τὴν σκέψιν. Κι' ὅλων αὐτῶν βασιλοῦσα ἀκατανίκητη, ἡ θεὰ τῶν Μαγδάλων σκορπίζει τὴς ἀστραπὲς τῶν ματιῶν τῆς, ἡλεκτρίζει, θαμπώνει, αἰχμαλωτίζει. Γέρνουν σ' ἓνα σιωπηλὸ προσκύνημα οἱ μικροὶ τολμοὶ νὰ σηκώσουν τὰ ὄνειροπολήματά των ἐως τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν κατακτήσουν οἱ δυνατότεροι. Ἐτοιμοὶ νὰ σωριάσουνε θησαυροὺς στὰ πόδια τῆς οἱ πλούσιοι, ἀποζητοῦνε τὴν ἐφήμερην εὐτυχία τῆς προτιμήσεώς της. Καὶ μονάχα ἓνας λεπτός, σχεδὸν ὥχρος νεανίας, καθισμένος στὸ βάθος τῆς ἀπέραντης αἰθουσας, δὲν φαινώτανε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὸ τὸ θαυμάσιον καλλιτέχνημα, ὅπως δὲν συνεκινήτο οὔτε καὶ γιὰ καμμιά ἀπὸ τὴς ἄλλες ὠραίες τῆς Ἀντιόχειας.

Εἶδε αὐτὸ τὸ νέο ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἐπρόσεξε τὴν ἀδιαφορίαν του καὶ θύμωσε γι' αὐτήν. Πῶς μπορούσε νὰ μὴ συγκινήθῃ καὶ νὰ μὴ πάῃ νὰ τῆς προσφέρῃ τὴ λατρεία του, ὁ ἀνθρώπος αὐτός; Πῆγε κοντὰ του. Τὸν ἐκύτταξε καὶ τοῦ χαμογέλασε. Τὸν ἐπυρπόλησε μὲ τὰ βλέμματά της καὶ τοῦδωσε θάρρος γιὰ μιὰ ἐξομολόγησιν, μὲ τὸ χαμόγελό της, πού πυρπολοῦσε καὶ φλόγιζε. Κεῖνος ὑποκλίθηκε μὲ εὐγένεια, τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὰ φιλοφρονητικὰ λόγια πού τοῦ εἶπε κι' ἀποτραβήχθη καὶ πάλι στὴ θέσιν του. Θυμωμένη ἡ Μαρία γύρεψε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του.

— Ἐγγονος τοῦ ἑκπτώτου βασιλεῖς Ὑρκαινοῦ τοῦ δευτέρου, τῆς ἀπάντησαν, λέγεται Οὐρβανός.

— Ἀδελφός τοῦ Τίτου; ρώτησε μὲ μεγαλεῖτερο ἐνδιαφέρον ἡ Μαρία.

— Μεγαλεῖτερος ἀδελφός του, ἀλλ' ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ κείνον: τὴν ἐπληροφόρησαν.

— Ὅλο τὸ διάστημα, ἔως τὴν ὥρα πού ἔφυγε νὰ γυρίσῃ στὸ δικὸ τῆς ἀνάκτορο, ἡ Μαγδαληνὴ, δὲν ἔκανε ἄλλο, παρὰ νὰ προσέ-

χῇ τὸν Οὐρβανὸ καὶ νὰ γυρεῖ πληροφορίες γι' αὐτόν. Κάποιος τῆς εἶπε πῶς ἀγαποῦσε κρυφὰ μιὰ ὁμορφὴ κόρη τῆς Γαλιλαίας. Ἄλλος τὴν ἐπληροφόρησε πῶς τὴν καρδιά του δὲν τὴν συνεκίνησε γυναίκα ποτέ. Ὅπως δὲν ἔλεγε ὁ νέος ἐκεῖνος τῆς ἀπασχόλησε ὅλη τὴ νύχτα τὴ σκέψιν καὶ δὲν ἐπρόσεχε παρὰ μονάχα σ' αὐτόν.

Κατ' ἀντίθεση μὲ τὸν ἀδελφὸ του τὸν Τίτο πού ἦταν ὠραίος ἀλλ' ἀσθενικός, ὁ Οὐρβανὸς ἦταν ἄνδρας μὲ ἀδύνατον χαρακτηριστικὰ, μὲ φυσιογνωμία τραχειά, ριψοκίνδυνον, πολεμιστὴς, ὀλιγόλογος καὶ σχεδὸν μυκτηριώδης. Καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ πού ἐκλιπαροῦσαν ἓνα τῆς βλέμμα ὅλοι αὐτοὶ πού γύρευαν νάβρουν τὴν λήθη στὴ ζαλάδα τοῦ κρασιοῦ πού εἶχε διώξῃ τὸν Τίτο, τὸ ὁμορφὸ πρῶτον πόπουλο πού σερνῶταν στὰ πόδια τῆς, βρῆκε νὰ θελήσῃ νὰ σαγηνεύσῃ ἀκριβῶς ἐκεῖνον πού ἀδιαφοροῦσε γι' αὐτήν. Ἀλλ' ὅμως μάταια ταπεινώθηκε γυρεύοντας νὰ ξυπνήσῃ μέσα του τὸ ἐνδιαφέρον. Καὶ πειραγμένη ἀλλὰ καὶ θυμωμένη γι' αὐτὸ τῆς τὸ πάθημα, πρόσασθηκε ἀδιαθεσία κι' ἀπεχώρησε πρὶν νὰ τελειώσῃ ἡ γιορτῇ.

Θέλησε νὰ κοιμηθῇ ἀμέσως ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Ἦτανε τάχα τὸ πείσμα ἐκεῖνο πού τὴν ἔκανε νὰ θυμᾶται τὸν ἀσυγκίνητο πρίγκηπα; Ἦτανε ὁ θυμὸς γιὰ τὴν κόποιαν ἄλλον, φάνηκε στὰ μάτια του ὁμορφότερῃ τῆς; Ἦτανε ἰδιοτροπία ἐκεῖνης τῆς στιγμῆς ἢ προσπάθειά της νὰ κερδίσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του; Ὅτι δὴποτε καὶ ἂν ἦταν ἡ αἰτία ἡ πανέμορφη κόρη τῆς Γαλιλαίας, γιὰ πρώτη ἱσως φορὰ στὴ ζωὴ της βασανίζονταν μὲ τὴ σκέψιν κάποιου ἀνδρός.

Ἀποκοιμήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἀλλὰ ξύπνησε καὶ πάλι ταραγμένη ἀπὸ κάποιο ὄνειρο τρομακτικόν, ἓνα ὄνειρο πού τῆς μεγάλωσε τὴ δυσθυμία της. Σηκώθηκε τότε καὶ πύθθηκε πρόχειρα. Αἰσθανότανε τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσῃ δροσερὸ ἀέρα, καὶ, χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ τὴς δοῦλές της, κατέβη ἀπὸ τὸ μέγαρό της καὶ τράβηξε κατὰ τὸν ποταμὸ ὅπως συνείθιζε νὰ κάνῃ συχνά.

Μὲ ἀργὸ τὸ βῆμα, σκυθρωπὸ τὸ βλέμμα, βυθισμένη στοὺς ἀνίσυχους λογισμοὺς τῆς ἡ ὠραία Μαρία, περιπατοῦσε πρὸς τὸν ποταμὸ, πού κυλοῦσε κελλαρίζοντας ἀνά μέσῳ τοῦ δάσους τῶν ψηλόκορμων δένδρων καὶ τῶν παντοειδῶν

λουλουδιῶν, πού μύρνανε τὴν πρωινήν αὐρα μὲ τίς δυνατὲς εἰκόνες των. Τ' ἀγέρι ἀνέμιζε τὰ μαλλιά της ἐπάνω στὸ θάλαμα τοῦ κύκνειου λαιμοῦ της, τὰ μεταξωτά της φορέματα ἐκολποῦντο κολλημένα ἀπὸ τὴν ἔσθῃ, ὥστε νὰ διακρίνονται οἱ γραμμὲς ἐνὸς ὑπέροχου κορμιοῦ. Καὶ τὸ ζωντανὸ αὐτὸ ἀγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος προχωροῦσε φλόενα χωρὶς νὰ προσέχῃ τί γινότανε γύρω της.

Ξαφνικὰ τρεῖς γενειασμένοι ἄγνωστοι, ξεπήδησαν μέσα ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τὴν ἐκύκλωσαν. Ἀφίσε ἀπεγνωσμένη κραυγὴ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ θέλησε νὰ τραπῇ σὲ φυγὴ. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Οἱ τρεῖς ἄγνωστοι, τὴν κρατήσανε. Κι' ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, πού τῆς φάνηκε πῶς ἦτανε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν, τῆς εἶπε.

— Μάταιος κόπος, ὁμορφὸ λουλούδι τῆς Γαλιλαίας, νὰ προσπαθῇς νὰ φύγῃς. Κι' ἀδικο πρᾶγμα νὰ χάσῃς ὁ κόσμος τὴ λαμπρὰ τοῦ κάλλους σου. Γιατί, ἂν βρεθοῦμε

στὴν θέσιν, ἂν μᾶς ἀναγκάσῃς εἰς, θά σὲ σκοτώσουμε.

Στάθηκε πραγματικὰ ἡ Μαρία καὶ δὲν ἐδοκίμασε ν' ἀντι-

σταθῇ. Μάταιος κόπος κι' ἂν τόκανε, κι' ἐπικίνδυνον ἀκόμα. Αὐτοὶ οἱ λησταὶ — καὶ καμμιά ἀμφιβολία δὲν τῆς ἔμενε πῶς ἦταν λησταὶ — κι' ἂν δὲν εἴ-

χαν ἄλλους μαζί τους, μπορούσαν μονάχοι τους νὰ τὴν σκοτώσουνε.

— Πόσα γυρεύετε; τοὺς ἐρώτησε.

Ἐκεῖνος πού τῆς εἶχε μιλήσει — ὁ ἀρχηγός — χαμογέλασε.

— Τὸ χρυσάφι πούχεις μαζωμένο στὸ μέγαρό σου, βασιλοῦσα τῆς Ἀντιόχειας — εἶπε — μπορεῖ νὰ πληρώσῃ καὶ τὰ βαρύτερα λύτρα, γι' αὐτὸ εἶμαι ἐπληροφορημένος καλά.

Μὰ τὸ χρυσάφι πού σκορποῦν οἱ ματιές σου εἶναι ἀνώτερο, καὶ τοὺς ζωντανούς θησαυροὺς σου, δὲν θά ἰσοζυγίσει ὁ Αἰβανός, ἂν ἦτανε καμωμένος ἀπὸ χρυσάφι ὁλόκληρος.

Ἐντρομος ἡ Μαρία ἐρώτησε.

— Τί γυρεύετε λοιπόν;

— Ἐσένα, αἰθέριο πλάσμα, πού σ' ἔστειλαν στὴ γῇ οἱ θεοί, γιὰ νὰ φλογίσῃς τίς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν. Ξημερώνει ὡς τόσο, καὶ νὰ μείνουμε περσιότερο δὲν θά ἦτανε φρόνιμο. Στὶς καλαμιές μέσα ἔχουμε μιὰ δυνατὴ σχεδιά. Θὰ περάσουμε τὸ ποτάμι καὶ στὴν ἄλλη μεριὰ μᾶς περιμένουνε γρήγορα ἄτια. Ἀς μὴ σκοτεινιάσῃ τὸ φεγγαγόλημα τῶν ματιῶν σου, κι' ἂς μὴν ἀνησυχῇ ἡ ψυχὴ σου. Ἡ ἀγκαλιά πού σὲ περιμένει λυώνει ἀπ' ἀγάπῃ, καὶ ἡ τρέλλα τοῦ ἔρωτος τοῦ ταράσσει τὰ λυγικά.

Ἀφῆσε νέα ἀπεγνωσμένη κραυγὴ ἡ Μαρία καὶ ἀψηφώντας τὸν κίνδυνον, θέλησε νὰ τραπῇ σὲ φυγὴ. Οἱ λησταὶ ῥίχθηκαν κατ' ἐπάνω της. Ἀλλὰ τὴν ἴδιαν στιγμὴ ἓνας ἀνθρώπος πού δὲν τὸν εἶχαν ἰδωμένο ἔως ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, καὶ δὲν ἐκατάλαβαν πῶς βρέθηκε ἔτσι ξαφνικὰ, παρουσιάσθηκε ἀναμεσῆς τους. Μὲ μιὰ γροθιά, πού τοῦ φάνηκε ὅτι ἦτανε χτύπημα κεραυνοῦ, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ληστὰς σωριάσθηκε χάμου. Ἐντρομοὶ οἱ ἄλλοι ὀπισθοχώρησαν.

— Ὁ Οὐρβανός, ὁ ἀφέντης καὶ κύριός μας! ἔτραυλσε μὲ σεβασμὸ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν. Κατάρρα σὲ μᾶς πού ἀντιστάθηκε στὴ θέλησή του.

Ἐπρόχωρησε κι' ἐγονάτισε μπροστὰ του καὶ θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τὸν ἐπρόσεξε. Ὑψίστη στὴν ἔντρομη Μαρία κι' αὐτὴ ἀναγνώρισε τὸν ὑπερήφανο νέο πού ἀπασχολοῦσε τὴ σκέψιν τῆς ὅλη τὴ νύχτα. Τὴν καθυσέχασε καὶ τῆς συνέστησε νὰ γυρίσῃ στὸ μέγαρό της, καὶ μ' ὅλον ὅτι οἱ λησταὶ ἔγιναν ἀφαντοὶ τὴν ἴδιαν στιγμὴ, τὸν παρεκάλει νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἔως τὸ μέγαρό της, κι' αὐτὸς τὸ ἐδέχθηκε.

Ἀκουμπώντας στὸ σιδερένιο του μπράτσο ἡ Μαγδαληνὴ περπατοῦσε χαρούμενη τώρα. Ὁ τρόμος πού τῆς παρέλκε τὴν καρδιά λίγο πρὶν, εἶχε ὑποχωρήσει σὲ μιὰ συγκίνηση πού αἰσθανώτανε γιὰ πρώτη φορὰ, καὶ μιὰ ἐντονη ἱκανοποίησις ζωγραφίζοντανε στὸ πρόσωπό της πού πορφυρώθηκε καὶ πάλι ἀπὸ τὴν ἐλπίδα. Καὶ τί δὲν εἶπε στὸν δρόμο, μὲ πόσες ζωηρὲς ἐκφράσεις δὲν τοῦ παρέστησε τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν συμπάθειά της, τὴν χαρὰ πού θὰ δοκίμαζε ἂν τῆς ἐχάριζε τὴ φιλία του. Ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅταν φθάσανε στὰ προύλαια τοῦ μεγάρου της, ὅπου κανένας κίνδυνος δὲν τὴν ἀπειλοῦσε πιά, τῆς ἐδήλωσε πῶς δὲν ἐπρόκειτο νὰ ξανα-συναντηθοῦνε ποτὲ γιὰ τὸ δρόμο τους ἦταν ἀντίθετος. Ὑποκλίθηκε βαθεῖα μπροστὰ της τὴν ἀφῆκε κι' ἔφυγε.

Κύματα ἀκράτητου θυμοῦ, συνετάραξαν τότε τὰ στήθεα τῆς Μαγδαληνῆς, θόλωσαν τὸ μυαλό της, κι' ἐξαγρίωσαν τὴν ὀρμητικὴ τῆς ψυχὴ.

Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος πού τὸν ἐπρόσεξε τῆς εἶχε πετάξει κατὰμουτρα τὴν πιὸ φρι-

κτὴ προσβολή. Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος πού τοῦ προσέφερε ὅτι μάταια ὄνειροπολοῦσε ὁλόκληρη ἡ Ἀντιόχεια, τὴν ταπεινώσε μ' ἓνα τρόπο πρωτοφανή, κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἂν μπορούσε θά σκότωνε μὲ τὸ ἴδιο τῆς χέρι, τὸν ἀνθρώπο ἐκεῖνο πού τὴν εἶχε σώσει ἔδω καὶ λίγες στιγμές.

Κατακίτρινη, μὲ τὰ ὁμοφα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀλλοιωμένα στὴν ἐκφράση ἐνός τρομεροῦ μίσους, εἶχε σταθεῖ στὸ πρῶτο σκαλοπάτι τῆς μαρμάρινης σκάλας τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου της καὶ παρατηροῦσε τὸν Οὐρβανὸ πού ἔφευγε ἀδιάφορος γιὰ τὴν τρικυμία πού

εἶχε σηκώσει ἔτσι ἀγρία, στὴν ταραχώδη ψυχὴ τῆς Κύτταξε γύρω της. Οἱ δοῦλοί της δὲν ἦταν ἐκεῖ, νὰ τοὺς στείλῃ νὰ τὸν σκοτώσουνε, καὶ θὰ ἤθελε νὰ εἶχε ἓναν κεραυνὸ γιὰ νὰ τὸν ἀπολύσῃ στὸ κεφάλι του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδε νὰ πλησιάζῃ δειλὰ ὁ Τίτος, ὁ ἀδελφός τοῦ Οὐρβανοῦ. Καὶ τὰ μεγάλα τῆς μάτια ἔλαμψαν στὴν τρομερὴ σκέψιν πού πλανήθηκε στὸ ταραγμένο μυαλό της. Αἰρὸ πολὺ ὁ ὁμορφὸς Τίτος σερνῶτανε στὰ πόδια τῆς ἀποζητώντας τὸν ἔρωτά της. Τῆς εἶχε δηλώσει πῶς θάδινε κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ του γιὰ ἓνα φίλιν της. Νά! μπορούσε τώρα νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγκαλιά της αὐτὸς καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴ μανία τοῦ μίσους τῆς ἐκεῖνη.

— Τίτο! τοῦ φώναξε. Ἀγαπᾶς ἀκόμα τὴ Μαγδαληνὴ καὶ προσφέρεις τὴ ζωὴ σου, σὰν ἄλλοτε, γιὰ τὸν ἔρωτά μου μιανῆς βραδυᾶς;

Μ' ἓνα πήδημα ὁ Τίτος βρέθη κοντὰ καὶ γονάτισε μπροστὰ της.

— Δός μου τὴ χάριν νὰ πεθάνω γιὰ σένα, τῆς ψυχῆς μου. ἀρχόντισσα — εἶπε — κι' οἱ οὐρανοὶ ἂς μὲ κάψουνε, ἂν δὲν ξεψυχῶσω εὐλογώντας τὸ ὄνομά σου.

Ἐλα μαζί μου. Δὲν σοῦ γυρεύω τὴ δική σου ζωὴ. Μοῦ χρειάζεται ὅμως ἡ ζωὴ ἐνός ἄλλου, καὶ μὲ τὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου αὐτοῦ θά μοῦ πληρώσῃς τοὺς θησαυροὺς μου τοὺς ἀνεκτίμητους. Ἐλα μαζί μου.

Ἀνέβηκε βιαστικὴ τὴ σκάλα καὶ πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ καλλωπιστήριό της. Ζαλισμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία, γιὰ τὴν

τοῦ δινώτανε ἡ εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσῃ ἓνα ὄνειρο πού μῆνες τώρα ἦταν ἡ ἔμμενη ἰδέα του, ὁ Τίτος τὴν ἀκολουθοῦσε συγκινημένος, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν προσδοκία καὶ γοητευμένος στ' ἀντίκρουσμα αὐτῆς τῆς θυμωμένης Θεᾶς, πού εἶχε γίνεϊ τώρα ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φερά ὁμορφότερη.

Πέταξε νευρικὰ τὸ σάλι πού σκέπαζε τίς τορνευμένες τῆς πλάτες. Ἀφῆσε νὰ χαμηλώσουνε λίγο οἱ δαντέλλες πού συγκρατοῦσαν τὸ μεταξένιο τῆς φόρεμα, καὶ νὰ φανοῦν οἱ καμπυλοτήτες ἐνός στήθους πού προκαλοῦσε τὸν ἱλιγγο. Ἀρπα-

ξε τὸ χέρι τοῦ μέσῳ στὸ ἀπαλὸ ἰδικό της, τοῦριξε στὰ μάτια τίς ἐκθαμβωτικὲς ἀστραπὲς τῶν βλέμμάτων της, καὶ τὸν ρώτησε.

— Θέλω νὰ σκοτώσῃς γιὰ χάριν μου ἓναν ἄνθρωπο, Τίτο! Εἶσαι ἔτοιμος νὰ τὸ κάνῃς;

Χωρὶς νὰ τρομάξῃ καὶ χωρὶς νὰ πολυσκεφθῇ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸ πιὸ ἀπλούστερο πρᾶγμα, εὐτυχῆς γιὰ τὴν θά μπορούσε νὰ προσφέρῃ μιὰ πηρεσία, μιὰ τέτοια τρομερὴ θυσιά στὴν ὀνειρεμένη βασιλοσίων ταραγμένων τουλογισμῶν ὁ Τίτος, ἀπάντησε.

— Συμφορὰ σὲ κείνο πού-κανε τὰ θειά σου μάτια νὰ σκοτεινιάσουν ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ τὴ λύπη. Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος πού πρέπει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου; Τ' ὄνομά του! Ποῖο εἶν' τὸ ὄνομά του;

Ὑπόκωφη ἡ φωνὴ τῆς Μαγδαληνῆς τοῦ ἀπῆντησε.

— Οὐρβανός!

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ρεκόρ μιά φορά

Εάν υπάρχει ένα ρεκόρ, του οποίου την απώλεια δεν θα θρηνήσουν οι φίλοι μας Αμερικανοί, είναι το ρεκόρ... των φόνων. Μέχρι σήμερα, ήταν γενικά παραδεγμένο, ότι οι περισσότεροι φόννοι έγιναν στη χώρα των δολλαρίων, των γκάγκστερ, και πάσης εξωφρενικότητας. Ένας Βραζιλιανός σοφός όμως βρήκε ότι στη Χιλή αναλογούν 60 φόννοι σε 10.000 κατοίκους το χρόνο, ενώ στην Αμερική μόνον 8 επί ίσου αριθμού. Και φυσικά άπενει με το ρεκόρ των φόννων εις την Χιλήν όπου γίνεται 1 φόννος κάθε 3 ώρες.

Τό ξανδό σπανίζει

Κατά μιά τελευταία ανακοίνωση κάποιου Αγγλου Φυσιολόγου, το ξανθό χρώμα, γίνεται κάθε ημέρα και σπανιώτερο, τόσο πολύ μάλιστα ώστε ύστερα από λίγους αιώνες δεν θα υπάρξει ξανθός άνθρωπος στη γη. Κατά τον Άγγλον αυτόν Φυσιολόγο, αυτό προέρχεται από το ότι οι ξανθιές δεν έχουν δικήν, γιατί κατά μιά σχετική στατιστική, η αναλογία των γάμων ξανθών και μελαχροινών είναι 2 πρὸς 3. Γιατί όμως υπάρχει αυτή η διαφορά; Προέρχεται άραγε επειδή οι άνδρες αγαπούν και παντρεύονται μάλλον τις μελαχροινές παρά τις ξανθιές που ήταν και θα είναι για πάντα οι λατρευτοί τύποι των ποιητών και των ζωγράφων; Αν οι πολλοί άντρες δεν τις προσέχουν και προτιμούν τις μελαχροινές αυτό σημαίνει ότι δεν έχουν... γούστο. Και αν λιγοστεύουν και γίνονται σπανιότερες στον κόσμο οι ξανθιές, αυτό καλό τους κάνει, γιατί γίνονται... πιο περιζήτητες και πιο πολύτιμες για τη σπανιότητά τους.

Τρίχες

Πόσες τρίχες έχει το ανθρώπινο κεφάλι; Για τη λύση αυτού του προβλήματος Αγγλοι και Γερμανοί ασχολήθηκαν με μεγάλη επιμονή. Μερικοί απ' αυτούς μέτρησαν πάνω σε κεφάλια διαφόρων ανθρώπων το ποσό των τριχών που σκεπάζουν επιφάνεια ενός τετραγ. δακτύλου. Κατά μέσον όρο βρέθηκαν ότι σε κάθε τετραγ.—δακτύλο υπάρχουν 1076 τρίχες. Επειδή δε το τριχωτό μέρος της κεφαλής του ανθρώπου έχει επιφάνεια 120 τετραγ.—δακτύλων περίπου, βγαίνει το συμπέρασμα ότι τα μαλλιά του ανθρώπου αποτελούνται από 1.279.200 τρίχες.

Ένας... επιτήδειος ζητιάνος

Ο γνωστός καλλιτέχνης Βίκτωρ Μπουσέ, δέχθηκε τελευταίως την επίσκεψη ενός ανθρώπου που φαινόταν πολύ δυστυχής.

—Τί θέλετε, φίλε μου, από μέ; Τόν ρώτησε ο καλλιτέχνης.

—Σεις που είσατε τόσο καλός και έχετε τόσο πολλά, του είπε με το κακομοίρικο ύφος του, θα μπορούσατε να μου δώσετε ένα κουστούμι να ντυθώ κι' εγώ άνθρωπινά.

Ο Μπουσέ τον λυπήθηκε και του δώκε άμέσως ένα κουστούμι σχεδόν άφορετο.

Ο επισκέπτης εξάντλησε όλο το λεξιλόγιό των ευχαριστιών, αλλά δεν τό κουνούσε να φύγει.

—Αί, λοιπόν, του είπεν ο καλλιτέχνης, τί άλλο έχετε να μου πείτε που δεν φεύγετε τόσην ώρα;

—Ω, κύριε—άπάντησε άμέσως—είναι τόσο πολύ ωραίο το κουστούμι που μου δώσατε, ώστε για να τό φορέσω, θάπρεπε να μου δώσετε άνόμα, ένα ζευγάρι παπούτσια, ένα πουκάμισο με κολλάρο και μιά γραβάτα μώβ, άν δε δεν είναι δύσκολο και ένα ζευγαράκι γάντια και κάλτσες βέβαια άνάλογο.

—Μήπως ξεχάσατε τίποτε άλλο; Ρώτησε ο Μπουσέ.

Ο ζητιάνος τόν κύτταξε παράξενα...

—Γιατί, έχω την εντύπωση, φίλε μου, πως, μαζί μ' όλα αυτά, θάπρεπε να προσθέσετε και την ντουλάπα πού... θά τα φυλάξετε...

Εννοείται όμως, πως δεν του χάλασε τό χατίρι κι' είπε στην οικονόμο του να του δώσει τό συμπλήρωμα του κουστούμιού. Πλην της ντουλάπας, την όποιαν δεν του δώκε από φόβο μή του ζητήση και τά... μεταφορικά.

Μιά παράξενη οικόγένεια

Γεννήθηκαν πρό ήμερών στο Κονιάκ της Γαλλίας 5 γατάκια, τά όποια παρουσιάζουν μιά πολύ παράξενη άνωμαλία. Είναι και τά 5 ήνωμένα με μεμβράνες. Τά μικρά αυτά φαινόμενα, είναι θαυμάσια εις την υγεία τους. Είναι όμως άδύνατο να κάνη ένα εξ αυτών και την παραμικρή κίνηση χωρίς να κινηθούν ταυτοχρόνως και τά άλλα 4 μαζί.

Κάποιος κτηνίατρος που τά έπεσκέφθη, άπεφάνθη ότι κάθε άπόπειρα χωρίσματος των θα έπέφερε τόν άμεσο θάνατό τους. Ο νοικοκύρης των, ένας θυρωρός κάποιας επαύλεως, έγινε έκ του παραδόξου αυτού τοκετού της γάτας του ευτυχέστατος, διότι οι θιασάρχαι των παραδόξων φαινομένων του προσφέρουν σεβαστά ποσά για την αγοράν των.

Ένα τραγικό αυτοκίνητο

Τό αυτοκίνητο στο όποιο τό 1914 έδολοφονήθη στο Σεράγεβο ο άρχιδούξ Φερδινάνδος της Αυστρίας, έχει άποκτήσει μεταξύ των προληπτικών μιά πολύ κακή φήμη. Καθώς άποδεικνύεται άλλωστε άπό τά πράγματα έφερε δυστυχία σ' όλους τους ιδιοκτήτας του. Έχει πωληθή ως σήμερα 16 φορές έκ των όποιων τις 15 αυτές φορές κατόπιν θανάτου του έκάστοτε ιδιοκτήτη του.

Δεκαπέντε δυστυχήματα έχουν συμβή άπ' αυτό μέχρις ώρας και τά 15 θανατηφόρα. Άπ' όσους έγιναν ιδιοκτήται του κανείς δεν άπόφυγε την κακή μοίρα. Ο τελευταίος του ιδιοκτήτης ένας ούγγρος έμπορος άλλαντικών έφονεύθη τραγικάτα στο διαστημα μιάς έκδρομής, καθ' ήν τό αυτοκίνητο άνετράπη. Τώρα τό άγόρασεν ένας γαιοκτήμων της Βουδαπέστης και οι προληπτικοί άναμένουν να ίδούν σύντομα τά... νεκρώσίμιά του.

Ένας ζητιάνος... λήσταρχος και έκατομμυριούχος

Ο Λεωνίδας Αντζάκι προκαλούσε τόν οίκτο των κατοίκων μιάς πόλεως της Βεσσαραβίας, περνώντας για άρρωστος και μονόψυχος. Οι άλλοι ζητιάνοι όμως, έξω φρενών για τόν... έπαγγελματικό ανταγωνισμό πού τούς έκανε, τόν κατάγγειλαν ως άπατεώνα και συνελήφθη. Έκ τών έρευνών, τάς όποιων έκανε τότε η Αστυνομία, άνεκαλύφθη ότι ο Αντζάκι ήταν άρχηγός μιάς σπείρας λωποδυτών των όποιων άργάωνε τάς έπιδρομάς χωρίς να λαβαίνει μέρος ο ίδιος. Για να έξαπατά δέ τόν κόσμο και τάς άρχάς και να μνημόν ύποπτεύονται, έζητιάνευε.

Εννοείται ότι κάθε άλλο παρά μονόψυχος και πτωχός ήτανε.

Ο έφευρετικώτατος αυτός... ζητιάνος είχε 4 χρηματοκιβώτια στας Τραπεζάς της Ρουμανίας εις τά όποια έκρυβεν 7.112 έκατομμύρια εις μετρητά και σωρόν πολυτίμων αντικειμένων.

Μέσα στα άλλα του πολύτιμα ήταν και μιά χρυσή σιγαροθήκη με την έξελξη άφιέρωση: «Στόν άρχηγό της Αυστρίας αυτοκράτορα Γουλιέλμου 1905».

Σέ μιά πλευρά της σιγαροθήκης ήταν τό πορτραίτο του Γουλιέλμου από σμάλτο, περιτριγυρισμένο από διαμαντόπετρες.

Ο Λεωνίδας Αντζάκι, Αρμένιος τήν καταγωγή, προήρχετο άπ' την Κωνσταντινούπολι όπου ήταν κοσμήματοπώλης.

ΑΠ' ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ο τραγικώτερος χρόνος

Ένας Αμερικανός—ποιός άλλος μπορούσε να τόκανε—έξετάζων στατιστικώς τά άτυχήματα που έγιναν την τελευταία έπταετία πιστοποιεί ότι τό τραγικώτερο έτος ήταν τό 1927.

Κατά τό χρόνο αυτό, χωρίς να υπολογίση κανείς τις φοβερές πλήμμυρες της Κίνας, των Ινδιών και της Άλγερίας και τό φοβερό σεισμό πού άναστάτωσε την Κίνα και σημείωσε 100.000 ανθρώπινα θύματα, έσημειώθησαν άπό της 1ης Ιανουαρίου έως τις 2 Ιουλίου του 1927, δηλαδή σε διάστημα 196 ήμερών, 136 θεομηνίες έκ των όποιων 38 κυκλώνες, 37 πλήμμυρες και 6 έκρήξεις ήφαιστείων κ.τ.λ. Αυτές οι καταστροφές έχουν στόν άπολογισμό τους 3671 νεκρούς 9489 τραυματίες, 4 πόλεις κατεστραμμένες και 16845 κάτεδαφισμένα σπίτια. Ο Αμερικανός στατιστικός έκρινε περιττό να προχωρήση, γιατί αυτά μονάχα, έφθαναν να βγάλη τό συμπέρασμά του.

Φυσικά βαρόμετρα, καλύτερα άπό τά έπιστημονικά

Ένας διάσημος φυσιολόγος πιστοποιεί ότι πολλά ζώα και φυτά είναι βαρόμετρα πολύ ακριβέστερα άπό εκείνα πού έφευρε η έπιστήμη. Οι άρχανες π. χ. μάς πληροφορούν για την ύγρομετρική κατάσταση της ατμοσφαιρας με τόν τρόπο πού ύφαινον τόν Ιστό τους. Όταν ο καιρός είναι πρὸς τή βροχή, οι άράχνες στενεύουν τις κλωστές πού κρατούν τόν Ιστό τους. Τό εναντίον όταν προαισθάνονται καλό καιρό, άπλώνουν τις κλωστές αυτές. Όταν πάλι προμηνύεται θύελλα τά σμήνη των μελισσών άποσύρονται στην τράντα, τά θαλάσσια πουλιά συγκεντρώνονται στις άκτές και τά ψάρια τινάζονται έξω άπ' τό νερό. Όταν έπίσης πρόκειται να βρέξη, τά λαχανικά και τό τριφύλλι στήνουν τις ρίζες τους και τά χρυσάνθεμα κλείνουν τούς κάλυκες των. Όταν πρόκειται να κάνει ή ζέση τά λουλούδια των άγρών γέρνουν στο πλάγι και όταν προμηνύεται καλός καιρός ή δέχαλις μισαίνει τά φύλλα της. Η φύσις—έπιλέγει ο λαμπρός αυτός φυσιολόγος—είναι ένα βιβλίο μυστικό, πού ο άνθρωπος μπορεί να συμβουλευτεί πάντοτε πρὸς όφελός του. Ευτυχώς δεν μάς λείπει και να πετάξουμε τά βαρόμετρα και να βγαίνουμε στους άγρούς, στα μελισσοτροφεία και στις άκτές, να βάλουμε τί καιρό θα κάνη για να λάβωμε έγκαίρως τά μέτρα μας.

Τά άνθη στη μαγειρική

Ενώ έμεις αγαπούμε τά άνθη για τόωραίο των χρώμα και άρώμα, υπάρχουν λαοί πού τ' αγαπούν για την ωραία τους γεύση. Εις την Κεϋλάνη π. χ. έξάγουν με ειδικό πιεστήριο άπό τά άνθη ένα είδος βουτύρου πρώτης τάξεως. Με τό τσάι τους λοιπόν τρώγουν βούτυρο άπό τριαντάφυλλα, ύακίνθους κ.τ.λ.

Εις την Κίνα βράζουν τούς κρίνους με γάλα και διατηρούν άπό χρόνο σε χρόνο ένα γλυκό καμωμένο άπό γιασεμιά. Οι Ιάπωνες καθώς και οι Αιγύπτιοι αγαπούν πολύ ένα μπελτέ καμωμένο άπό λωτούς και μιά σαλάτα άπό χρυσάνθεμα.

Μιά περίεργη αύλαία

Οι Αμερικανοί προσπαθούν καθημερινώς ν' αυξήσουν την πολυτέλεια των θεάτρων για να παρουσιάσουν στο κοινόν κάτι τό εξαιρετικόν διαρκώς. Έτσι τελευταίως, σ' ένα θέατρο της Φιλαδελφείας, άντικατέστησαν την αύλαία του προσκηνίου μ' ένα πελώριο καταρράκτην.

Στό τέλος, έτσι, κάθε πράξεως, ένας έκ των μηχανικών της σκηνής κάνει να έρχεται άπό τό ύψηλότερο μέρος των θεωρείων μιά μεγάλη έκταση ύδατος ή όποια περιβάλλει τη σκηνή και τρέχει σε μιά άφανή δεξαμενή. Προβολείς, άπό διάφορα μέρη της αθούσης ρίχνουν σ' όλη την αύλαία φώτα διαφόρων χρωματισμών κι' έτσι στα μάτια των θεατών παρουσιάζεται ένα υπερόχως φαντασμαγορικό θέαμα: ένα άπλο γύρισμα ύστερα, ένός μικρού ρουμπινέ σταματά την ροή του νερού και... άρχίζει ή παράσταση.

Μιά άπροσδόκητη κληρονομία

Η μίς Έντα Ιρβυνσκ, πού ως νοσοκόμος κατά τό μεγάλο πόλεμο, είχε δείξει έξαιρετική στοργή στην περιποίηση των τραυματιών του μεγάλου πολέμου, δέχτηκε τελευταία, γι' άνταμοιβή της καλής της καρδιάς μιά κληρονομία 15 έκατομμυρίων γαλλικών φράγγων, πού ούτε καν την περίμενε. Η κληρονομία της ήρθε άπό την Αμερικανίδα Woodlyu, μητέρα του λοχαγού Macwell Woodlyu, τόν όποιο ή μίς Έντα είχε περιθάψει μ' έξαιρετική φροντίδα. Η μητέρα του λοχαγού, εδγνώμων για τη διαγωγή της άπέναντιστό γυιό της, στη σύνταξη της διαθήκης της δεν έέχασε να την ικανοποιήση. Κι' έτσι ή φτωχή νοσοκόμα έόυνησε ένα πρωί έκατομμυριούχος.

Ένα περίεργο χειρόγραφο

Ο μονάρχης του Αφγανιστάν έχασε τελευταίως εις τόν βασιλέα της Αγγλίας ένα περσικό χειρόγραφο, πού είναι άπό τά ωραιότερα του είδους αυτού. Τό χειρόγραφο αυτό γραμμένο πρό 200 ετών έπάνω σε χαρτί άπό Ινδικό καλάμι πολύ άσπρο, είναι καλλιτεχνικά χρυσόδεμένο και άποτελείται άπό 50 μόνο σελίδες περικυκλωμένες με χρυσό. Τά γράμματα έγράφησαν με τό νύχι του δεξιού χεριού ένός Πέρση σοφού, ο όποιος άπησχολήθη με τη δουλειά αυτή 5 δλόκληρα χρόνια.

Μιά πολύτιμη περρούκα

Σ' ένα γνωστότατον άστέρα του κινηματογράφου, προσεφέρθη τελευταίως άπό κακεντρεχή, διάσημο έπίσης, φίλο του, μιά... περρούκα αξίας 15000 δολλαρίων, δηλαδή 1.500.000 δρ. τό ολίγώτερον.

Η προσφορά έγένετο διότι συνεπεία κάποιας νόσου, ο ως άνω άσתר έπαθε μίαν βαρυτάτην τριχόπτωσην.

Οι κακές γλωσσες του Χόλλυγουντ δεν έμαθαν άκόμη άν ή περίφημη αυτή περρούκα έχει κοντά ή μακριά μαλλιά, έμαθαν όμως ότι ή κατασκευή της, άπήτησε στόν κομμωτή πού την έφτιαξε για δείγμα της τέχνης του και χωρίς να ξέρη πού θα δοθή, 18 μηνών έργασία. Ο δημοσιογράφος Χάρρυ Βίρκενσον, ειδικός στο κινηματογραφικό κουστούμι, ισχυρίζεται ότι ο κακεντρεχής δωρητής είναι ο Ραμόν Νοβάρρο και ο λαβών ο Χάρρυ Λίτκε. Έν πάση περιπτώσει, εκείνο πού είναι έκτός πάσης άμφισβήτησεως είναι, ότι μιά εκδήλωση κακεντρεχειας πού μάς φέρνει 15000 δολάρια ευχαρίστως θα τη δεχόμεθα όλοι μας.

Τι τρώμε

Ένας γάλλος στατιστικός έκατσε και ύπελόγησε τί τρώει ένας άνθρωπος κατά μέσον όρο σ' όλη του τη ζωή:

Σ' όλη του τη ζωή ένας άνθρωπος τρώει, 9000 κιλά ψωμί, 5000 κιλά κρέας, πίνει 57 βαρέλια κρασί, 400 κιλά διάφορα ποτά, 100 κιλά μύζα. Τρώει έπίσης 800 κιλά ψάρια, 10000 κιλά λαχανικά, 300 κιλά κόττες και πουλιά διάφορα και πίνει 10.000 κιλά νερό.

Αν τώρα κάποιος κανείς και ύπολογίσει τί στοιχίζουν με την σημερινή ακρίβεια όλα αυτά θα φτάσει σε τέτοιο φανταστικό αριθμό πού θα είναι πολύ δύσκολο να τόν διαβάση.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗ- ΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

Η ΒΛΑΧΑ ΜΕ

Κάθε χρόνο, λίγο πιά πέρα από τον τρύγο, με τα πρωτο-βρόχια, κατέβαιναν από τα βουνά στον τόπο μας οι τσοπαναράιοι, να ξεχειμάσουν.

Λίγο διάστημα έξω από την πόλη, στα κυκλώ-πεια τείχη της Τίρυνθας, βρίσκεται το βουνά-λάκι του "Αη Λιά. Στη δυσμική του πλαγιά χάσκουνε κάτι κουφάλες, σπηλιές προαιώνιες και πιά κείθε ξεπηδάει μιά νερομάνα, πού στέλ-νει τη συρμή της στη θάλασσα. Είναι η «Γλυ-κειά», ή αρχαία Κάναθος Πηγή, όπου κάθε ά-νοιξη—λέει ή μυθολογία—έρχονταν να λου-στή ή "Ηρα για να συντηρήση εγγεραστη τη νιότη της και την όμορφιά της... Τώρα, το πο-ταμάκι της «Γλυκειάς», τρέχει ανάμεσα από άγριες μέντες και σπαθόχορτα, και στα νερά του ζούνε χέλια μικρά και καβούρια.

Μέσα στις σπηλιές του γειτονικού λόφου—κείνα τα χρόνια, πού ήμουν κι' εγώ παιδί—βρίσκαν απόσκεπο κι' αποκούμπι οι βλάχοι, οι ξεμερίτες μάντριζαν τα πρόβατά τους, λουφάζοντας όλο το χειμώνα, ως πού να λυώ-σουν τα χιόνια στα βουνά τους, να πρασινίση το κλαρί, για να ξαναπιάσουν κι' αυτοί τις βουνοπλαγιές τους και τα λημέρια τους.

"Όσον καιρό οι βλάχοι στέκανε στον τόπο μας, οι γυναίκες τους δεν καθόνταν άνεργες. Συνά-ζανε από τα χωράφια και τους βράχους του "Αη Λιά άγρια χόρτα, φαγώσιμα, και τα που-λούσαν στους μαχαλάδες της χώρας.

Περνούσαν με το σακί στον ώμο, γοργές σαν άνεμος, μιά πατησιά έδω, μιά εκεί, και χάνονταν σαν άγρίμια κυνηγημένα:

— "Αγρρρρ... ραδίκια!... σκολιάμπρρρ...ρία... χερομρρρρ...θρες!...

Η φωνή τους σηκώνότανε θριαμβική, κι' ύ-στερα μάκραινε καμπανιστή στο φάντο του καλντεριμιού, ή ψηλά, άνηφορίζοντας τη βενε-τσάνη δρομόσκαλα— κι' αν την πιάσης!...

"Ήταν όλες τους νέες γυναίκες, δυνατές και ροδομάγουλες, βουνίσια ράτσα. Καμιά φορά, πουλούσαν και σαλιγκάρια του θυμαριού, χον-

τρά, μαυροπράσινα, μπομπόλια, καβούρους του γλυκού νερού, πού τους πιάνανε στις λακκουβίτσες, μανιτάρια, πουλούσαν ακόμα κι' έλιές κλειψιμέικες, άρπαγμένες στα πεταχτά, και βδέλλες του βάλτους (άχρειάστες να ναι, κυρά μου!), πουλούσανε βότανα για όλες τις άρρώστειες, λουμίνια χορταρένια, μαλλί για γνέσιμο, τόσα άλλα μικροπρά-ματα...

"Όμως μιά χρονιά, λίγο πριν πάρη ή "Ανοιξη ήρθε και χτύπησε την πόρτα μας μιά βλάχα, φέρνοντας άλλη πρα-μάτεια για πούλημα.

Κείνη ή βλάχα ήταν πολύ νέα, κακοιτυμένη και βαστού

σε στην άγκαλιά το παιδάκι της, σκεπασμένο με διπλό χιράμι, άσπροκόκκινο.

Με τ' άλλο χέρι σήκωνε ένα καλάθι, σκεπασμένο κι αυτό, με λινάτσα... Κάτω από τη λινάτσα, ένοιωθες να σα-λεύη και ζωντανό, κι' ύστερ' άκούσαμε τσιτσιρίσματα, σαν πουλιών.

"Η βλάχα άπίθωσε κατά γής το καλάθι, έπει-τα έσκυψε, κοντοκάθησε στο κατώφλι, κι' ά-νοίγοντας το χιράμι ξεσκέπασε το πρόσωπο του παιδιού της.

— Για τηράχτε..., μās είπε με κλαψάρικη φω-νή, τόχ' άνήμπορο... θά μου π' θάν' του έρμ'!...

"Ήταν, αλήθεια, ένα αξιοθρήνητο πλασματά-κι, μιά μουρίτσα άσπρόχλωμη, ματάκια κλει-στά, λαϊμάκος και χεράκια σά σπάγγος. "Ε-βγαζε μικρές κλαψάρικες φωνούλες, σά γατάκι πού το πέταξαν στο δρόμο. "Ήταν ολάκερο μιά κακορροϊκιά...

— Θάν του χάσ' του λιγόμερου, έλεγε ή μάνα, και τα δάκρυά της στάζαν άπάνω του... "Αχ, και πού μάτ' να σι βάσκαν' καρδούλα μ', γυιόκα μ'!...

— Τσ... τσ... τσ... τσ... τσιτσιρίζαν μέσα στο καλάθι οι μυστηριώδεις ήχοι.

— Μά, τί έχεις αυτού μέσα, κυρά; ρώτησε ή μητέρα μου τη βλάχα.

Σφούγγιξε τα μάτια της με το κιτρινόλευκο κλαδωτό μαπαρέζι της, και ξεσκεπάζοντας το καλάθι, άφησε να φανή το περιεχόμενό του: Μιά κόττα με τα κλώσσοπουλάκια της. "Αλλη μανούλα αυτή. Ξανθοκίτρινη, φλωράτη, με κρε-μεζί, όλο ύγεία το λειρί της. Αυτή, μās έκοίτα-ζε άνήσυχη, με τις λαμπερές χάντρες των μα-τιών της, όλη ψυχή και λαχτάρα για την τύχη των παιδιών της.

Κι' αυτά ήταν όχτώ ή δέκα κίτρινες μπαλί-τσες, σά πομπόν, καλέ, για μαξιλάρια του καναπέ, τόσα—δά, με τη μυτίτσα τους, τα μα-τάκια τους, τα σπιρτοποδαράκια τους, ένα σω-ρό έμψυχα μπιμπελά, πού τρύπωναν και ξε-τρύπωναν κάτω από τις φτερούγες της μάνας τους, σκαρφάλωναν στη ράχη της, κουτρουβα-λούσαν χάμου, άεικίνητα, τρελλά, και τσιτσιρί-ζαν, όλο τσιτσιρίζαν...

— Πάρτε την την κλώσσο, έλεγε ή βλάχα, δώστε μ' ίένα τάλληρου να ψουνίσ' τά γιατρ'κ'ά τ' ή έρ-μη... να πλερώσ' τον γιατρό... Δέν ιέχμ' παράδ'ς... Θά μ' π'θάν' του π'δί!... "Ένα τάλ-ληρου γυρεύ'!... "Ένα από κόκκορα σόι τά π'λιά... Θά σ' προκόψ'ν!... Πάρτα, κυρά μ'!... να ζήσ'ς!

"Η μητέρα μου τη λυπήθηκε, της έψησε καφέ, της έδωσε το τάλληρο πού ζητούσε, και

ΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΤΟ ΚΑΛΑΘΙ

κράτησε την κλώσσα με τα πουλάκια της.

— "Ο Θεός να... Έκανε να εύχηθ' ή βλάχα, μ'ά δε μπό-ρεσε να συμπληρώση γιατί την πήρανε τ' αναφυλλητά.

"Έδίπλωσε το πεντάδραχμο χαρτονόμισμα, τόδεσε κόμπο στην άκρη του γεμενιού της, έπειτα σκέπασε το άρρωστο παιδί με το χιράμι και έφυγε:

— Πάω τώρα στη σπεταριά... Καλό βράδ'!...

"Αμολύσαμε την κοττοοικογένεια στην άπλό-χωρη αύλή μας—μισό στρέμμα τόπος—στην παρθένα γής, γεμάτη μολό, α και χαμομήλι.

— Τσάπ... τσάπ... τσάπ...

Νύχια και νυχάκια, μύτες, άκροφτέρουγα, όλα μπήκαν σε έներγεια. "Αρχισα δουλειά: τα χώματα άνασκαλεύτηκαν, σκουλήκια βγήκαν στην επιφάνεια, τροφή παχειά, μεζέδες για τα κλώσσόπουλα πού τρέχανε ξοπίσω από τη μά-να τους, όλο ζωή...

"Έτσι, από την άφορμή μιάς ξένης δυστυχίας, μπήκε στο σπιτικό μας μιά άλλέγρα νότα, ή καλλίτερα πολλές νότες, πού γίνονταν όλοένα, μέρα με την ήμέρα ζωρότερες, πιά δυνατές.

Τα κοττοπουλάκια μεγάλωναν γλήγορα. "Ή-ταν μιά χαρά να τα βλέπη κανείς... Είχαμε ό-μως και τα λυπηρά τους: Δυό μās έσφόρησαν από άγνωστη αίτία. "Ένα τρίτο πλακώθηκε από ένα κούτσουρο της μπουγάδας και κουτσάθηκε. "Έν' άλλο έπεσε στη σκάφη και πνίγηκε. Μās μείνανε έξη...

Με τον καιρό «δείξανε»: Τέσσερες πουλακί-δες, διό κοκκοράκια, χαριτωμένα, αλλά καυγα-τζιδικα. Μάλωναν μεταξύ τους και με τις γά-τες. Χυμούσαν, να κατασπαράξη τ'όνα τ'άλλο τόσα—δά πετεινάρια, κωμικώτατα. Σά νεαροί ποιηταί, πού κριτικάρουν αλλήλους... Και οι κοττοϋλες βόσκανε γύρω άξέγνοιάστες, και ή μάνα τους δε νοιαζότανε πιά κι' αυτή για τα παιδιά της, μόνο άρχισε να γεννάη αυγά.

"Ένα δειλινό, ή βλάχα ξανάρθε σπίτι μας. Αυτή τη φορά όμως χωρίς το παιδί της.

Στη ράχη της κουβχλούσε ένα φόρτωμα λι-νόξυλα, δεμένα με σκοινί. Περπατούσε ευπό-λυτη, κρατώντας τα παπούτσια της στο χέρι, για να μην τα λυώση. Και συλλογιστήτε πώς οι δρόμοι μας ήταν όλο τούρκικα καλντερίμια, από στουρναρόπετρες!... Τώ-ρα, φορούσε γεμενί μαύρο, δεμένο κάτω από το σα-γόνι.

— Το παιδί σου...; ρώτη-σε ή μητέρα μου.

— Πέθανι, κυρά μ' ά-πάντησε ή βλάχα κι' άνα-στέναξε. Μου τόφαγ' ή θέρμ' του άραχλου...

Γίνηκε μιά σιωπή, γεμά-τη θάνατο.

— Ρίξε το φόρτωμά σου χά-μου και μ'ην κλαίς.

"Έτσι ήθελε ο Θεός, την πα-ρηγόρησε ή μητέρα μου. Νέα γυναίκα είσ' ακόμα... Θά κά-νης κι' άλλα παιδιά, της είπε.

— Κι' ά δε κάνω; άπάντησε ή βλάχα. Τί θα γενώ τότ' νες ή έρμη; Θά με διώξ' ού άντρας μ'... θά με διώξ' σ'λιέω. Με τις κλουτσιές, κυρά μ'!... Θέλει π'δί, λιέει. "Αμ' δε χωρατεύν' οι δικοί μας οι άντρ'... Χάιντ' απού δωθ'νες, στέρ' φα γίδα, σε λιέει... κι' ύστερις πλαγιαζ' μ' άλ-λη... άρχόντ'σά μ'; Οι άντρ' ίέναίθεριά!...

Και κούνησε θλιβερά το κεφάλι. "Έπειτα, έ-λυσε το σκοινί και άφησε το φόρτωμά της να πέση βροντώντας στη γή... Κείνη τη στιγμή από τη θέση πού βρισκότανε, είδε την κοκκο-ρομαχία στο βάθος της αύλης και με την ευ-κολία της λαϊκής ψυχής ν' αλλάζη συναισθή-ματα, ή διάθεση της βασανισμένης άλλαξε.

— Τήρα! τώρα!... τα σκασμένα! είπε. Κείνα πού σ' πούλησα ίέναί; Τήρα! μιά μπουκ'νιά πε-τ'νοι κι' άρχίσ'νε τα καυγαλιάντισμ'τα!...

Στρογγυλοκάθησε στο τελευταίο σκαλοπάτι, ήπие με άργές ρουφηξιές τον καφέ πού την έ-τρατάρησε ή μητέρα μου, μασσούλησε το πα-ξιμάδι, μās ανιστόρησε χρονώνε βάσανα, σιγούρι-σε τον άντρα της με βρισιές και ύπονοούμενα ακάθαρτα, και τέλος σηκώθηκε να φύγη.

Πριν δρασκέλλση το κατώφλι της αύλης, γύ-ρισε το κεφάλι της και είπε συμβουλευτικά:

— Τ'όνα το κοκκορόπ'λο να τον σφάξ'τ. Θά φαωθούνε τάδυό τ'ς!...

Τρόβηξε πίσω της την αυλόπορτα και χάθη κε στο καλντερίμι. Δέν την ξανάειδαμε κείνη τη χρονιά τη βλάχα μας—και ποτές πιά.

Τό ένα πετεινάρι ή μητέρα μου το χάρισε σε μιά ξαδέρφη της πού ζούσε πάντα στην έξοχή, στο περβόλι της. Τό άλλο ζούσε ευτυχισμένο στην αύλή μας, μεγάλωνε, και γένηκε κόκκορας σπουδαίος, με σπιρούνια και λειρί θαύμα! Του δώσαμε και όνομα δόξασμένο: Δόν Ζουάν.

"Ο Δόν Ζουάν με την κοττοοικογένεια έπέ-ρασε θαυμάσια ως το Πάσχα.

Την παραμονή, τα μεσάνυχτα, την ώρα πού οι καμπάνες δοξολογούσαν την "Ανάσταση του Κυρίου και στην πρω-τεύουσα κυκλοφορούσαν τα «πανηγυρικά» φύλλα, γεμάτα πασχαλινά διηγήματα, ποιήματα και άτελείωτες άναμνή-σεις των «γεροντοτέρων», κλέφτες βρήκαν έρημο το σπίτι, πήδηξαν στην αύλή και ρήμαξαν το κοττέτσι.

Δέν άφησαν κεφάλι... Κ' έτσι, το πρωί, δέν άκούστηκε το γνώριμο λάλημα του Δόν Ζουάν μας, να χαιρετίζει θριαμβευτικά, ίδιος Σαντεκλαίρ, την άνατολή της ώρας άνοιξιάτικης ήμέρας.

Ποιος ξέρει πού τον έμαδούσαν...

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μιά δεκαήμερη διαμονή στον πύργο του Μαυρικίου θα μου έδινε ασφαλώς πολλές ευκαιρίες να ικανοποιήσω την περιέργειά μου, και να κατατοπισθώ περισσότερο για τα αιώθηματά που έτρεφε ο Μαυρίκιος για μένα.

“Αν είχα τουλάχιστον κοντά μου κανένα φίλο που να μπορώ να του ανοίξω την καρδιά μου, θα ήμουν πιο ήσυχος. Η προοπτική της δολοφονίας μου, με τάραιττε λιγότερο από την μόνωση που με περιέβαλλε. Ξαφνικά μια μορφή αγαπητή παρουσιάστηκε μπροστά μου.

“Ο Μπίλλυ Λόγκαν.

Μά φυσικά τί ήλιθιος που ήμουν! Πώς δεν τον είχα συλλογιστή νωρίτερα; Ήταν ακριβώς ο άνθρωπος που μου χρειαζόταν. “Αν δεν είχε εγκαταλείψει ήδη το Λονδίνο θα δεχόταν, ήμουν βέβαιος, να με βοηθήσει σ’ αυτή την τρελή περιπέτεια. Ήταν ο ιδεώδης σύντροφός μου που θα μπορούσε να όνειρευτή κανέναν. Είλικρινής σαν το χρυσάφι, γερός σαν το γρανίτη, τολμηρός, ριψοκίνδυνος μάλιστα, θ’ αντιμετώπιζε χωρίς δισταγμό κάθε κίνδυνο που θα παρουσιαζόταν. Η αλήθεια είναι πως παραβίαζα την υπόσχεση που είχα δώσει στο Νορθκόουτ, να μην ξεαναλάβω σε κανένα ότι ανταλλάχτηκε μαζί μας. “Αλλά δε σταμάτησα και πολύ σ’ αυτή τη σκέψη. Αυτό που ήθελε πρό πάντων ο Νορθκόουτ ήταν να έλκυβίνουσαι από τους δικούς του, από τον κόσμο και πρό πάντων από τους διώκτες του, γι’ αυτόν τον ίδιο. Θα κρατούσα λοιπόν την υπόσχεσή μου σ’ αυτό το σημείο, αλλά θα πήγαινα άμέσως να βρω τον Μπίλλυ Λόγκαν κι’ αν δεν του άρεσε το κυρίου Νορθκόουτ, ως πήγαινε να βρή άλλο σωσία.

“Ενθουσιασμένος από την απόφασή μου, τηλεγράφησα άμέσως στο φίλο μου να με περιμένει. Σκόπευα να πάω να τον βρω ύστερα από την άπογευματινή συνεδρίαση.

“Επειτα τηλεφώνησα στο γιατρό Ρίτς για να μάθω νέα του Μίλφορντ. Μου είπε πως ο υπηρέτης μου ήταν πολύ καλύτερα, αλλά πως δεν ήξερε ακόμα το αποτέλεσμα της ανάλυσης και γι’ αυτό δεν μπορούσε ν’ αποφανθεί για το είδος του δηλητηρίου που είχαν μεταχειρισθ.

“Ανακουφίσθηκα πολύ μαθαίνοντας πως ο Μίλφορντ δε διέτρεχε κανένα κίνδυνο. Ήταν συμπαθητικός άνθρωπος και πολύ άφοσιωμένος. “Επειτα αν πέθαινε ασφαλώς ή άστυνομία θα έκανε διάφορες ανακρίσεις και θα βρισκόμουν σε πολύ δύσκολη θέση. “Ολες αυτές οι συγκινήσεις περιττεύαν.

“Εφθασα κάπως άργά στη συνεδρίαση, όπως ταίριαζε στην καινούργια μου ύπσταση. “Ενας υπηρέτης που στεκόταν στο χώλλ με αναγνώρισε ασφαλώς, γιατί μου έκαμε μια βαθειά υπόκλιση και χωρίς να πή λέξη με ώδήγησε στο πρώτο πάτωμα, σ’ ένα πολύ ευρύχωρο δωμάτιο, όπου ένας σεβαστός αριθμός καλοπερασμένων κυρίων και άφογα ντυμένων, καθόταν γύρω από ένα τραπέζι.

“Ολοι με χαίρετησαν με σεβασμό. Δέ χωρούσε αμφιβολία πως ο Νορθκόουτ ήταν τετραπέρατος άνθρωπος.

— Καλημέρα σας, κύριοι, είπα και κάθισα στην άδεια πολυθρόνα που βρισκόταν επί κεφαλής του τραπεζιού.

“Ολοι μαζί απάντησαν, καλημέρα σας, κύριε Νορθκόουτ.

“Ενας γέρος ήλιθιος, που καθό-

ταν δίπλα μου φυλλομέτρηση κάτι χαρτιά και με λίγα λόγια μου άνακεφαλαίωσε όσα είχαν συζητηθ. ως τώρα. Μόλις τέλειωσε άρχισε ή συνεδρίαση.

Με δυσκολία κρατούσα τα γέλοια. Δεν καταλάβαινα σχεδόν τίποτα, αλλά κουνούσα σοβαρώτατα το κεφάλι επιδοκίμοντας τις περισσότερες φορές, δι. πρότεινε κάποιος από τους παρευρισκομένους. Που και πού λάβαινα και γώ μέρος στη συζήτηση. “Ελεγα λίγα λόγια κι’ ένα τόσο ξερό και άποραμιστικό και όλοι τους με άκουγαν με προσοχή. Νόμιζα κανέναν πως ήμουν γεννημένος για τέτοιες υποθέσεις. Μόλις τέλειωσε ή συνεδρίαση, ένας φαλακρός γεροντάκος με πλησίασε και με παρεκάλεσε να του κάνω την τιμή να δεχθ. να μου προσέ-ρη ένα ποτήρι σαμπάνια. Καταδέχτηκα να τον ακολουθήσω στο μπάρ του ξενοδοχείου.

— “Ολα τέλειωσαν καλά, παρετήρησε μόλις βρεθήκαμε μόνοι. “Εκείνος ο Πένφορντ, πρόβαλε πάλι τις αντιρρήσεις του, αλλά τον βάλατε στη θέση του με δυο λόγια.

— “Ω, πρέπει κανέναν καποτε να δείχνει την πυγμή του.

— Συμφωνώ άπολύτως μαζί σας κύριε Νορθκόουτ.

Σε λίγο ο γεροντάκος, με κάποιο δισταγμό στη φωνή,

ρώτησε :

— Θα μπορούσατε να μου δώσετε

μερικές πληροφορίες για τα καινούργια μεταλλεία χρυσού της “Αμερικής του Νότου.

Του έρριξα ένα γρήγορο διαπεραστικό βλέμμα.

— Με συγχωρείτε, κύριε Νορθκόουτ, αν φάνηκα αδιάκριτος. “Εγινε τόση κουβέντα γι’ αυτά τα μεταλλεία αυτόν τον τελευταίο καιρό. “Αλλά αν προτιμάτε να μην κάμετε καμιά άγκοίνωση προς το παρόν, να είστε βέβαιος πως θα παραδεχθ. χωρίς συζήτηση, την επιφυλακτικότητα

ΤΟΥ VICTOR

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ — “Ο “Ιάκωβος

Μπέρτον άπογοητευμένος από τη ζωή, μ’ ένα μισο σχεδόν σελίνι στην τσέπη του συναντάται μ’ έναν παλιό του φίλο, τυχοδιώκτη κι’ αυτόν τον Μπίλλυ Λόγκαν, που του κάνει το τραπέζι, του δανείζει λίγα χρήματα και του δίνει τη διεύθυνσή του. Πηγαίνοντας στο σπίτι του ο Μπέρτον, συναντάει στο δρόμο έναν κύριο άφογα ντυμένο που του μοιάζει καταπληκτικά. “Ο κύριος αυτός, ο Νορθκόουτ, τον καλεί να πιούν κάτι μαζί και τον πέρνει με ταξί σ’ ένα μεγάλο κέντρο. “Εκεί ζητεί από τον Μπέρτον αντί δέκα χιλιάδων λιρών να δεχθ. ή άλλ. ξουν ταυτότητες και ρούχα και να υποδυθ. το ρόλο του Νορθκόουτ εγκαθιστάμενος στο μέγαρό του. Τό ποσόν ζητεί τον φτωχό Μπέρτον και μ’ όλο που ο μυστηριώδης γνώριμος του του εξωμολογήθ. πως διατρέχει τον κίνδυνο να σκοτωθ. ή, δέχεται τη συμφωνία. “Ο Νορθκόουτ τον κατατοπίζει τότε σχετικά με τη διαίρεση του μεγάρου και του προσωπικού του και χωρίζονται εχόμενοι ο ένας στον άλλο καλή τύχη. “Ο Μπέρτον πού στο μεταξύ είχε φορέσει τα ρούχα του Νορθκόουτ, τρέβηξε με κάποιο δισταγμό για το μέγαρό του, μήπως άναγνωρισθ. Δεν έγινε όμως δι. φοβότανε κι’ εγκαταστάθηκε στο γραφείο χωρίς επεισόδιο. Σι μια στιγμή όμως, ενώ συλλογίζανε την περιπέτεια της βραδυάς και έπαιζε τυχαία μ’ ή να καρθρεφτάκι πούβρι στο γραφείο, είδε μέσα σ’ αυτό πως μια νέα πού ξεγύρπωσε απ’ ένα παραβάν, έτοιμαζόταν να τον πυροβολήση.

“Εσκυψε εγκαίρως κι’ απέφυγε τον άσφαλή τραυματισμό. “Αφού πλισε τη νέα κι’ έμαθε δι. ήθελε να τον σκοτώση

Μετά το μεσάτη, που σύστησε ένα μαίτη ντ’ ότελ, ο δ. ποι. είχε πιστοποιητικά του Λόρδου Τράγκανορ, ο Μπέρτον τρέβηξε για το ράφτι του κι’ από κι. για την τραπεζα να έλαγνρώση το τσέκ των 8000 ιρών που το είχε δώσει ο Νορθκόουτ. Και σήν Τράγκανος ο ταμίας τον πήρε για τον πραγματικό Νορθκόουτ και του μέτρησε άμέσως το ποσόν. Εύχαριστημένος πιά ο Μπέρτον πού δεν μπόρούσε πιά να τον υποπτευθ. ή, ήγγε σ’ ή ά ξενοδοχείο να φάη. “Εκεί σκεπτότανε, τρώγοντας, τη Μέρσια Σολάνο και ζητούσε να βρή τον τρόπο να διαλευκάνη τους λόγους για τους οποίους ο Νορθκόουτ ήταν τόσο μισητός.

Μπορώ τίποτα να σου εξηγήσω, αλλά έχει όπ’ όψει σου πως θα κερδίσης χρήματα. “Επειτα σε χρειαζόμε τόσο πολύ Μπίλλυ. “Ελα άμέσως να με βρής. Κάθουαι 46 Λεωφόρος του Πάρκου. Θά ζητήσης τον κύριο Στούαρτ Νορθκόουτ. Πρόσεχε, όχι έμένα. Κύττα να μην κάμης λάθος. “Αν λείπω ή έχω δώσει οδηγίες στον υπηρέτη

ΚΟΡΡΟΝΑΤΑ

BRIDGES

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ότι είχε διατάξει το τυφεκισμό του πατέρα της. Την έπεισε ότι ήταν άθωος, αλλά ότι της έξήγησε πως. “Υστερα την έφερε στο δρόμο και την έβαλε σ’ ένα ταξί. Αδελή του είπε πως άθωος ή ένοχος θα έλεγοταν. Τό άλλο πρωί ο Μίλφορντ εβρέθη άρρωστος από δηλητηρίαση και ο ψευτονορθκόουτ είπε να είδοποιήσουν το γιατρό κι’ έτρεξε να δεχθ. τον ξάδελφό του Φέρνβαλ.

“Ο Φέρνβαλ δεν άνεγνώρισε την άλλαγή. Μίλησαν και με χαρά άκουσε πως ο Νορθκόουτ θα πήγαινε στον πύργο του να κυνηγήσουν. Κατόπιν βγήκαν μαζί και πήγαν στο μεσίτη Σίγκραβ, να ζητήσουν ένα ήτιρ ν’ ότελ για το Νορθκόουτ, γιατί ο γιατρός βρήκε ότι ο Μίλφορντ είχε δηλητηριασθ. κι’ έπρεπε να μείνη στο κρεββατι ή ήμέρες. Βγαίνοντας να πάνε στο μεσίτη συνάντησαν το Λόρδ Λάμερφορντ, τον δ. ποι. ο Νορθκόουτ βήκε συμπαθητικό, αντίθετα από το Φέρνβαλ που τον κακολογούσε.

Μετά το μεσάτη, που σύστησε ένα μαίτη ντ’ ότελ, ο δ. ποι. είχε πιστοποιητικά του Λόρδου Τράγκανορ, ο Μπέρτον τρέβηξε για το ράφτι του κι’ από κι. για την τραπεζα να έλαγνρώση το τσέκ των 8000 ιρών που το είχε δώσει ο Νορθκόουτ. Και σήν Τράγκανος ο ταμίας τον πήρε για τον πραγματικό Νορθκόουτ και του μέτρησε άμέσως το ποσόν. Εύχαριστημένος πιά ο Μπέρτον πού δεν μπόρούσε πιά να τον υποπτευθ. ή, ήγγε σ’ ή ά ξενοδοχείο να φάη. “Εκεί σκεπτότανε, τρώγοντας, τη Μέρσια Σολάνο και ζητούσε να βρή τον τρόπο να διαλευκάνη τους λόγους για τους οποίους ο Νορθκόουτ ήταν τόσο μισητός.

“Αγαπητέ Μπίλλυ, “Αν μπόρης στείλει στο διάβαλο όλες σου τις δουλειές. “Εχω κάτι να σου προσφέρω που θα σ’ ένθουσιάσει. Δεν

μπορώ τίποτα να σου εξηγήσω, αλλά έχει όπ’ όψει σου πως θα κερδίσης χρήματα. “Επειτα σε χρειαζόμε τόσο πολύ Μπίλλυ. “Ελα άμέσως να με βρής. Κάθουαι 46 Λεωφόρος του Πάρκου. Θά ζητήσης τον κύριο Στούαρτ Νορθκόουτ. Πρόσεχε, όχι έμένα. Κύττα να μην κάμης λάθος. “Αν λείπω ή έχω δώσει οδηγίες στον υπηρέτη

σας. Καθώς καταλαβαίνετε αυτή ή άποκάλυψη μου προέξηνσε όδηγηρή έκπληξη, φανταζόμουν πως μόνο εγώ γνώριζα την πηγή αυτών των μεταλλείων. Μήπως άραγε ή εταιρεία που πρόκειται να ιδρυθ. και που γι’ αυτήν μιλούσε με τόσο μυστηριώδες ύφος ο Σαγκάτ στο γραμμα του, είχε κάποια σχέση με την άνακάλυψη των μεταλλείων. “Αναψα ένα τσιγάρο για να μωρέσω να βρω την κατάλληλη απάντηση.

— Πρός το παρόν απάντησα με σοβαρώτατο ύφος. Δεν μπορώ να σας δώσω καμιά θετική πληροφορία. “Ισως όμως πολύ σύντομα θα μωρέσω να σας εύχαριστήσω. Με συγχωρείτε, πρέπει να σας άφίσω. “Εχω ένα ραντεβού στις 6.

Με συνώδευσε ως την πόρτα εύχαριστώντας με και υποκλίθηκε βαθύτατα μπροστά μου. καθως τον άποχαιρευόσα.

Πήρα ένα ταξί και έτρεξα στον Μπίλλυ. “Εκεί έμαθα πως βρισκόταν ακόμα στο Λονδίνο αλλά πως είχε δυο μέρες να πατήση σπίτι του. “Επομένως το τηλεγράφημά μου δεν είχε φθάσει στα χέρια του. Κάθισα στο τραπέζι και του έγραψα το γράμμα που άκολουθεί :

“Αγαπητέ Μπίλλυ, “Αν μπόρης στείλει στο διάβαλο όλες σου τις δουλειές. “Εχω κάτι να σου προσφέρω που θα σ’ ένθουσιάσει. Δεν

μπορώ τίποτα να σου εξηγήσω, αλλά έχει όπ’ όψει σου πως θα κερδίσης χρήματα. “Επειτα σε χρειαζόμε τόσο πολύ Μπίλλυ. “Ελα άμέσως να με βρής. Κάθουαι 46 Λεωφόρος του Πάρκου. Θά ζητήσης τον κύριο Στούαρτ Νορθκόουτ. Πρόσεχε, όχι έμένα. Κύττα να μην κάμης λάθος. “Αν λείπω ή έχω δώσει οδηγίες στον υπηρέτη

πλα στον καθρέφτη. Τώρα που ήμουν βέβαιος πως ο Μίλφορντ βρισκόταν εκτός κινδύνου, δεν είχα καμιά διάθεση να έπιστρέψω γρήγορα στο σπίτι μου. “Εφαγα σ’ ένα πρώτης τάξεως ρεστωράν. κάπνισα ένα πούρο κι’ έπειτα ξεκίνησα σιγά - σιγά για το σπίτι.

“Δεν ήταν βέβαια και πολύ φρόνιμο αυτό που έκανα, αλλά ή βραδυά ήταν άρχια και μ’ έκαμε να ξεχάσω και τον κύριο Γκουαρέζ και τους φίλους μου.

Φθάνοντας μπρός στο σπίτι αντίληφθηκα ένα άστυνομικό που στεκόταν σε επιφυλακή κάτω από ένα ρανό αντίκρου ακριβώς από την πόρτα του κήπου που.

Με χαίρετσε καθώς περνούσα κοντά του.

— Καλησπέρα, είπα.

— Καλησπέρα κύριε, απάντησε. “Ελπίζω να μη σας ένόχλησε πιά κανένας λωποδύτης.

Παρ’ όλγο να ρωτήσω, τι λωποδύτης, αλλά άμέσως θυμήθηκα και είπα με τό άφελέστερο ύφος.

— “Οχι, εύχαριστώ.

— Ξέρετε, κύριε, από τη φορά που παρσπονεθήκατε. Δεν έγκαταλείπω διόλου αυτό το πεζοδρόμιο. Θά με πήραν είδηση φαίνεται οι κλέφτες και φοβήθηκαν.

Κατάλαβα άμέσως, “Ο Νορθκόουτ είχε βρή αυτόν τον

τρόπο για να έχη κάποιον να φυλάη το μέγαρό του.

— Μ’ έχεις καθυποχρέώσει, είπα. Είναι τόσο ένόχλητικοί όλοι αυτοί οι άλγες.

Και του έδωκα μισή λίρα.

— Σας εύχαριστώ πολύ κύριε. Να είστε ήσυχος. “Οσο είμαι εγώ έδω, κανέναν δε θά τολμήση να σας πειράξη.

Τόν καληνύχτισα ανέβηκα τα σκαλοπάτια άνοιξα την πόρτα, και έτοιμαζόμουν να μπω, όταν ξαφνικά ένας υπάλληλος του τηλεγραφείου πρόβαλλε μπροστά μου.

— Για μένα; ρώτησα.

Για τον κύριο Νορθκόουτ.

— Μάλιστα κύριε.

“Ανοιξα το φάκελλο και διάβασα.

“Διώξτε άμέσως τον καινούργιο σας υπηρέτη.”

“Εμεινα λίγο συλλογισμένος, έπειτα έσπρωξα την πόρτα και μπήκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII

Τό χώλλ ήταν κατάφωτο. Κάθισα στην άκρη ενός τραπεζιού και διάβασα πάλι το τηλεγρά-

φημα: “Να διώξετε άμέσως τον καινούργιο σας υπηρέτη.”

Τό είχαν στείλει στις 9 και 58 λεπτά.

να σε κρατήση ως ποθ νάρθω». “Υπόγραψα με τδνομά μου “Ι ά κ ω β ο ς Μ π ύ ρ τ ο ν > και έβαλα το γράμμα στην τουαλέττα, δι-

Δέν μπορούσα νά ξεκολλήσω τά μάτια μου από τό χαρτί. Ένα περίεργο συναίσθημα, αμφιβολίας και φόβου, με κυρίευε. Ήταν άράγε αληθινή αυτή ή προειδοποίηση πώς ό καινούργιος μου μέτρ' ντε' ότέλ σκόπευε νά με δολοφονήσκει και ποιος διάβολος έλαβε τόν κόπο νά με είδοποίηση; Κάποιος βέβαια πού με είχε παρακολουθήσει καλά όλη τήν ήμέρα και γνώριζε καλά όσα συνέβηκαν σπίτι μου. Άλλά αυτός πού τά ήξερε όλα αυτά, δέν μπορούσε νά είναι άλλος από τόν Μαυρίκιο.

Έκλινα μάλλον νά πιστέψω πώς αυτό τό άνώνυμο τηλεγράφημα είχε σκοπό νά με φοβίση. Ίσως νά είχα χαλάσει τά σχέδια αυτόν των κυρίων, άναπληρώνοντας τήν ίδια μέρα τόν Μίλφορντ και γύρευαν νά άπομακρύνουν τόν καινούργιο ύπηρέτη γιά νά μπορούν εύκολώτερα νά με κτυπήσουν.

Πάντως, βέβαια, έπρεπε νά γνωρίσω τό ταχύτερο τόν καινούργιο μέτρ' ντ' ότέλ, νά δώ με τί είδους ύποκείμενο είχα νά κάνω. Χτύπησα λοιπόν τό κουδοϋνι και άκούμνησα όλος άξιοπρέπεια κοντά στό τζάκι.

Ό Φράνσις παρουσιάστηκε άμέσως και 'ποκλίθηκε με σεβασμό μπροστά μου.

Τού έρριξα ένα έξεταστικό βλέμμα. Ήταν ένας άντρας ός τριαντα πέντε χρόνων, ήλός μάλλον άδύνατος, με πυκνά μαύρα μαλλιά και με πρόσωπο ήλιοκαμμένο.

—Όστε άνάλαβες ύπηρεσία κοντά μου Φράνσις;
—Μάλιστα κύριε. Ήρθαμε μαζί με τόν κύριο Σίγκραβ στις τρεις τό άπόγευμα.

—Είδες τόν Μίλφορντ;
—Μάλιστα κύριε. Κουβεντιάσαμε λίγο μαζί.

—Πώς τόν βρήκες;
—Φαίνεται πιδ ήσυχος. Προσπάθησε νά με κατατοπίση στις δουλιές του σπιτιού, αλλά δέν τόν άφισα γιά νά μην κουρασθή. Ή μαγείρεια είναι πρόθυμη νά με βοηθήση.

—Πολύ καλά. Άλλωστε μπορείς νά ρωτάς και μένα. Θά έξης τή συνηθισμένη δουλειά ενός μετρ' ντ' ότέλ και τό δωμάτιό μου νά φροντίσης.

Υποκλίθηκε γιά τρίτη φορά.

—Πολύ καλά κύριε. Σας εύχαριστώ κύριε.

—Τώρα θά πάω νά κοιμηθώ. Δέν έχω άνάγκη από τίποτα. Αύριο νά με ξυπνήσης τή συνηθισμένη ώρα. Στις όκτώ άκριβώς.

Τού έδωσα τό καπέλλο μου και τό παστοϋνι μου. πήρα κάτι γράμματα πού ήταν πάνω στο τραπέζι και άρχισα ν' άνεβαίνω σιγά σιγά τή σκάλα. Σιήν πρώτη στροφή άφισα νά πέση επίτηδες ένα γράμμα κι' έπειτα άπότομα γύρισα νά τό σηκώσω. Διαπίστωση πώς ό Φράνσις τοποθετούσε ήσυχα ήσυχα τό καπέλλο μου και τό παστοϋνι μου στη θέση των.

Τό πρώτο πράγμα πού έκαμα μόλις άνέβηκα στο γραφείο μου ήταν νά πάω νά σηκώσω τό παραπέτασμα νά δώ μήπως βρισκόταν στο βαθούλωμα

κρυμμένος κανένας, όπως και τήν προηγούμενη νύχτα. Ήξερα βέβαια πώς δέν θά έβρισκα τίποτα, αλλά έτρεφα πάντα τήν έλπίδα πώς ίσως παρουσιαστή πάλι ή Μέρσια με τό περίστροφο στο χέρι και με κείνη τή χαριτωμένη τραγική και περιφρονητική έκφραση στο πρόσωπο.

Ή κρύπτη όμως ήταν άδειανή και μιά μεγάλη άπογοήτευση με κυρίευσε.

Άνοιξα τήν άλληλογραφία. Τίποτα τό ένδιαφέρον.

Άκουσα τόν Φράνσις νά διορθώνη τό δωμάτιό μου. Έπειτα ήρθε και χτύπησε διακριτικά στην πόρτα του γραφείου.

—Ή κάμαρα του κυρίου είναι έτοιμη είπε.

—Καλά Φράνσις. Καληνύχτα.

—Καληνύχτα κύριε.

Άποσύρθηκε χωρίς θόρυβο και έκλεισε τήν πόρτα πίσω του.

Περίμενα νά φθάση στο ύπόγειο κι' έπειτα πήρα μερικές προφυλάξεις. Άν και δέν έδινα μεγάλη πίστη στο τηλεγράφημα, έπιθεώρησα καλά καλά τήν κρεβατοκάμαρά μου και τήν τουαλέττα μου. Άφού βεβαιώθηκα πώς δέν υπήρχε ούτε δολοφόνος, ούτε υπόμνη, κλειδώσα τις ισόπορτες και έκλεισα καλά ό παράθυρο. Άλήθεια κανένας δέν μπορούσε νά παραβιάση τις πόρτες χωρίς άντικλειδί ή χωρίς νά τινάξη όλο τό σπίτι στον άέρα. Για καλό και γιά κακό όμως μάζεψα από τά δυό τζάκια ό,τι μπορούσα, δοχεία μπουζιτζινα γιά τό κάρβουνο και τή στάχτη, φυάρια και μασιές και μπροστά σέ κάθε πόρτα έκαμα από ένα σωρό. Κράτησα μόνο τήν πιδ γερή μασιά και πλάγιασα.

Άν και στο κομοδίνο δίπλα μου βρισκόταν μιά μικρή ηλεκτρική λάμπα, έχωσα γιά κάθε ένδεχόμενο και ένα κουτί σπέρτα κάτω από τό μαξιλάρι μου. Έπειτα έβαλα και τή μασιά δίπλα μου κάτω από τά σκεπάσματα.

Έρριξα ένα τελευταίο βλέμμα γύρω μου κι' έσβυσα τό φώς.

Δέ θυμάμαι τίποτα από τή στιγμή πού έκλεισα τά μάτια μου ως τή στιγμή πού ένας δαιμονισμένος θόρυβος με έξπλησε. Άμέσως άνεκάθισα στο κρεβάτι μου. Σκότος βαθύ βασίλευε γύρω μου. Άπλωσα τό χέρι μου στο ηλεκτρικό κουμπί. Έμεινα έτσι λίγα δευτερόλεπτα. Ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

Άκουσα τήν πόρτα νά κλείνη και βήματα άλαφρά μέσα στο δωμάτιο. Με μεγάλη προσοχή γλύστρησα τό χέρι μου κάτω από τις κουβέρτες και έβ,αλα τή μασιά. Έπειτα άπότομα έστριψα τό κουμπί του ηλεκτρικού.

Ή πρόθεσή μου ήταν νά πηδήσω από τό κρεβάτι μόλις άναβε τό φώς και νά τσακίσω τόν αντιπαλό μου με τή μασιά πριν προλάβη νά με σκοτώση. Άλλά άν κρατούσε περίστροφο; Όλα εξαριούνταν απ' αυτό.

Δυστυχώς στάθηκε άδύνατο νά θέσω σέ έφαρμογή τό σχέδιό μου. Τό φώς δέν άναψε και τό σκότος εξακολουθούσε νά μας περιβάλλη. Μά σās βεβαιώνω πώς δέν έχασα τόν καιρό μου σέ συλλογισμούς. Ό κίνδυνος άναπόφευκτος ύψωνόταν μπροστά μου. Πηδήσα από τό κρεβάτι από τήν αντίθετη μεριά της πόρτας.

Ήταν καιρός.

Μόλις πάτησε τό πόδι μου στο παρκέτο, ένα τραπέζι άναποδογυρίστηκε και ένα σώμα μ' ένα άπαίσιο γδοϋπο έπεσε πάνω στο κρεβάτι μου.

Έλαφρός σάν γάτος πήδησα κι' άκούμνησα στον τοίχο. Άνέπνεα με δυσκολία αλλά τό δεξί μου χέρι έσφιγγε πάντα τή μασιά.

Δέ βρισκόμουν βέβαια διόλου σέ εύχάριστη θέση. Τό μόνο καλό ήταν πώς και ό αντίπαλός μου δέ βρισκόταν σέ καλύτερη. Κι' άν αυτός ήταν ό Φράνσις, είχα τό πλεονέκτημα νά είμαι πιδ δυνατός απ' αυτόν.

Άρχισα νά κάνω διάφορους συλλογισμούς.

Άν καλοϋσα βοήθεια θά κατατοπιζόταν πού βρισκόμουν και άν κρατούσε όπλο θά με σκότωνε. Έπειτα ήθελα νά έχω τήν ίκανοποίηση νά φέρω εις πέρας μόνος μου αυτή τήν ύπόθεση.

Τό καλύτερο ήταν νά μου δοθί ή ευκαιρία νά κτυπήσω πρώτος με τή μασιά μου. Άπλωσα τό χέρι μου στον τοίχο χωρίς νά τό θέλω έσπρωξα μιά μεγάλη εικόνα πού ήταν εκεί κρεμασμένη. Έπειτα σε κάνοντας ένα δαιμονιώδη θόρυβο

Ξαπλώθηκα άμέσως χάμω συγκρατώντας όσο μπορούσα τήν άναπνοή μου.

Τίποτα. Σιγά-σιγά όμως άρχισα ν' άντιλαμβάνομαι πώς ό άγνωστος με τοπιζόταν όσο μπορούσε πιδ άθόρυβα.

Άμέσως σκέφθηκα πώς ή έπρεπε νά τόν περιμένω ή νά όρμήσω και νά χτυπήσω στήν τύχη. Δέν ξέρω τί θ' άποφάσιζα όταν έαφνικά τό χέρι μου έπιασε τήν εικόνα πού είχε πέσει. Σανίδα σωτηρίας τήν έπιασα και σηκώθηκα άμέσως.

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΕΛΕΙ

Μόλις ή Ροζίν Έρμπά άντίκρουσε τό νέο της προϊστάμενο, τόν κ. Βοτάρ, ένα γρουσουζή και γκρινιαρή διευθυντή μεγάλου έργοιστάσιου αυτοκινήτων, κατάλαβε άμέσως με τήν πρώτη ματιά πού του έρριξε, πώς μαζί του όχι μόνο δέν μπορούσε ν' άντιστέκεται άλλ' ούτε και νά φλερτάρη, προκαλώντας τον με τήν κοκκεταρία της. Ή όμορφη ξανθοϋλα Ροζίν, ή πεταχτή δακτυλογράφος, πού ξεμυάλιζε τους ήλικιωμένους πρό πάντων κυρίους, με τό κόλπο του αυτοκινήτου—τή στιγμή πού έβλεπε πώς τό θυμά της είχε ταιμπετή γιά καλά, έπηδούσε σ' ένα αυτοκίνητο πολυτελείας, βεβαία ότι ό άνθρωπος της θά τήν ακολουθούσε—ή όμορφη Ροζίν λοιπόν εύρέθηκε ξαφνικά μέσα στο άντιπαθητικό περιβάλλον ενός άσπρηου γραφείου μ' έναν προϊστάμενο άσυγκίνητο.

Δέν του άρέσω φαίνεται! έσκεπτόταν άπαρηγόρητη ή Ροζίν. Καί θά με σχολάση. Θά με κάνη νά τρέχω πάλι γιά θέση. Τι ούραγγοτάγκος είν' αυτός, θέέ μου!

Και θυμόταν με μελαγχολία τόν προηγούμενο προϊστάμενό της, πού κάθε φορά, πού θά υπέγραφε τά έγγραφα, πού του έπήγαινε ή Ροζίν, θά τήν εκάθιζε στα γόνατά του, γιά νά τήν τρελλάνη στα φιλά και τά χάδια. Τι κρίμα νά φαληρίση εκείνη ή εταιρία, πού είχε ένα τόσο εύγενικό και κουβαρντά προϊστάμενο!...

Ό κ. Βοτάρ, ό διευθυντής της μεγάλης εταιρίας αυτοκινήτων «Πύκτορ», έσκυβε πάνω απ' τά έγγραφα, πού του έπήγαινε νά υπογράψη.

Ένα πρωί ό γρουσουζής προϊστάμενος τήν εκάλεσε στο γραφείο του και της είπε, με σοβαρότητα καρδιναλίου:

—Μη ξεχνάτε, δεσποινίς, ότι έδώ μέσα βασίλει η ή πειθαρχία. Μη ξεχνάτε ακόμη, ότι σās προσέβαλα δοκιμαστικά. Έργασία, εργασία και μόνο εργασία! Αυτό είναι τό έμβλημα του γραφείου μας. Συνεπώς πρέπει νά άφίσετε στο σπίτι σας τό μπατόν του ρούζ, τά κραιγίονια σας και τήν πουντριέρα σας... Έδώ δέν έχει κρυφοδιαβάσματα έρωτικών μυθιστορημάτων, κάτω από τήν γραφομηχανή. Καταλάβετε; Έπισης θά μου κόμειτε τή χάρη, από αύριο, νά βγάλετε αυτή τή μπλουζά γιατί είναι πολύ προκλητική και νά φροντίσετε νά σκεπάσετε τό ντεκολτέ σας. Αυτά πρds τό παρόν...

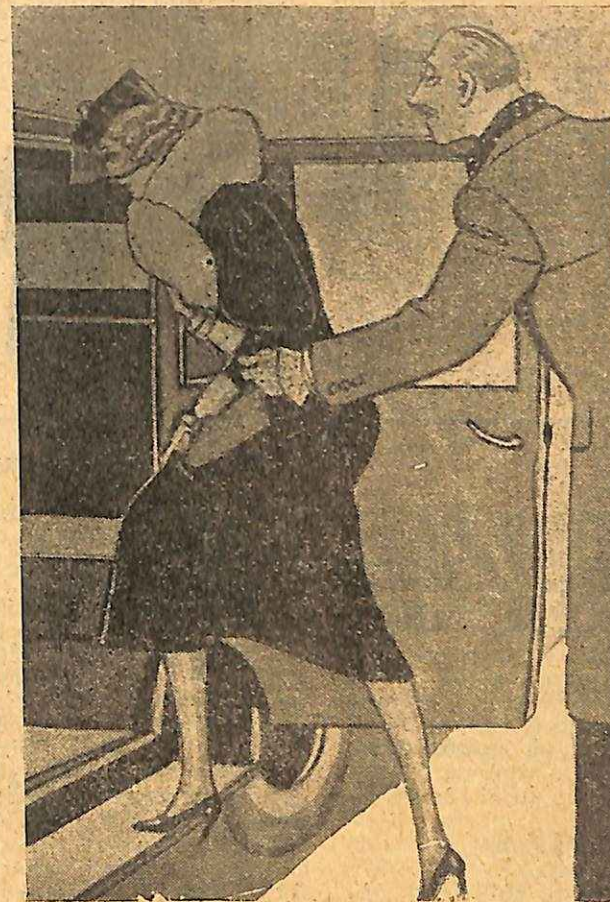
Πώς δέν έκλαιγε από τό θυμό της ή όμορφη Ροζίν;

—Καλέ, έδώ μέσα είναι τά κάτεργα! Έλεγε και ξανάλεγε, έξω φρενών.

Έπειδή, μολαταύτα, ό μισθός ήταν καλός και ή τάξι των άνέργων δακτυλογράφων έπλήθαινε από μέρα σέ μέρα, ή Ροζίν άπεφάσισε θέλοντας και μη νά συμμορφωθή με τήν πειθαρχία του γκρινιαρή προϊσταμένου της.

Ούφ! Χρόνος της έφαινόταν οι ώρες πού περνούσε άπέναντι στο πολυτελές γραφείο του κ. Βοτάρ, γράφοντας στη μηχανή τό γράμμα, πού της υπαγόρευε εκείνος και άντικρύζοντας τό κατσουφιασμένο μούτρο του... Μά τό άντικρύζοντας τό κατσουφιασμένο μούτρο του... Μά τό άντικρύζοντας, δέν άργησε νά βρή τό μέσον, με τό όποιο θά έσπαζεν αυτόν τόν πάγον, πού είχε άντικρύ της, όκτώ ώρες τήν ήμέρα... Τό μεγαλοφιές σχέδιο άστράψε στο νοή της, μόλις ό κ. Βοτάρ της είπε με τό συνηθισμένο μωρμούρικο ύφος του:

—Παρέλειψα δεσποινίς, νά σās προειδοποιήσω, ότι

άπαγορεύεται ή χρήση της γραφομηχανής, δι' ιδιωτικές επιστολάς σας!

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά, έτραύλισε μ' ένα χαριτωμένο παραπονιάρικο ύφος ή Ροζίν.

Τήν άλλη ήμέρα τό πρωί ό κ. Βοτάρ, πού έπήγαινε κατά τή συνήθειά του με τά χαράματα στο γραφείο του, μόλις άρχισε νά φυλλομετρά τά έγγραφα πού του είχαν άφίσει πρds υπογραφήν ή Ροζίν, άνετήδισε έντρομος!... Πώς, πάνω στο τραπέζι του, έτόλμησε λοιπόν, παρά τή σύστασή του, ή δακτυλογράφος του καί διεκπεραίωσε στη γραφομηχανή τήν άλληλογραφία της; Α. μά αυτό καταντούσε σκάνδαλο. Ό κ. Βοτάρ έπήρε στα χέρια του, πού έτρεμαν από τό θυμό του, τό γράμμα της Ροζίν και διάβασε:

«Αγαπημένη μου Ζινέτ, έγραφε ή Ροζίν στη φίλη της. Πρώτα πρώτα σου στέλνω ένα θερμό φιλή... Μη φοβάσαι, γιάτί τά χείλη μου είναι άβαφα... Μου άπαγόρευσαν νά τά βάφω... Μά άς μιλήσωμε γι' άλλα, σοβαρώτερα πράγματα. Μου ζητάς τις έντυπώσεις μου από τό νέο γραφείο. Σου τις γράφω. Ό κ. Βοτάρ...

—Άνακατεύει τό όνομά μου! Σίγουρα γιά νά με βρίση, συλλογίστηκε έξω φρενών ό κ. Βοτάρ... όπως με βρίζουν όλοι έδώ μέσα!... Α, αυτό είναι φοβερό!...

«Ό κ. Βοτέρ λοιπόν, εξακολουθούσε τό γράμμα της Ροζίν, είναι ένας πολύ σικ προϊστάμενος. Είναι λίγο άσστηρός, είν' αλήθεια, μά όταν έχει κανείς μιά εύθύνη σάν τή δική του, δέν μπορεί παρά νά είναι άσστηρός. Τί δραστήριος αλήθεια! Τί έξυπνος!... Α, πρέπει με τόν γνωρίσης, γιά νά τόν καταλάβης. Σε βεβαιώ μ' όλη μου τήν ελικρίνεια πώς είναι ό καλύτερος, ήθικώτερος και έξυπνότερος προϊστάμενος πού έγνωρίσα ως τώρα...»

Γιά πρώτη φορά στη ζωή του ό γρουσουζής και γκρινιαρός κ. Βοτάρ άκουε κολακευτικά λόγια...

«Είναι ό τύπος του αληθινού βιομηχάνου. Κρατιέται καλά και είναι άραιός... Έχει μιά έντελώς δική του όμορφιά. Πόσο ταπεινόν αισθάνεται τόν έαυτό της μιά γυναίκα κοντά του...»

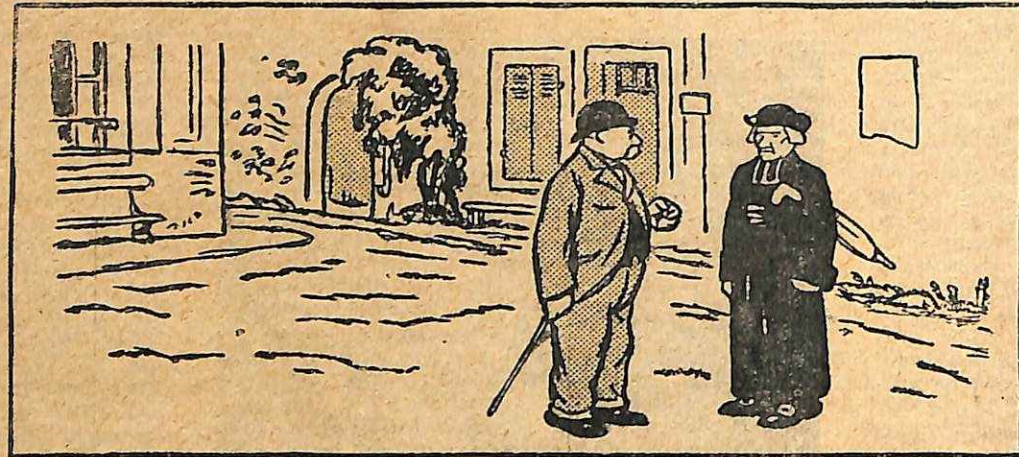
Μόλις ή Ροζίν ήλθε στο γραφείο, δυό ώρες άργότερα και του είπε «καλημέρα σας κύριε διευθυντά» με τήν άργυρόρη φωνούλα της, ό κ. Βοτάρ τήν έφώναξε κοντά του και δειχνώντας της τό γράμμα της πρds τή φίλη της της είπε:

—Τί σημαίνει αυτό δεσποινίς;

Ή Ροζίν άρχισε νά τρέμη... Καί τά κατάφερνε περίφημα. Με τήν άκρη των ματιών της όμως κατεσκόπευε τόν κύριο προϊστάμενο, πού τό πρόσωπό του είχε γίνει κατακόκκινο, σάν φρέσκη ντομάτα!...

Τήν ίδια μέρα ή Ροζίν ξεετρελλαινε τόν κ. Βοτάρ με τά τρελλά παιχνίδια της, σέ ένα έξοχικό ξενοδοχείο... Καί ένα μήνα άρνότερα άφινε τή γραφομηχανή, γιά νά έγκατασταθή, σ' ένα κουκλίστικο άπαρτημόν, με όλα τά κομφορ, πού της είχαν έννοικιάσει ό κ. Βοτάρ, ό όποιος δέν ήτανε πιδ καθόλου γκρινιαρός και άσστηρός, άλλ' απ' εναντίας καλόκαρδος, τρυφερός, διαχτυκός, ένας άνθρωπος πού προσπαθούσε με κάθε τρόπο ν' άρέσει, νά γίνεται συμπαθής και άξιαγάπητος. Τό έξυπνο κόλπο της Ροζίν είχε θαυματουργήσει!

ΚΑΝΕ ΤΟ ΚΑΛΟ

φάλι του και σιγομουρμούριζε.

«Η χήρα Πενσώ άπορροφούσε δλους τούς πόρους του Ταμείου Περιθάλψεως και τις άνεξάντλητες συμπληρωματικές φιλανθρωπίες της Κας Μπουσιέρ. Ήσως για οικονομία φορούσε ακόμα τις μεταξωτές της κάλτσες και τα μοντέρνα φορέματα που συνηθίζονται στην πόλη.

«Η χήρα Πενσώ, στο πανηγύρι του χωριού, χόρευε τόσο καλά και τόσο πολύ, ώστε ο Ζάν Μπενά διέλυσε την

άλλη μέρα τούς άρραβώνες του με την Κατερίν Πεσόν, όταν όμως ο παπäs τόν ρώτησε αν θα την πάρη την χήρα δεν έδωσε άρισμένη άπάντηση. Από κελνη τη μέρα οι γυναίκες κήρυξαν τόν πόλεμο έναντίον της ξένης. Ο δήμαρχος δεν τάρβρισε πολύ σοβαρά δλ' αυτά, ο παπäs όμως ήταν στενοχωρημένος.

Το πράμμα χειροτέρεψε όταν κάηκε το κανιούργιο σπiti του Μπερτόν. Αυτός ο Μπερτόν ήταν ο σπιτονοικοκύρης της χήρας και καθώς έμενε τώρα άστεγος ζήτησε πίσω το σπiti του. Η χήρα τόν έδωξε με τις βρισιές κι' όταν επιχείρησε να μεταχειριστή κι' αυτός τη βία πετάχτηκε έξω ο Ζάν Μπενά, που βρέθηκε κει κατά τύχη, και τόν πäsτωσε στο ζυλό. «Ετσι, ύστερ' απ' τη φωτιά, οι άπορη γνήγκανε δύο και το χειρότερο, χωρίστηκαν σε δύο αντίθετα στρατόπεδα. Μονάχα η Κα Μπουσιέρ, εύχαριστημένη, μοίραζε τώρα τις φιλανθρωπίες της στα δύο, βέβαιη πως έτσι θ' άποχτούσε τη γενική συμπάθεια. Ο Μπερτόν όμως δεν έβλεπε παρά μονάχα τη βοήθεια που έδινε «η κυρία απ' το Παρίσι» στον έχθρό, κι' η χήρα Πενσώ, συνηθισμένη να τὰ τρώη όλα, παραπονιότανε πως της έκλεβαν τώρα τα μισά. Γρήγορα δλόκληρο το χωριό χωρίστηκε σε δύο στρατόπεδα: Οι γυναίκες με το μέρος της οικογενείας Μπερτόν, που ήταν χωριανός τους και καταστραμμένος απ' τη φωτιά, οι άντρες πάλι—με πονηριά—πήραν το μέρος της χήρας που είχε καυτές ματιές για όλο τόν κόσμο.

«Ετσι η γαλήνη του χωριού, που χάριζε την ευτυχία σε όλες τις οικογένειες, σε κάθε πλάσμα, είχε φυγαδευθή. Οι παντρεμένες άρχισαν τη γρίνια με τούς άνδρες τους, που υπερασπιζόντουσαν μια τιποτένια, οι άρραβωνιασμένες άφιναν τις δουλειές του σπιτιού να παρακολουθοῦν τούς καλούς τους μη τούς ξελόγαζε αυτή η αδιάντροπη παρεϊσακτη, κι' όλοι είχαν βγει απ' τη σειρά τους.

—Κι' δλ' αυτά για να επιμελινετε να φέρουμ' εδώ αυτό το πλάσμα! Έλεγε καταστενοχωρημένος ο παπäs στο δήμαρχο.

—Άφοῦ μάς χρειαζόταν' ένας άπορος; άπαντούσε αυτός.

—Νά όμως που η φτώχεια έρχεται και μονάχη της!

Μά με τὰ λόγια δεν γίνεται τίποτε. Χρειαζόταν μια λύση που θα ξανάφερνε τη γαλήνη και τη χαρά στο χωριό. Τότε οι γυναίκες, γνήσιες κόρες της Εύας βρήκανε τη λύση: Άφοῦ δέ μπορούσαν να διώξουν τη χήρα, κηρύξανε τόν πόλεμο έναντίον της Κας Μπουσιέρ, που τη συντηρούσε. «Όσο κι' αν πλήρωνε η «κυρία απ' το Παρίσι» δεν εύρισκε πια ούτε αυγά, ούτε λαχανικά, ούτε γάλα, ούτε κοτόπουλα, ούτε αλεύρι να ζυμώνει ψωμί μόνη της. Τη νύχτα χαλούσανε τόν κήπο της, λερώσανε τη βρύση της, σπάζανε τὰ τζάμια της, δεν της άφινανε στιγμή ησυχίας.

Αυτό βάσταζε βδομάδες πολλές, ώπου στο τέλος η Κα Μπουσιέρ, βαρέθηκε να κόνη καλό σ' αυτό τόν τόπο τών Καννιβάλων και να προμηθεύεται τρόφιμα απ' το Παρίσι, κι' έφυγε.

Και, όπως ήταν φυσική συνέπεια, η πέτρα του σκανδάλου δεν άργησε να λείψη απ' τη μέση.

Η χήρα δεν άργησε να φύγη κι' αυτή. Ούτε το Ταμείον Περιθάλψεως, ούτε ο έφημέριος είχαν πια χρήματα για τούς... άπόρους. Κι' έτσι ήσυχασε το χωριό κι' όλα τὰ πράγματα μπήκανε πάλι στον συνηθισμένον μονότονο, μά τόσο ήρεμο ρυθμό τους.

HENRI BORDEAUX

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΜΟΝΟΙ

Είχαν συναντηθῆ για πρώτη φορά τόν χειμώνα, σε μια κοσμική συγκέντρωση. Ο Άντρέ Λαμπάρ ήταν ένας νέος άθλητικός, μοναχογιός του έργοστασιάρχου αυτοκινήτων Λαμπάρ, όπου κατείχε μια θέση ζηλευτή, κι' όπου σίγουρα άμα θα παντρευότανε θα γινότανε και συνέταιρος. Εκείνη, η Ζαννίνα Δοζε ήταν μια χαριτωμένη κοπέλλα, μοναχοκόρη, και πλουσιωτάτη.

Από την πρώτη στιγμή που γνωρίστηκανε, άρέσανε άμέσως ο ένας στον άλλον και κατά τη διάρκεια ενός ταγκό που το χορεύανε κι' οι δυο θαυμαστά, εξέφρασαν την άπορία τους πως, συχνάζοντας στα ίδια μέρη, δεν είχαν συναντηθῆ πρωτίτερα.

Από τότε ξανασυναντηθήκανε άλλες πέντε—έξη φορές και ένοιωθαν ο ένας για τόν άλλον ένα ζωηρό αίσθημα που δεν είχαν σκεφθῆ καθόλου να το κρύψουνε. Η Ζαννίνα έδωσε στον Άντρέ να καταλάβη πως της άρεσε πολύ. Ο Άντρέ ειπε στη Ζαννίνα πως ήθελε να την παντρευτή. Εκείνη ειπε άμέσως το ναί, χωρίς κανένα δισταγμό. Κι' έτσι ο Άντρέ και η Ζαννίνα παντρεύτηκανε την άνοιξη κι' άμέσως φύγαμε για το ταξίδι του γάμου.

Επιστρέψανε τόν Ιούνιο. Τότε άρχισανε γι' αυτούς οι φασαρίες της έγκαταστάσεως, έπειτα οι κοσμικές υποχρεώσεις, οι προσκλήσεις τών φίλων. Όλα αυτά τὰ σύρε και τὰ έλα τούς άπασχολήσανε ίσαμε την έποχή που έπρόκειτο να σκεφθοῦνε που θα παραθερίζανε. Κι' άποφασίσανε στα μέσα του Ιουλίου, ως το τέλος του Α' γούστου θα μένανε σε μια πλάξ, όπου ο κ. Λαμπάρ πατήρ ειχε μια πολυτελεστάτη βίλλα, της οποίας η μισή πλευρά θα παρεχωρήτο στο νεαρό ζευγάρι. Υστερώτερα, τόν Σεπτέμβρη θα μένανε στον πύργο ενός ήλικιωμένου θείου της, που ήταν έξαιρετικά εύγενικός και γλεντζές και του άρεσε την έποχή του κυνηγιού να δέχεται πολλούς καλεσμένους.

Η άναχώρηση για την πλάξ έγινε μ' αυτοκίνητα. Τα όχημα ήταν τρία, γεμάτα από κόσμο παραθερίζοντων. Το ταξίδι ήταν πολύ εύχριστο. Σαν φτάσανε, η Ζαννίνα βρήκε την βίλλα υπέροχη και την πλάξ που δεν την ήξευρε, χαριτωμένη. Είθε εκεί νοστιμώτατα μαγιά, κομψότατες πυλίδες και καπέλλα πιο μεγάλα από τις όμπρέλλες της θάλασσας!

«Επειτα η συντροφιά της που αποτελείτο από συγγενείς και φίλους, έσχημάτισε μια παρέα χαρούμενη κι' άπληστη για κάθε είδους διασκέδαση.

Με τὰ ατέλειωτα γλέντια ο καιρός περνούσε πολύ γρήγορα για την Ζαννίνα και τόν άντρα της. Ο Α' γούστος πλησίαζε κι' όλα! Ήδη οι συγγενείς είχαν φύγει με το αυτοκίνητό τους.

—Πρέπει να σκεφθοῦμε και μεις πότε θα φύγουμε, ειπε ένα πρωί ο Άντρέ στη Ζαννίνα. Ο θείος σου μάς περιμένει για τη πρώτη Σεπτεμβρίου, μά οι γονείς μου δεν θα μάς έρθουν παρά στις 15.

—Ναί, ειπεν η Ζαννίνα.

Κι' έπειτα από μια μικρή σιγή, πρόσθεσε:

—Άγάπη...

—Τι είναι, χρυσή μου;...

—Τι θάλεγες αν δεν πηγαίναμε καθόλου στον πύργο του θείου μου;

—Μά γιατί; ρώτησε ο Άντρέ έκπληκτος.

—Επειδή... άκουσε Άντρέ... θάθελα να μένω λιγάκι μόνη μαζί σου... Ναί, από τόν καιρό που αγαπηθήκαμε, δεν ζήσαμε καθόλου κοντά ο ένας στον άλλον... στο διάστημα τών άρραβόνων μας, δεν μπορούσαμε να είμαστε μόνοι, βέβαια. Στο διάστημα του ταξιδιού μας... Ω! το ταξίδι ήταν θαυμάσιο, άγάπη μου! μ' αυτά τὰ τρε-

χάματα από στη μια χώρα την άλλη, από πόλη σε πόλη, με διαφορετικό πάντα περιβάλλον, κι' έπειτα η ζωή του ξενοδοχείου, τὰ γεύματα στα ρεστωράν, το πλήθος τών ταξιδιωτών... όλα τέλος πάντων, μάς έμπόδιζαν να μείνωμε μόνοι, ν' ανήκωμε ο ένας στον άλλον μια δλόκληρη μέρα...

Και τόν Οκτώβρη η ζωή του Παρισιού άρχίζει πάλιν με προσκλήσεις, με δεξιώσεις, με χίλιες δυο άσχολιες, έπειτα οι δουλειές σου, τ' άπογεύματα... Λοιπόν, πριν άρχίσουν όλα αυτά, θάθελα να μείνωμε λίγο καιρό μόνοι να ζήσωμε, σε μιάν έντιμιτέ, που σίγουρα δεν θα μπορούσαμε ποτέ να την έχωμε στον πύργο του θείου σου. Κι' η ίδια πάλι ζωή θα ξαναρχίση μ' άλλους ανθρώπους, μ' άλλα γλέντια, μά χωρίς να μπορούμε να νοιώσωμε την ευτυχία να μείνωμε ο ένας κοντά στον άλλον. Λοιπόν, αν θέλεις, να τούς γράψω ότι δεν θα μπορούμε να έρθουμε πριν περάσουν λίγες μέρες και έπειτα θα αναβάλω ακόμα λίγο καιρό την άφιξη μας. Κι' τ' άποτέλεσμα θά'ναι να μείνωμε θεομόναχοι στο Παρίσι όλο τόν Σεπτέμβριο... Θα πάμε έπειτα εκεί να περάσωμε ίσα ίσα μια βδομάδα για να τηρήσωμε τὰ προσήματα... Άν αυτό τούς φανή παράξενο, τόσο τὸ χειρότερο! Άγάπη μου, θέλεις; πές μου...

Ο Άντρέ ήταν πολύ συγκινημένος.

—Άγάπη μου, χρυσή μου, μ' αυτό είναι πάρα πολύ ευγενικό από μέρος σου! Είμαι κατασυγκινημένος! Δεν θά τολμούσα ποτέ να σου το προτείνω μοναχός μου. Μά και εγώ θα έπιθυμούσα τόσο να μένω μόνος μαζί σου όλο αυτό τόν καιρό.

—Λοιπόν θα γράψω άπόψε στο θείο και αύριο το πρωί φεύγουμε για το Παρίσι, πρόσθεσε η Ζαννίνα. Τι όμορφα που θα περάσωμε!

—Ναί θα περάσωμε πάρα πολύ όμορφα!

Φιληθήκανε χαρούμενα, επειδή συμφωνούσαν απόλυτα. Μετά παρέλευση τριών ήμερών, ξαναβρεθήκανε στο Παρίσι, στο σπiti τους. Είχαν ζήσει ήδη κάμποσο καιρό μέσα σ' αυτό το άπαρτμάν, όμως τούς φάνηκε σάν κανιούργιο, τώρα που δεν ήταν υποχρεωμένοι να δέχωνται κανέναν εκεί μέσα, που η παρουσία κανενός τρίτου δεν χαλούσε καθόλου την μοναξιά τους. «Εμειναν μόνοι όλη την ήμερα, όλη την νύχτα. Καθόντουσαν μέσα στο μικρό σαλονάκι. Καπνίζανε τσιγάρα, κουβεντιάζανε...

—Μά είναι θαυμάσια, έλεγε η Ζαννίνα.

—Μά είναι θαυμάσια, έπανε-λάμβανε σάν ήχώ ο Άντρέ.

Η φράση αυτή επαναλαμβανονταν τρεις μέρες, μά το βράδυ της τρίτης μέρας, που μια ώρα μετά το φαγητό δεν είχαν πεϊ λέξη, η Ζαννίνα πετάχτηκε:

—Δεν μου λες Άντρέ, μήπως θέλεις έτσι για ποικιλία, να πάμε σε κανένα σινεμά αύριο βράδυ;

—Νά μια καλή ιδέα, ειπεν ο Άντρέ, που άρχισε να ζωηρεύη.

—Και μεθαύριο αν θέλεις πάμε να δοῦμε την έκθεση...

Περάσανε κουτσά στραβά άλλες τρεις μέρες ακόμα. Και το πρωί της τετάρτης η Ζαννίνα ειπε:

—Η μαμά μ' ένα γράμμα της με ρωτά πότε θα πάμε εκεί.

—Η μοναξιά μας εδώ ήταν γοητευτική, ειπε μ' ένα ύφος σοβαρό ο Άντρέ. Αλλά πρέπει να πάμε. Φιληθήκανε, χαρούμενοι, σύμφωνοι, και τρέσανε να ετοιμάσουν τις βαλίτσες τους. Αγαπιόντουσαν πολύ άσφαλως... Μά είχαν παντρευτή χωρίς να πολυγνωρίζονταν. Ευτυχώς κατάλαβαν γρήγορα ότι η άπομάκρυνσις απ' την κοσμική ζωή άπειλούσε κάθε μέρα την ευτυχία τους κι' έγκατέλειψαν την μόνωση έγκαίρως.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗ ΣΑΓΚΑΗ

— Κατάλαβα! Κατάλαβα!.. Θά μείνω εδώ!.. Θά με χρειασθούν κι' άλλοι περιεργοί ταξιδιώτες...

— Δεν βλέπω τίποτε άπάνω στο δρόμο. Δεν μου είχατε πη...

— Είστε κουφή όταν σάς άρέσει... Νά! όρίστε! 'Εκείνο τό σημείο εκεί κάτω. Λαγός ή άλεπού. Πιάστε τό τουφέκι με τά ψιλά σκάγια. Σηληξτε στο σάρ—μπρίζ. Σηκώνει τ' αὐτιά! Μας είδε, φεύγει. Τάχασε, καθώς πλησιάζουμε! Δεν μπορεί νά φύγει. Τραβάτε!..

Στό δρόμο πετάχθηκαν μερικές κόκκινες νιφάδες κι' άνάμεσά τους ό λαγός άναπήδησε δυό φορές κι' έπειτα έμεινε άκίνητος.

— 'Ωραία! Ξαναγεμίστε. Θά τόν πάρουμε στο γυρισμό, Θά ήθελα όμως νά σάς προσφέρω ένα ζαρκαδι ή ένα έλάφι.

Πρόσχαρη ή Γενεβιέβη ξαναγέμισε τό όπλο. 'Ο ήλιος έδυε. 'Ο δρόμος και τό δάσος ήτανε κατακόκκινα.

— Πιό γρήγορα, πιό γρήγορα! φώναζε ένθουσιασμένη.

— Ένα ζαρκαδι έκανε νά περάση τό δρόμο. Τή στιγμή όμως πού θά γλύτωνα μέσα στους θάμνους, τό σταμάτησε ό βόμβος τής μηχανής. Κι' άρχισε νά τρέχη μ' ένα φρενιασμένο καλπασμό. Κράτησε πολλά λεπτά.

— Πιό γρόγορα! Πιό γρήγορα! φώναζε άνυπόμονη ή νέα.

— Άρχισε νά κουράζεται. Κερδίζουμε δρόμο. Δεν θά σάς ξεφύγει! Κεραυνόπληχτο τό ζώο ξαπλώθηκε χάμω. Οί κυνηγοί τό προσπέρασαν. 'Η μηχανή όμως είχε ζεσταθή. 'Από τό σκέπασμα τού ψυγείου έβγαине ένας λευκός άτμός.

— Άξαφνα σκοτεινιάσε μονομιάς. 'Η τροπική νύχτα πέφτει άπότομα μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα. 'Η φύση γύρω φάνηκε λυπημένη. Σέ μικρή άπόσταση τό μούγγρισμα μιάς πεινασμένης τίγρης διέσχισε τά πυκνά δέντρα. Μονάχα ή τίγρη άκούότανε τώρα μέσα στο βασίλειό της. 'Η φωνή τής πλησίαζε πρὸς τό δρόμο. 'Ο Βαρίλ έλάττωσε τήν ταχύτητα.

— Γιατί αυτό; ρώτησε ή Γενεβιέβη. Οί δυό μας μπορούμε νά τήν κάνουμε καλά τήν τίγρη... Θάξίζει τόν κόπο.

— Είναι ώρα νά γυρίσουμε, είπε μονάχα ό Βαρίλ. 'Υποσχέθηκα νά είστε έγκαίρως στο πλοίο. Άνάψτε τά φώτα νά κάνω τή στροφή.

— Μήπως συμβαίνει τίποτα; 'Αφού φεύγετε τήν τίγρη γιατί πάτε τόσο σιγά; Γιατί δέ σταματάτε νά πάρουμε τό ζαρκαδι μας;

— Είναι πολύ βαρύ Μήν άνησυχήτε. 'Η μηχανή ζεστάθηκε ίσως λίγο. Πρέπει νά πάμε σιγά σιγά ως τό πρώτο χωριό γιά νά βρούμε νερό γιά τό ψυγείο.

Χωρίς νά τό θέλη όμως ή φωνή του άλλαξε τόνο. 'Η νέα κατούφιασε, τής έφυγε δλη της ή διάθεση. 'Ο Βαρίλ άναγκάστηκε νά πη:

— Άδύνατο νά έξακολουθήσουμε. Σέ πέντε λεπτά ή μηχανή θά σταμα-

τήσει. Κι' όλα τά βουβάλια θά μās μωριστούν και θά πέσουν άπάνω μας.

— Έχουμε τά τουφέκια. Μαζί σας δέ φοβούμαι τίποτα.

Τό δέρμα τους δέν τόπερνάει τό βόλι. Πάω γιά νερό μέσα στους ριζώνες. 'Αν πλησίαση κανένα ρίχτε του με τίς σφαίρες. Δεν θά τρέμετε, έ;

— Όχι, φίλε μου! Πρό πάντων αν καταλάβω πώς έρχεται καταπάνω σας.

— Γενεβιέβη! Σας έξορκίζω! Προστατεύστε τόν έαυτό σας και τ' άμάξι.

Πήρε ένα δοχείο και τράβηξε μέσα στους ριζώνες. Χώθηκε ως τή γόνυ αττή λάσπη, κατόπι ως τή μέση. 'Εχω σε βαθειά τό δοχείο κι' άκουσε χαρούμενος τό γκλού-γκλού πού τό γέμιζε νερό.

Πάνω άπ' τόν σκυμμένο του ώμο σφύριζε τότε μιά σφαίρα. Γύρισε και είδε νά έρχεται μέσα στίς λάσπες κατ' άπάνω του ένα βουβάλι. Τράβηξε μέ βία τό μισογεμισμένο δοχείο, κατάρθρωσε νά βγί άπό κεί μέσα υποχωρώντας πρὸς τό άμάξι κι' άδειασε τίς σφαίρες τού περιστρόφου του άπάνω σέ κείνον τόν σκοτεινό όγκο. Πέταξε άπ' τά πόδια του τά παπούτσια του γεμάτα βούρκο κι' έτρεξε στο ψυγείο.

— Δεν πρόφτασα νά τό γεμίσω, θά κρατήσουμε όμως ως τό πρώτο χωριό είπε, προσπαθώντας νά δώση θάρρος στή νέα.

— Τρόμαξα! Είπε ή Γενεβιέβη παγωμένη.

— Μπα, έννοια σας. Τού ριξα έξη σφαίρες άπό κοντά. Πιστεύω νά τό πέτυχα γιά καλά, άφού δέν...

— Άνεβήτε γρήγορα! Γρήγορα! Έρχεται κατ' άπάνω σας Θεέ μου!...

Μ' ένα πήδημα ό Βαρίλ βρέθηκε στή θέση του, έβαλε μπρὸς τή μηχανή. Τότε άρχισε ένα τρομερό κυνηγητό.

— Τι κάνει; φώναξε. Κουτσάινει διόλου; Κερδίζουμε άπόσταση;

— Άπόσταση κερδίζουμε, αλλά δέν κουτσάινει διόλου!..

— 'Η μηχανή πάει τώρα καλύτερα. Περάστε πίσω και ρίχτε του όλες τίς σφαίρες και τά ψιλά τά σκάγια. 'Αν τό βρήτε στο μάτι γλυτώσαμε.

— Πηγαίνω, είπε ή νέα μέ θάρρος.

— Άν δέν τό σταματήσετε, νά έρθετε πάλι μπροστά, κοντά μου.

— Καί τι θά κάνετε τότε; Πήτε μου..

— Όσο έσείς θά τού ρίχνετε, θά γεμίσω τό περιστρόφο μου. Κι' αν μās φτάση, αν άναποδογυρίση τό άμάξι, επί τέλους αν πρόκειται γιά μένα ή γιά σας, έ λοιπόν, θά ριχτώ άνάμεσά σέ σας και στά κέρατά του, θά μέ ξεκοιλιάση, αλλά θά προλάβω νά

τού άνοίξω τό κεφάλι.

— Δέ θέλω! Δέ θέλω νά..

— Σιωπή! 'Εγώ σας έφερα εδώ! 'Αν μωρέσω νά σας σώσω θά πεθάνω εύχαριστημένος. Πήγαίτε τώρα. Καί κύταξε νά μη τρέμη τό χέρι σου.

Μιά—μιά άκούοντουσαν οί βολές. 'Η Γενεβιέβη με άπερίγραπτη υπερένταση τών νεύρων σημάδευε και πυροβολούσε άπάνω σέ κείνο τόν τρομερό μαύρο όγκο. 'Ο φοβερός καλπασμός όμως όλο και πλησίαζε. 'Ητανε φανερό πώς ή μηχανή δέν θά μπορούσε νά κρατήσει.

— Μου μένει μιά σφαίρα μανάχα! φώναξε ή Γενεβιέβη.

— Σεμάδεψε στο μάτι, φώναξε ό Βαρίλ. Κατόπι θά σβύσω τά φώτα.

— Άκούστηκε κι' ή στερνή βολή. Τό άγριο μούγκρισμα όμως πλησίαζε. 'Ο Βαρίλ έβυσε φάρους καιφανάρια. Μέσα στο άπόλυτο σκοτάδι ή φευγάλα έκείνη ήτανε πραγματικά ή φαντασία.

— Τά κέρατά του άγγίζουμε τό άμάξι! φώναξε ή νέα και τραβήχτηκε άπ' τήν άπαίσια ζέστη πού ξεφυσούσε τό ζώο.

Τότε ό Βαρίλ με μιάν άπότομη ακρίβεια τήν άρπαξε, τήν κάθισε μπροστά και φώναξε:

— Κάτ'ό εδώ! Σφίξε τά δάχτυλά σου άπάνω στο τιμόνι. Νά μη πέση τό άμάξι στο χαντάκι, γιατί χάθηκες...

Σχεδόν άναίσθητη ή Γενεβιέβη κρατούσε τό βολάν τού άμαξιού πού πήγαίνε σά μεθυσμένο. Σκυμμένος πίσω ό Βαρίλ προσπαθούσε νά χτυπήση με τό περιστρόφο τό ζώο στο μέτωπο.

— Εκείνο όμως με τήν όρμή του άνασήκωνε τό άμάξι άπό πίσω με τά κέρα-

τά τού, με τό κεφάλι κρυμένο και τήν άφινε πάλι νά πέφτη. 'Ητανε ή πάλη τής μηχανής πού ξεψυχούσε με τή μυϊκή δύναμη τού άφηνιασμένου ζώου.

— 'Αν μās άναποδογυρίση σκέφτηκε ό Βαρίλ, ή Γενεβιέβη είναι χαμένη. Τήν ίδια στιγμή, σαν άστραπή τού ήρθε μιά σκέψη. Σαν ύπνοβάτης άρπαξε ένα δοχείο βενζίνα, πήδησε άπάνω στο λαϊμό τού ζώου, με κίνδυνο νά σκοτωθή τήν ίδια στιγμή, κι' ένω έκείνο μανιασμένο χτυπούσε πιά άλύπητα τό άμάξι με τά κέρατά του, ό Βαρίλ κατώθωσε κι' άδειασε τήν βενζίνα άπάνω στο άφρισμένο του κεφάλι.

Σαν δυό πύρινα καρφιά τό καφτερό ύγρό μπήκε μέσα στά μάτια και στά ρουθούνια τού βουβαλιού, τό ζώο όπισθοχώρησε μ' ένα τεράστιο πήδημα, πέταξε χάμω τόν Βαρίλ κι' έτρεξε στο ριζώνα νά χάσση τό φλογισμένο του κεφάλι μέσα στο βούρκο. 'Ο Βαρίλ σηκώθηκε με δυσκολία, πλησίασε τό άκίνητο άμάξι, κι' άγγιξε τόν ώμο τής Δδ.ς 'Αρντιόζ.

— Θά ξαναϊδής τό «Τουράν», Γενεβιέβη, και τό μπαπά σου και τό Παρίσι. 'Εδειξες θαυμάσιο θάρρος. Πρέπει όμως νά ιδώ ένα λεπτό τή μηχανή και νά προχωρήσουμε. Στάσου μιά στιγμή.

— Όχι, καί έμαυλισμένη ή Γενεβιέβη ήτανε γυρμένη στο κάθισμα. Με τά δυό χέρια στο στήθος κοιμώτανε βαθειά. 'Η τρομερή συγκίνηση τήν εί-

χε έξαντλήσει.

— 'Ο Βαρίλ άναψε εύτυχισμένος τά φώτα. 'Η μηχανή μπορούσε νά συνεχίση. Τή στιγμή πού έκανε νά βάλη μπρός, δέν μπόρεσε νά κρατηθή:

— Μπα! είπε. Δεν τής τό κλέβω. 'Ας μήν κοιμώτανε..

— Όσο όμως άπαλό κι' αν ήτανε τό φιλι στο άναμένο μάγουλο τής Γενεβιέβης, τήν ζύπνησε. Κύτταξε γύρω τής και είδε πώς έφευγαν πάλι. Σπασμοδικά τά δάχτυλά της έσφιξαν χα-

ρομένα τό χέρι τού Βαρίλ. Δεν βρήκε όμως τή δύναμη νά πη τίποτα.

Μέσα στή νύχτα τό «Τουράν» άφινε τίς τελευταίες σφυριγματιές του.

— Κρατήσατε τό λόγο σας, είπε επί τέλους ή νέα, άνεβαίνοντας στο πλοίο.

— Καί τώρα, φεύγετε, είπε ό Βαρίλ με πικρία! 'Αλήθεια, τί υπέροχη περιπέτεια θάχετε νά διηγήστε στά παρισινά σαλόνια.

— Δεν θά πώ τίποτα σέ κανένα. Δεν πάω πουθενά. Έχω κάτι καλύτερο νά κάνω μέσα στους πέντε μήνες πού θά μās χωρίσουν. Γιατί δέν πρέπει ν' άργήσετε ούτε μιά μέρα περισσότερο άπό τούς πέντε μήνες πού είπατε. Δεν θά σάς τό συχωρέσω ποτέ, ούτε κι' ό μπαμπάς.

— Τί πράγμα δέ θά μου συχωρέσετε; ρώτησε ό Βαρίλ εύτυχισμένος, άπλώνοντας τά χέρια.

— 'Ε, κύριε άγαπημένε μου. Δεν ήμουνά δά και κουφή. 'Η φαντάζεστε πώς ό μόνος άνθρωπος πού με φίλησε μπορεί νά ναι κανείς άλλος άπ' τόν άντρα μου;

ΕΝΑ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΡΑΛΦ ΜΑΞ ΣΤΟΥΛΤΖΕΡ ΠΟΥ ΔΕ ΘΑΠΡΕΠΕ ΝΑ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΜΙΑ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ

ΟΙ εκτελέσεις των καταδικωμένων στην Αμερική γίνονται πάντα τη νύχτα. Στις φυλακές του Σίνγκ-Σίνγκ ή ηλεκτρική καρέκλα στέλνει στην άλλη ζωή τα θύματά της, όταν η Νέα Υόρκη δόκλρη μεταβάλλεται σε μία μαγευτική φωτεινή φαντασμαγορία. Σε μας τους γάλλους οι μελλοθάνατοι μπορούν να ελπίζουν την τελευταία νύχτα της ζωής των ότι θα ξαναδοούν για στερνή φορά τη χαρούμενη αγωγή, προτού η λεπίδα της καρμανιόλας πέσει στο κεφάλι τους. Αντίθετα, στη χώρα των δολαρίων ο μελλοθάνατος αφίνει πίσω του έναν άλλον θάνατο, του ήλιου!...

Ο Φράνσις Κρόβλεϋ, που είδα να θανατώνουν τη νύχτα εκείνη στην ηλεκτρική καρέκλα, μου έλεγε, πηγαίνοντας προς το μαρτύριο:

— Θά ήθελα να ήξερα, αν η αύριανή ημέρα θα είναι ωραία!

Η θλίψη, που έπαθε γι' αυτό, έδωσε στην τραχεία φωνή του, στη φωνή ενός δολοφόνου, μία τρυφερότητα. Άλλ' άμείως μόλις έξεστόμισε τα λόγια αυτά, φάνηκε σαν να μετάνιωσε και προχώρησε με το σταθερό βήμα, που τον ώδηγοῦσε στο θάνατο, σαν ένα άγριο ζώο, που το επρόσταζαν με τη βία να προχωρήσει...

Είμαστε πέντε δημοσιογράφοι, που τον ακολουθούσαμε χωρίς να λογαριάσω το προσωπικό των φυλακών. Ο Τζών Σμιθ του «Νταϊλ Νιούς», που βρισκόταν πλάι μου ήταν κατάχλωμος, και ρώτησε μόλις με είδε:

— Έρχεσαι και σὺ στην ηλεκτρική καρέκλα;

Και ενώ του άπαντοῦσα με μία κίνηση του κεφαλιού, έπρόσθεσε χτυπώντας μου φιλικά τους ώμους:

— Δεν είναι τίποτα. Έχω δη είκοσι όκτώ θανατικές εκτελέσεις ως τώρα, στην ηλεκτρική καρέκλα. Ένα λεπτό κι' έπειτα όλα τελειώνουν.

Μόλις βρεθήκαμε στο διάδρομο των φυλακών, λίγη ώρα πριν από την εκτέλεση του καταδικωμένου, απέφυγε το βλέμμα μου και έτσι, όπως τον εκύτταζα, μου φαινόταν από το τρομοκρατημένο πρόσωπό του και τα όρθανοίχτα από τη φρίκη μάτια του, πως ήταν αυτός που θα έδεχόταν σε λίγο στο κορμί του το θανατερό ηλεκτρικό ρεύμα...

Ο διευθυντής των φυλακών, ο κ. Λέιβις Λάβις είχε τη συνήθειά του άταραξία. Ήταν ένας παράξενος άνθρωπος, μά ευγενικός. Όταν έπήγαμε στις φυλακές του Σίνγκ-Σίνγκ, μας υποδέχθηκε όπως δέχεται τους καλεσμένους σε μία δεξίωση ένας σπιτονοικοκύρης. Τό γραφείο του έμοιαζε εκείνη τη στιγμή με τό καμαρίνι ενός θεα-
τίνου, στο διάλειμμα ενός θεα-

τρίκου έργου. Δώδεκα άτομα είμαστε εκεί μέσα. Καπνίζαμε και κουβεντιάζαμε. Αυτή ή άταραξία όλων που μιλούσαν σαν να μη επρόκειτο να συμβή τίποτε, μ' έκανε να ξεχασθώ κι' εγώ. Άλλ' όταν

βρεθήκαμε στο διάδρομο, θυμήθηκα πως σε λίγο θα έφευγε για τό αιώνιο ταξίδι ένας άνθρωπος, στελεμένος εκεί όχι από τη μοίρα, άλλ' από τους ανθρώπους... Άπέναντί μας ύψωνονταν ψηλοί τοίχοι, που είχαν μία παγερή όψη...

Ένας δεσμοφύλακας φώναξε:

— Ένας—Ένας!...

Μία μικρή αὐλή τετράγωνη μ'άς έπερίμενε. Έμψήκαμε εκεί ο ένας πίσω από τον άλλον. Έσταματήσαμε. Δύο δεσμοφύλακες όπισμένοι με μυδραλλιοβόλα μ'άς εκύτταξαν άδιάφοροι. Δύο στρατιώτες της φρουράς των φυλακών μ'άς έπλησίασαν για να μ'άς ψάξουν.

— Ψηλά τα χέρια άκουσα μία φωνή.

Έδω και λίγα δευτερόλεπτα δεν είχα σηκώσει τό βλέμμα μου. Μά μόλις εκύτταξα γύρω μου τό φωτεινό θέαμα, που έβλεπα τώρα με θάμπωσε. Νόμιζα πως βρισκόμουν σε μία όλοφώτεινη βίλλα, που άκτινοβολούσε και περίμενα από στιγμή σε στιγμή να ιδώ τους άμερικανούς άριστοκράτες να έρχονται, για τη δεξίωση. Άλλοίμονο ήταν τό κίόσκι του θανάτου, που έβλεπα μπροστά μου, από την τετράγωνη αὐλή.

Με χτυποκάρδι και με τό μέτωπο λουσμένο με κρύο ιδρώτα ανέβαινε στο κίόσκι του θανάτου... Έπροχωρήσαμε κάμποσο, σ' ένα όλόφωτο διάδρομο, που έμοιαζε σαν τό διάδρομο βαποριού και φθάσαμε στο δωμάτιο των εκτελέσεων... Τό άπαισιο δωμάτιο άνοιγε τις μοιραίες πόρτες του για να μ'άς άφίση έλεύθερο τό πέρασμα. Έλαμπε κι' αυτό, όπως όλα τ' άλλα διαμερίσματα. Έλαμπε πιο πολύ, όπως λάμπει σ' ένα μαργαριταρένιο κολλίε τό μεγαλύτερο μαργαριτάρι... Μεγάλα ηλεκτρικά τόξα έστελναν ένα εκτυφλωτικό φώς. Οί τοίχοι έγυάλιζαν κάτασπροι. Μ' ένοχλούσε στο νεῦρα αυτό τό πολύ φώς και είχα άρχισει να μ'ην ξέρω, τι να κάνω, εκεί μέσα, όταν ή τελετή του θανάτου άρχισε.

Ο γραμματέας των φυλακών μ'άς παρέκάλεσε ευγενικά να κανονίσουμε τα ρολόγια μας με τό μεγάλο ρολόγι του τοίχου. Έπειτα έφώναξε τα όνόματά μας. Τό όνομά μου άντήχησε τέταρτο, μέσα στην άπαισία σιωπή... Έφώναξε «παρών». Ο Τζών Σμιθ με πήρε τότε από τό χέρι και μου είπε:

— Πιές λίγο ούϊσκυ. Νά έκει είναι:

Ο διευθυντής των φυλακών

με τη χειρονομία ανθρώπου συνηθισμένου σε τέτοια θέαματα, μ'άς είπε:

— Κύριοι, εύρεστηθήτε να καθίσετε.

Οι καρέκλες μας έσημάτιζαν κύκλο γύρω από τό ηλεκτρικό κάθισμα. Δεν έπεριμέναμε πολύ.

Ο κατάδικος διέσχισε τό κατώφλι της αίθουσας, περιτριγυρισμένος από τους δεσμοφύλακες. Ένας παπ'ας τον σ'υνώδεε βήμα προς βήμα. Ο δήμιος έπήγαινε πρώτος. Έκλεισα τό μάτια για να μη βλέπω τό θέαμα αυτό... Ο μελλοθάνατος, ο Φράνσις Κρόβλεϋ είχε καθίσει στη μοιραία καρέκλα, όταν τά ξανάνοιξα. Οί δεσμοφύλακες τον έδεσαν στερεά, από τό πόδια και τό χέρια... Τό δεξι πόδι του ήταν δόλγυμνο και τόσφιγγαν μέσα σ' ένα μεταλλικό κύκλο, τον κύκλο του θανάτου, που είχεν ένα όλοκάθαρο χρώμα... Ο δήμιος είχε χαθή από μπρο-

στά μας... Μία φωνή άντήχησε έξαφνα.

— Ρύντυ; (Όλα είναι έτοιμα!)

Μία άλλη φωνή άποκρίθηκε, από τό διπλανό δωμάτιο:

— Γίεζ, ρύντυ!

Τή στιγμή εκείνη μία κουκούλα έπεσε στο κεφάλι του μελλοθάνατου κι' ένας ξηρός θόρυβος άκούσθη. Ήταν τό ηλεκτρικό ρεύμα, που έπερνούσε στο κορμί του καταδικωμένου...

Τό φώς των ηλεκτρικών τόξων έλιγότεψε, μά τό στή-

θος του καταδικωμένου έφούσκα σε... Έφούσκωσαν ακόμη οί μύς των ποδιών του και τό χέρια του... Ο κατάδικος Φράνσις Κρόβλεϋ μου φάνηκε σε μία στιγμή σαν ένας γίγας, ένας κολοσσός, που έπαναστατούσε, κατά της δικαιοσύνης του ανθρώπου...

Η σιγή, που έπλανάτο γύρω μας έκαμε την υπέρτατη αυτή πάλη του μελλοθανάτου ανατριχιαστική... Ο κατάδικος έπάλευε με τό θάνατο και ό θάνατος δεν ήτο ακόμη ο πιο δυνατός απ' αυτόν! Μία νέα διοχέτευση ηλεκτρικού ρεύματος... Άκόμη μία φορά ο Φράνσις Κρόβλεϋ δοκίμασε να σπάσει τό δεσμό, που τον κρατούσαν στην καρέκλα του θανάτου... Έπειτα σπριφογύρισε άπεγνωσμένα κι' έπειτα έμεινε άκίνητος, άπότομα.

Στις πλαφονιέρες άνέβαινε τώρα περισσότερο φώς...

Μά μία βαρεία μυρωδιά, από καμμένη σάρκα, μ'άς χτυπούσε στη μύτη... Έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα ό δήμιος έβγήκε από τό δωμάτιό του κι' ήλθε κοντά μας... Βλέποντας τον ένοιωσα κάποιο ίλιγγο... Χίλιες δυό εικόνες σπριφογύρισαν στη σκέψη μου... Η Νέα Υόρκη, με τους όμορφους δρόμους της, με τό πάρκα της, με τις γυναίκες της με τραβούσαν... Η Νέα Υόρκη! Η ζωή!... Έσηκώθηκα μ' ένα πήδημα για να φύγω... Ο φίλος μου ό Τζών Σμιθ εκύτταξε τη μπουτίλα, αν είχε κι' άλλο ούϊσκυ!...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας νεκροπομπός βραβεύει... γιατρούς!

Ένας άμερικανός εργολάβος κηδειών, που έκέρδισε έκατομμύρια ξεπροβοδίζοντας για τον άλλο κόσμο τους εύτυχείς του πελάτες, έσκέφθη να κάμη τον πρωτοτυπώτερο διαγωνισμό που έφαντάσθη ποτέ άνθρωπινο μυαλό. Καί έδημοσίευσε στις έφημερίδες την έξηξη «έξωφρενική προκήρυξη»:

«Ο μεγάλος οίκος κηδειών, Ουίλλιαμ Στρόγκ και Σία θέλει να βραβεύσει με 10.000 δολάρια τον άμερικανό γιατρό που... έστειλε τους περισσότερους πελάτες στον άλλο κόσμο. Η βράβειση δεν θα έχη τον σκοπό... άνταμοιβής για τις όπηρεσίες που μ'άς προσέφερε ο βραβευθησόμενος, όποτε θα έθεωρούμεθα συνένοχοι και έμπνευσταί έγκλήματος, αλλά θα έχη σκοπό να άνταμείψη την έλικρίνεια του ανθρώπου, που όμολογεί τα σφάλματά του, τα μελετάει, τα προσέχει και βγάζει απ' αυτά διδάγματα προς όφελος των άλλων. Δι' επαγγελματικούς λόγους, ύποσχόμεθα να τηρήσουμε άπόλυτη έχεμύθεια ως προς τα όνόματά των διαγωνισθουσώνων, τα όποία μόνο έμεις θα γνωρίζουμε... κλπ. κλπ.»

Η άγγελία αυτή έπεσε σε μπόμπα και μάλιστα στους κύκλους των γιατρών. Μά ύστερα από τις πρώτες μέρες της καταπλήξεως και των σχολίων, οί γιατροί... άρχισαν να λαβαίνουν μέρος στο διαγωνισμό. Στο γραφείο της Έταιρίας Στρόγκ και Σία κατέφθασαν χιλιάδες έλικρινών όμολογι-

ών, περιμένουν δε όλοι με άνυπομονησία τό αποτέλεσμα του διαγωνισμού.

Ένας άμερικανός ρεπόρτερ έρώτησε τον κ. Ουίλλιαμ Στρόγκ σχετικά με τις προβλέψεις του και εκείνος άπάντησε χαμογελώντας με τρόπο χαρακτηριστικό:

— Όνόματα δεν πρόκειται να πούμε ούτε που μπορώ ακόμα να ξέρω άκριβώς ποιός θα πάρη τό βραβείο. Μά από τις άπαντήσεις που έχω ως τώρα, προβλέπω πως θα τό πάρη άσφαλώς ένας άπότους άρκετους «μεγάλους» επιτήμονας και ίσως μάλιστα να είναι και... Καθηγητής Πανεπιστημίου!

Ο άνθρωπος που πέθανε... τρεις φορές!

Ο Τζών Μπάρλεϋ από τό Μπουρνμάουθ είναι ό μόνος Άγγλος, ίσως και ό μόνος άνθρωπος στον κόσμο, που μπορεί κανείς να πη ότι πέθανε τρεις φορές.

Τήν εποχή του παγκοσμίου πολέμου ό Τζών Μπάρλεϋ όπηρετούσε στο Δυτικό Μέτωπο, όπου μία μέρα έτραυματίσθη. Έθεωρήθη νεκρός και άφέθη από τό λόχο του, που προχωρούσε, μαζί με τη σφραία των άλλων νεκρών για να ταφή μετά τη μάχη. Έκτοτε μπήκε στους καταλόγους των νεκρών και ή χήρα του, αφού συνήλθε από την ψυχική της συντριβή και τό πένθος, άναπαυρεύτηκε.

Άλλά μετά όκτώ χρόνια, ό Τζών Μπάρλεϋ έμφανίζεται στο Μπουρνμάουθ ζωντανός, άκμαίος και πλούσιος,

ύστερα από σειράν περιπετειών στην Αφρική, στις Ινδίες και στη Βενεζουέλα. Καί άπεδείχθη πράγματι ότι ήταν αυτός ό ίδιος, ό όποιος κατά την μάχη, που ένομιλήθη ότι σκοτώθηκε, είχε τραυματισθ' μονάχα και είχε πιαστή αίχμαλώτως. Κατόπιν έδραπέτευσε μαζί με άλλους και δέ θέλησε να δώση σημαία ζωής παρά μονάχα όταν θα μπορούσε να έπιστρέψη πλούσιος στην πατρίδα του.

Έγινε τότε μία πολύκροτη δίκη με τη γυναίκα του, ή όποια άπηλλάγη από την κατηγορία της διαγαίας και ό Τζών άπηλλάγη... απ' αυτήν.

Πρό τεσσάρων έτών ό Μπάρλεϋ έπαθε νεκροφάνεια, ένομισθη και πάλι νεκρός και ώδηγήθη στο παρεκκλησί του νεκροταφείου για να ταφή την έπομένη. Τήν νύκτα συνήλθε και για δεύτερα φορά επανήλθε μεταξύ των ζώντων...

Άλλά πρό μηνών μία βρογχοπνευμονία τον έξαπέστειλε στις αιώνιες μονές... χωρίς φόβον έπιστροφής! Έννοείται ότι κατά διαδρομή του Δημόρχου, ό νεκρός, του Μπάρλεϋ έτάφη μόνον όταν έφθασε τό σημείο! Τόν είχε φοβηθεί, έξαιτίας της άσθενείας του, και φοβότανε μήπως ανήλθει από έκ μέσου και πάλιν στην γήινη ζωή...

Αυτή τη φορά φαίνεται ότι πάλι έπείσε ο Μπάρλεϋ, και πάλι έτάφη. Άλλά μετά όκτώ χρόνια, ό Τζών Μπάρλεϋ έμφανίζεται στο Μπουρνμάουθ ζωντανός, άκμαίος και πλούσιος, νεκρών...

Μία κραυγή, που ακούσθηκε ξαφνικά μέσα στη νύχτο, αναστάτωσε όλο το σπίτι, όλη τη γειτονιά. Δέν ήταν και πολύ περασμένη ή ώρα. Θά είχαν μόλις τελειώσει τώ δείπνο τους όλοι εκείνοι που έμεναν στην πολυκατοικία άρ. 6, στην 3η λεωφόρο της Νέας Υόρκης.

Παράθυρα και πόρτες άνοιξαν τότε κι' έκπληκτα κεφάλια σηκώθηκαν πρὸς τὰ πάνω περιμένοντας μία συνέχεια, κάτι τέλος πάντων, που μπορούσε νά καθορίση από ποῦ προήλθε ή κραυγή αὐτή.

Οί τολμηρότεροι άνέβηκαν μερικά σκαλιά, κι' άλλοι κατέβηκαν κυτάζοντας προσεχτικά μπροστά από τις πόρτες που έπερνούσαν.

Ξαφνικά ακούστηκε ή φωνή του γέρο Τζάκ του θυρωρού, που προκαλούσε όλο τώ συγκεντρωμένο μπροστά στις πόρτες και σκάλες κόσμο, νά κατέβουν στο ισόγειο.

Ανάμεσα στη βάση του άσανσέρ, βρισκότανε, με τώ κεφάλι σπασμένο, ή Ντόροθι Πέλλ, ή άρτίστα του Σάλτον Μουζίκ Χώλλ.

Τώ ωραίο μουτράκι της ήτανε βαμμένο άπ' τώ αίμα και τώ γυμνότης κορμάκι έδινε τήν έντύπωση μιάς πάνινης κούκλας, που τήν άφισαν νά πέση άπ' τώ πέμπτο πάτωμα.

—Νά μή τήν άγγίση κανείς, είπε ό θυρωρός, και νά πάη ένας νά ειδοποιήση τήν άστυνομία.

Τά σχόλια και οι συζητήσεις άρχισαν νά ζωηρεύουν γύρω άπό τώ πτώμα της νεκρής μικρής, θεατρινούλας.

Οί άστυνομικοί δέν άργησαν νά άνακρίθω, και μαζί μ' αὐτούς ό ιατροδικαστής και ό άνακριτής.

—Ολοι παραμέρισαν τότε κα' ό θυρωρός έκλεισε τήν πόρτα.

—Κανένας νά μή φύγη. 'Ο καθένας ν' άποσυρθώ στο διαμέρισμά του. Θάρθω σέ λίγο νά σάς έξετάσω έναν έναν όλους' ακούστηκε ή φωνή του άνακριτοῦ.

—'Ο κόσμος έφυγε με κάποια στενοχώρια, μά και λύπη, που ό καθένας, χώρια, δέν μπορούσε νά παρευρεθώ στην άνακρίση του άλλου, ν' άκούση τί θάλεγε.

Οί καταθέσεις όλων τών μαρτύρων συμφωνούσαν. —Ολοι όσοι έξετάσθησαν είπαν σχεδόν τά ίδια.

—'Η Ντόροθι ήταν ένα πολύ καλό και έργατικό κορίτσι. Σπάνια έβγανε τώ πρωί και μονάχα τ' άπόγευμα έφευγε από τώ σπίτι κ' έγύριζε άργά κατά τις τρεις μετά τά μεσάνυχτα.

Ποτέ δέν επέστρεψε συνωδευμένη από κανένα και πάντοτε ήτανε τακτική στην ώρα της.

Φίλους και επισκέψεις δέν είχε.

—Από τήν έπαρχία μόνον έρχότανε κάθε τόσο μία αρκετά ήλικιωμένη θεία της, καλοντυμένη και γυναικά του κόσμου.

Τήν τελευταία αὐτή πληροφορία τήν έδωσε μ' έπιφύλαξη ό θυρωρός, πρὸ πάντων σ' ό,τι άφορούσε τή συγγένεια αὐτῆς της γυναικάς με τή σκοτωμένη.

—'Ετσι του τήν σύστησε ή Ντόροθι, αλλά εκείνος διέκρινε περισσότερη έπιφύλαξη στις σχέσεις της. Μία μέρα μάλιστα πού άνοιξε τυχαία και έντελῶς άπότομα τήν πόρτα, βρήκε τή θεία νά μήν έχη καθόλου τόν άέρα συγγενείας σάν ξένη.

Κάποιος όμως πρόσθεσε και κάτι άλλο. Πώς κάποτε πού κατέβαινε τις σκάλες του φάνηκε σάν νά άκούσε άντρίκια φωνή στο διαμέρισμα της Ντόροθι. Παραξενεύτηκε και σταμάτησε στις σκάλες. Είδε τότε με έκπληξη

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ

του νά βγαίνει από τώ δωμάτιο της σκοτωμένης μιά ήλικιωμένη κυρία.

Ξαναρωτήθηκε ό θυρωρός άν είχε άκούση τήν έπισκέπτρια της Ντόροθι νά μιλά, κ' έβεβαίωσε πώς ή θεία της μιλούσε με μία παράξενη έρρινη φωνή.

Τώ πράγμα δέν είχε και τόσο σημασία γιά τόν άνακριτή, ό Κρόσφιλντ όμως ό άστυνομικός, που παρακολουθούσε τήν άνακρίση από μία γωνιά, φόρεσε τώ καπέλλο του και βγήκε έξω.

Στήν πρώτη πάροδο άριστερά της 3ης Λεωφόρου ήταν σταθμός δέκα αυτοκινήτων ταξί.

—'Ο Κρόσφιλντ έπλησίαζε με τή σειρά ένα ένα σωφέρ και σιγομιλώντας έφθασε στο έκτο άμάξι. Μπήκε μέσα και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε πρὸς τή Δυτική συνοικία, έστριψε, και μπήκε μέσα στην Κινέζικη περιοχή.

Σταμάτησε μπροστά σ' ένα μοναχικό σπίτι. —'Ο Κρόσφιλντ κατέβηκε, κύτταξε απέξω τά

παράθυρα και μέσα στο σκοτεινό δρόμο σταμάτησε μία στιγμή μπροστά σέ μία πόρτα.

Χτύπησε τώ κουδούνι και περίμενε. Δέν του δόθηκε άπάντηση. Ξαναχτύπησε, μά και πάλι δέ φάνηκε κανείς. Τέλος ένα έλαφρό φῶς άναψε σ' ένα άκριανό παράθυρο κι' ένα γεροντίστικο βήμα άκούστηκε στις σκάλες. —'Ανοιξε.

—'Ο Κύριός σου;

—Λέπει από τώ μεσημέρι έπήγε στην έξοχή και δέν πιστεύω νά γυρίση άπόψε.

—Μέ στέλνει ή Μις Ντόροθι.

—'Η Μις Ντόροθι;

—Ναι, ή Μις Ντόροθι. Είναι άνάγκη νά τόν δη άπόψε.

—Τότε αλλάζει τώ πράγμα, άπάντησε ό γέρος. Πέραστε, θά τόν ειδοποιήσω. Βρίσκεται έδῶ κοντά σ' ένα φιλικό σπίτι.

—'Ο Κρόσφιλντ πέρασε επάνω και ό γέρο ύπηρέτης έξαφανίστηκε μέσα στο δρόμο. Μέσα στο ένα τέταρτο πού έκανε νά έπιστρέψω ό ύπηρέτης, βρήκε καιρό ό Κρόσφιλντ νά κατατοπιστῇ καλά. Και περίμενε. Βρισκότανε μέσα στο σπίτι του Σάρντολ ενός σωματέμπορα, γνωστοῦ από τούς άθλους του στα άστυνομικά δελτία σημάνσεως.

—Δέν τόν εύρηκα, είπε ό γέρος γυρίζοντας λαχανιασμένος. Θά του τώ πῶ... και θά τόν στείλω στη Δα Ντόροθι.

Τήν άλλη μέρα τώ πρωί στις 8, ή άστυνομία είχε άπομονώσει στα κρατητήριά της δύο ανθρώπους. Τόν Σάρντολ και τώ γέρο ύπηρέτη του. 'Η ιστορία ήταν μία από τις συνηθισμένες.

—'Ο Σάρντολ είχε, κι' ά κική τύχη της Ντόροθι, μάθει όλη τήν ιστορία της από όταν ήταν κορίτσι μέχρι τή στιγμή πού έγινε γυναίκα. Έκμεταλλεύτηκε τώ μυστικό της, και έπωφελήθηκε μάλιστα νά τήν άσφαλίση γιά λογαριασμό του και γιά ένα πολύ μεγάλο ποσό, πού θά εισέπραττε αὐτός άμα τυχόν πέθαινε ή Ντόροθι. Πράγμα πολύ εύκρλο νά συμβῇ.

—'Ενα τυχαίο δυστύχημα, γλύστρησε κ' έπεσε μέσα από τώ άσανσέρ, και θά εισέπραττε στο τέλος, έπειτα από λίγο καιρό, τά άσφάλιστρα, άν δέν βρισκότανε ό άστυνομικός Κρόσφιλντ στη μέση νά τόν πιάση, από τήν περιέργεια της άνδρικής φωνῆς, και νά σκεφθῇ ότι κάποιος άπ' τούς σωφέρ της γειτονιάς θάχε μεταφέρει κάποτε τή δῆθεν θεία της νέας και θά μπορούσε νά του δώση στοιχεία νά άνεύρη τώ σπίτι πού καθότανε, νά έρευνήση σ' αὐτό και νά τόν συλλάβη, όπως και τώ κατώρθωσε.

Δέκα χρόνια τώρα είχαν περάσει από τήν

μέρα εκείνη. Κι' όμως τήν θυμάται τόσο καλά τήν ήμέρα αὐτή ό Τζώρτζ Μάκφερσον. Είχε πάρει μία έντολή, από τώ Τζένεραλ Κουάρτερ, νά φύγη γιά τώ Παρίσι. —'Οδηγίες συμπληρωματικές θά έπαιρνε εκεί κάτω, από κάποιον Σάρολκ, αντιπρόσωπο της Σκότλαντ Γιάρντ στο Παρίσι.

Είχε πάει πολλές φορές στη μεγαλούπολη αὐτή του γλεντιοῦ ό Μάκφερσον. Αὐτή τή φορά όμως έπήγαινε με περισσότερη ευχарίστηση, γιατί ένα μικρό, έλαφρό, αίσθηματάκι, είχε γεννηθῇ μέσα του, γιά μία πολύ νόστιμη παριζιανούλα. Είχαν γνωρίστῇ σέ κάποιο κέντρο, της πρότεινε τή συντροφία του κι' ένα πιστό και είχε μείνει μαζί της δύο ολόκληρες ώρες εκείνο τώ βράδυ, άκούγοντας με πολύ ευχαρίστηση τά βάσανα της όμορφης μικρούλας, πού τόσο τόν είχε θέλξει. Τή συνόδεψε σπίτι της, κι' έπειτα... δέν τήν ξανάδε από κείνο τώ βράδυ. Είχε πάρει όμως τή διεύθυνσή της, και από τόν Λονδίνο, άπ' άλλοῦ, όπου κι' άν πήγαινε, της έγραφε τακτικά. Του άπαντούσεν όμως κι' εκείνη με τόσο συμπάθεια.

Τώ άπόγευμα, λοιπόν, της ήμέρας πού έφτασε στο Παρίσι ό Μάκφερσον, έσπευσε νά της στείλῃ ένα γραμματάκι πού νά τήν πληροφορή ότι βρισκότανε πολύ κοντά της, κι' ότι τώ βράδυ θά τήν περίμενε στο δεύτερο Ντυβάλ κοντά στην Όπερά νά δειπνήσουνε.

—'Ηταν ή ώρα έξη και ό Μάκφερσον, άφοῦ έστειλε τώ γραμματάκι, έπήρε ένα ταξί και πήγε στο σπίτι του Σάρολκ.

—'Επί δύο ώρες οι δύο άντρες συζητήσαν τήν άποστολή του Μάκφερσον στο Παρίσι. —'Ηταν ή έξῆς: Σ' ένα ξενοδοχείο του Παρισοῦ βρισκότανε ό Νιγκρίν, τρομερός κατασκοπος της Ρωσικής μυστικής άστυνομίας. Οι πληροφορίες πού είχανε μαρτυρούσανε καθαρά, πώς ό Νιγκρίν είπεν θά μάτευόντουσαν στο Παρίσι, διάφορα έγγραφα διαφόρων Κυβερνήσεων, σχετικά με μυστικές πολεμικές έφευρέσεις. Μεταξύ άλλων έπερίμενε και κάποιο σχέδιο

του 'Αγγλικού Ναυαρχείου.

—'Η συζήτηση είχε περιοριστῇ σ' αὐτό τώ σημείον. —'Επρεπε νά ένδιαφερθῶνε και γιά τούς άλλους, ή μονάχα γιά τά δικά τους έγγραφα; —'Αποφασίσανε νά έχουνε ως κύριο σκοπό τά δικά τους, αλλά νά μήν αποκλείεται και ή περίπτωση, νά ένδιαφερθῶν και γιά τά έγγραφα

των διαφόρων άλλων Κυβερνήσεων. —'Ετσι δώσανε ραντεβού γιά τά μεσάνυχτα μέσα σ' ένα δωμάτιο του ξε-

νοδοχείου πού έμενε και ό Νιγκρίν.

Μόλις τέλει-ωνε τή συζήτησή του ό Μάκφερσον, πήδησε σ' ένα αυτοκίνητο, γιατί ή ώρα πλησίαζε. Στις 8 1/2 είχε δώσει ραντεβού ό Μάκφερσον στη μικρή παριζιανούλα και πήγε νά τήν βρῇ. Διάλεξε ένα γωνιακό τραπεζάκι, από τώ όποίο έβλεπε και τις δύο πόρτες της εισόδου. Δέν παράγγειλε άμέσως, περιμένοντας νά έλθῃ κι' εκείνη. —'Ο κόσμος έμπαινε κι' έβγαινε πυκνός. —'Ηρθανόι έννιά, έφτασαν οι έννιάμιση, μά δέν φάνηκε. Διάταξε και τούφεραν ένα ζωμό και λίγα φρούτα και στις δέκα σηκώθηκε από τώ τραπέζι του με τήν καρδιά βαρειά από τή θλίψη. Πήρε τώ δρόμο με τις σκέψεις: —'Τί νά γίνει. Μήπως άλλαξε διεύθυνση ή μήπως παντρεύτηκε; — Σέ μία στιγμή έβγαλε τώ ρολόι του. Πλησίαζαν μεσάνυχτα. —'Επρεπε νά πάη στο ξενοδοχείο «Μπελ-βύ», όπου τόν περίμενε ό Σάρολκ, πού είχε νοικιάσει εκεί ένα δωμάτιο με άλλο όνομα.

—'Ο Μίστερ Τζέραλντ, παρακαλῶ; ρώτησε.

—Στό δωμάτιο του άρ. 56. Του άπάντησαν.

—'Ανέβηκε τις σκάλες, έχτύπησε τώ 56 και μπήκε μέσα.

—'Ο Σάρολκ τόν περίμενε. —'Αρχισαν νά μιλούν μά ό καθένας τους είχε στο μυαλό του και άλλες σκέψεις.

—'Εχω τοποθετήση δύο έξτρα καμαριές πού έπιβλέπουνε στο διπλανό του όποίου έχω και κλειδί. —'Επίσης πίσω από κείνο τώ κάντρο άνοιξα μία τρύπα, έδῶ δέ έχω βάλλει και μικρόφωνο, είπεν ό Σάρολκ.

—'Ο Μάκφερσον τόν άκούγε, αλλά ό νοῦς του έτρεχε μακριά, πολύ μακριά, στην νόστιμη παριζιανούλα πού δέν έδωσε άπάντηση στην πρόσκλησή του. —'Ο Σάρολκ σηκώθηκε και χτύπησε τώ κουδούνι.

—Τώρα θάρθῃ ή πρώτη άναφορά, ψιθύρισε.

—Σέ λίγο ή πόρτα χτύπησε διακριτικά. Μία ντροπαλή και μαριέρα μπήκε.

—Τίποτα τώ νεώτερον, ψιθύρισε. —'Ο γείτονας δέν έφάνηκε ακόμα. —'Επειτα από λίγο ή πόρτα ξαναχτύπησε.

—'Η δεύτερη! μουρμούρισε ό Σάρολκ.

—'Ο Μάκφερσον με τώ κεφάλι κατεβασμένο συλλογιζότανε ένα ωραίο προσωπάκι, τσαχπλινικό, κι' έρρινε τή ματιά του πού και πού στον άπέναντι καθρέφτη, όπου ανάμεσα στις τολύπες του καπνοῦ, σχημάτιζε με τήν φαντασία του τήν άγαπητή του αὐτή μορφή. —'Η πόρτα άνοιξε. —'Ο Μάκφερσον έσήκωσε τώ κεφάλι, κι' από τόν καθρέφτη, άντίκρουσε τή δεύτερη καμαριέρα. Μία ήλεκτρική έκκένωσις, άν γινώτανε πάνω στο κορμί του Μάκφερσον, δέ θά τόν έκανε νά τιναχτῇ τόσο ψηλά από τήν πολυθρόνα του, μόλις άντίκρουσε τήν καμαριέρα. Προσπαθούσε όμως νά συγκρατηθῇ γιά τή θέση του ήταν δύσκολη. —'Η Ζαντίνα δέν τόν ήξερε γιά άστυνομικό, μά ούτε και ό Μάκφερσον φανταζότανε πώς ή παριζιανούλα του άνήκε στο ιδιαίτερο μυστικό γραφείο της 'Ιντελιτζάνς Σέρβις του Παρισοῦ.

—Νεώτερον; ψιθύρισε ό Σάρολκ.

—'Εμπασα έναν κύριο στο δωμάτιό του. Κι' ένας άλλος περιμένει κάτω στο χῶλλ. —'Εκείνος δέν έφάνηκε ακόμα.

—Νά μάς ειδοποιήσης άμέσως μόλις έρθῇ.

—'Η Ζαντίνα έρριξε μία ματιά και στο δεύτερο κύριο, πού της είχε γυρισμένες τις πλάτες, κι' έφυγε.

—'Ο Σάρολκ πήγε στο παρατηρητήριό του, κι' έβαλε και τώ μικρόφωνο σ' ένέργεια. Σέ λίγο ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ό Νιγκρίν. Πλησίασε ένα γέρο πού περίμενε, έρριξε μία ματιά στα χαρτιά του και τόν πλήρωσε. Σέ λίγο μπήκε ένας δεύτερος, έπειτα ένας τρίτος. Τις συνομιλίες σημειώνει στο σημειωματάριό του ό Μάκφερσον, ένῶ ό Σάρολκ κύτταζε από τώ παρατηρήτιο.

—'Ο Τζάκσον, ψιθύρισε ό Σάρολκ άπότομα και χτύπησε τώ κουδούνι της ύπηρεσίας. Μπήκε ή Ζαντίνα.

—Ζαντίνα, πήγαινε στο δωμάτιο του Νιγκρίν κ' έμπόδι-σέ του τήν έξοδο. —'Εμείς θά μπορούμε από δῶ.

—'Η Ζαντίνα είδε τότε τώ Μάκφερσον και ταραχτηκε. Δέ μίλησε όμως και σέ λίγο ό Σάρολκ τήν είδε νά ρωτῇ τόν Νιγκρίν άν έχτύπησε τώ κουδούνι.

—'Οχι, άπάντησε ό Νιγκρίν αλλά πρίν τελειώση τήν φράση του ή Ζαντίνα κλειδωσε τήν πόρτα και φώναξε:

—Πάντα τά χέρια! Ταυτόχρονα άπ' τή διπλανή πόρτα εισωρμούσαν οι δύο άστυνομικοί. Μία πιστολιά άκούστηκε και τώ κορμί της Ζαντίνας έλύγισε. Τή σκότωσε ό Νιγκρίν.

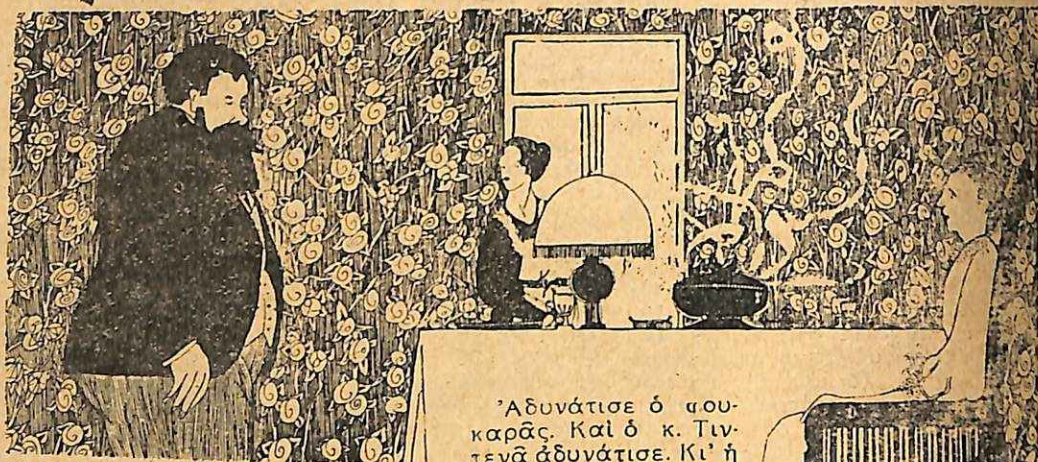
Τώ πιστόλι του Μάκφερσον δέν κρατήθηκε πιά. Κι' ό Νιγκρίν με τώ σύντροφό του έπесαν νεκροί άπ' τις σφαίρες του. Οι άστυνομικοί πήραν τά έγγραφα κι' έφυγαν. Λίγο άργότερα ό Μάκφερσον υπέβαλε τήν παραίτησή του. —'Από τότε ζει με τήν άνάμνηση της Ζαντίνας.

G. BREHM

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΑΖΟΡ

Τό μόνο εξαιρετικό μέσα στο σπίτι τους ήταν ο 'Αζόρ. Τους τον είχε φέρει κάποιος φίλος, μικρούτσικο, τοσοδά, σοβαρό όμως και χονδροπόδαρο, όπως όλα τα σκυλάκια που θα γίνουν αργότερα πελώρια. Κι' αλήθεια ο 'Αζόρ μεγάλωσε υπερβολικά, έγιν' ένας πελώριος σκύλος κοκκινότριχος, μελαγχολικός και αδέξιος, σαν τα παιδιά που δλο και τους κονταίνουν τα μανίκια τους και τα πανταλόνια τους. Οι άνθρωποι τον φοβόντουσαν κι' αυτός φοβότανε τους ανθρώπους. Κανείς, ούτε τ' αφεντικά του ακόμα, δεν είχε ποτέ φανταστή ποση τρυφερότητα έκρυβε μέσα στην καρδιά του εκείνος ο γιγάντιος σκύλος.

Κατά τα άλλα η ζωή των Τιντενά ήταν κανονική κι' ασημαντή: 'Ο κ. Τιντενά ήταν πολύ χοντρός,

Αδυνάτισε ο κουκαράς. Και ο κ. Τιντενά αδυνάτισε. Κι' η Λουίζα η υπηρέτρια

πρόσχαρος άνθρωπος, με μια γενειάδα όπως ζωγραφίζουνε στα περιοδικά τους Μάγους με τα δώρα, με κάτι μαλλιά που θα τα χήλευε κι' ο μεγαλύτερος καλλιτέχνης της εποχής μας. 'Η Κα Τιντενά αδύνατη, κοκκαλιάρη και γρινιάρη, μόλις κατάρθωνε να σκεπάσει το πεισματάρικο κρανίο της με τις λιγιστές τρίχες που της άπομναν,

'Ο κ. Τιντενά ήταν υπάλληλος του κ. Μπουκερύ, θείου της γυναίκας του. 'Η κ. Τιντενά περνούσε τον καιρό της γρινιάζοντας με την υπηρέτρια και με τον άντρα της.

Αυτή την ήσυχη και ωραία ζωή ήρθε να διαταράξει ο ξαφνικός θάνατος του θείου Μπουκερύ.

'Ο θείος Μπουκερύ έθανε από γεράματα βέβαια, λιγάκι όμως κι' απ' την πείνα. Ζούσε ολομόναχος με χορτοζούμι και ξερο ψωμί που τόρνη με φρυγανιά στη σόμπα του, μέσα σ' ένα φτωχικό δωμάτιο, απάνω απ' το μαγαζί του. Αποτέλεσμα: άφισε στην άνεψιά του σαράντα χιλιάδες φραγκα εισόδημα το χρόνο και μια βίλλα στην έξοχή.

Ποιος την έπιανε πια την Κα Τιντενά! Μαζί με την περιουσία θαρρείς και κληρονόμησε και την απύσισα ταίγιοινα του μακαρίτη. 'Ως τότε ήταν βέβαια οίκονόμα, τώρα όμως έγινε φριχτή.

'Ο θείος μου στερήθηκε σ' όλη του τη ζωή για μας, θα στερηθούμε και μεεις για να τιμήσουμε τη μνήμη του! Κύτταξε, κουνήσου, να πάμε το γρηγορότερο στην έξοχή, έτσι θα γλυτώσουμε και το νοίκι, αφού δε στάσηκες ικανός να χτίσης μια κάμαρη μες' το Παρίσι.

'Όπως πάντα σε τέτοιες περιστάσεις ο κ. Τιντενά χείδευε τα πλούσια γένεια του σωμαίνοντας.

Πήγε στη βίλλα. Ήτανε κάτι υπέροχο, αφάνταστο για τον άνθρωπο που πέρασε τη ζωή του μέσα στο σκοτεινό μαγαζί του Μακαρίτη.

Χαιρέτησε ένθουσιασμένος τα τριαντάφυλλα, τα πουλιά, τις κόττες, τα δέντρα, την πρασινάδα, όλα έμψυχα κι' άψυχα. Επί τέλους ήταν ευτυχισμένος.

'Η γυναίκα του όμως, με μια νεώτερη διαταγή, κατέστρεψε, μαύρισε όλη αυτή την ευτυχία και τους ποιητικούς ένθουσιασμούς του αντρός της:

—Ξέρεις τί σκέφτηκα Αύγουστε; έδω στην έξοχή θα ζούμε απ' το περιβόλι μας.

'Απ' το περιβόλι; Τρείς άνθρωποι κι' ένα μαντρόσκυλο απ' το περιβόλι; Είναι ποτέ δυνατό; Μά η απόφαση της Κας Τιντενά ήταν οριστική. Συζήτηση δε χωρούσε, λές κι' η ψυχή του μακαρίτη μπήκε μέσα της. 'Η φιλαργυρία της είχε καταντήσει κάτι το απεριήρητο.

Ποτέ δε έφαγαν χειρότερα.

Το πρώτο θύμα φυσικά ήταν ο 'Αζόρ. Στο Παρίσι εύρισκε εύκολα, αναποδογυρίζοντας τους ντενεκές των σκουπιδιών, μπλόκια κόκκαλα και ξεροκόμματα κι' είχε γίνει τετράπαχος. Στην έξοχή όμως πολύ γρήγορα κατάλαβε πως άδικα έτρεχε δεξιά κι' αριστερά, δεν εύρισκε τίποτα! Κάπου-κάπου έχαστε από καμιά μούλα, τα φοβερά του δόντια όμως ήτανε καμωμένα για κάπως σοβαρότερες δουλειές. Με κατεβασμένη την ούρα έπιανε χορτόσουπα που του δινε η κερά του και έστεκε κατόπι θλιμένος και πεινασμένος μπροστά στην άδεια του γαβάθα.

αδυνάτισε. Μονάχα η ξερακιανή η Κα Τιντενά έμεινε ίδια.

'Ο 'Αζόρ ήτανε συμπαθητικός, ο κόσμος τον λυπότανε: —Φάνηκαν τα πλευρά του σκύλου σας απ' την άδυναμία, είπε μια χωριάτισσα όρθα κοφτά στην Κα Τιντενά.

'Η απάντηση όμως δεν άργησε διόλου: —Πολύ φυσικό. 'Ο παππούς του ήτανε λαγωνικό.

Με τον ίδιο τρόπο ήτανε ικανή ν' ανακαλύψη έναν τρέκευ ή έναν άσκητη στη γενεολογία του αντρός της και ν' αποδώση την τρομαχτική άδυναμία της Λουίζας στη μανία των κοριτσιών της εποχής μας για τη σιλουέιτα τους!

—Οί άνθρωποι τρώνε για να ζουν, δεν ζούνε για να τρώνε.

Και διπλοκλείδωσε το μπουρξ για κάθε ένδεχόμενο. 'Ο κ. Τιντενά προσπαθούσε να πρηγορηθί με τις σεληνοφώτιστες βραδιές και τη μαγεία της ανοιξιάτικης αύγης. Έπλεε όμως μέσα στα ρούχα του κι' από πρόσχαρος ρεαλιστής που ήτανε κατάντησε σκυθρωπός, ρωμμαντικός.

Σ' αυτή λοιπόν την τραγική κατάσταση ο 'Αζόρ άρχισε να χάνεται, ταχτικά, κατά τις έντεκα το πρωί και γυρνούσε στις 3—4 το απόγευμα. Φυσικά κανείς δεν άνησχύσε γι' αυτό. Το περίεργο όμως ήτανε που το σκυλί άρχισε πάλι να παχαίνει.

—Βλέπετε τον 'Αζόρ; είπε θριαμβευτικά μια μέρα η Κα Τιντενά, το πάν είναι η συνήθεια. 'Η υπερτροφία δίνει μονάχα πάχητα άχρηστα, ενώ τα χορταρικά δυναμώνουν τα νεύρα, σαρκώνουν. Σας φαίνεται πως πάχνηε ο 'Αζόρ; —'Οι λοιπόν κάνετε λάθος! Δεν πάχνηε δύναμωσε. Τον τρέφει ο καθαρός άέρας. Κι' οι άνθρωποι είναι το ίδιο όπως τ' άζωα. Θα το δητε...

Γρήγορα ο 'Αζόρ ξαναπήρε την παλιά πρόκληση όψη του σέν ευπορος άστος. Το μαλλί του γυάλιζε. Το μάτι του έχασε εκείνη τη ματωμένη πειναλέα έκφραση κι' έγινε πάλι ήσυχος και ήμερο, χαδιάρικο.

Μυστήριο πράγμα! Έλεγε ωστόσο η Λουίζα καθώς τον χείδευε χωρίς να σκαλώνουνε πια τα δαχτύλά της στις κοκκάλες του, ούτε στον κινηματογράφο δεν τα βλέπανε νεις αυτά τα μυστήρια. Κάτι τρέχει έδω παιδί μου!... Δεν μπορεί να παχαίνει έτσι το σκυλί με τον άέρα κι' άστηνε να λήη...

'Αποφάσισε να παρακολουθήση τον 'Αζόρ για να λύση το «μυστήριο» που την βασάνιζε. Την Κυριακή λοιπόν τον πήρε από πίσω: 'Ο 'Αζόρ στην ώρα του ταχτικός, τράβηξε δλότσια, γραμμή, σά να ήξερε καλά ποδ πήγαινε. Σταμάτησε στην καγκελόφραχτη πόρτα της βίλλας Μαλτουάζ, μιάς πλούσιας οικογένειας που καθότανε στο στόμαχι της Κας Τιντενά. 'Η πόρτα ήτανε μισανοιγμένη. 'Ο 'Αζόρ την έσπρωξε λιγάκι, με το ρύγχος του, πέρασε σαν καλός νοικοκύρης τν κήπο, ανέβηκε τη μαρμαρένια σκάλα κι' εξαφανίστηκε. 'Η Λουίζα περίμενε λιγάκι, άνοιξε κατόπι την πόρτα και γραμμή στην κουζίνα. Έκει θα μπορούσε να έξηγηθί καλύτερα τί κουζίνα ήταν' εκείνη Παναγίτσα μου! Κι' οι μαγείρισσες, ή καμαριέρα, ο μάιτρ-ντ'ότέλ, όλοι τους ροδοκόκκινοι, χαιρόσουνε να τους βλέπης! Και κείνες οι μυρωδιές απ' τα φαγιά!... 'Η καυμένη η Λουίζα κόντεψε να λιποθυμήση, μόλις μπόρεσε να μιλήση:

—Καλημέρα σας, κορίτσια, καλημέρα σας, κύριε. Μήπως είδατε το σκύλο μας;

—Τόν κοκκαλιάρη; ρώτησε ή καμαριέρα.

—Καλέ το σκύλο μας, τόν 'Αζόρ.

—Τα παιδιά τόν λέγανε κοκκαλιάρη, τότε που πρωτοήρθε σέ κείνη την κατάρσση. Έδω

είναι ο σκύλος σας, αφήστε τον, τρώει τώρα.

—Τού δίνετε και τρώει! ψιθύρισε ή Λουίζα.

—Κάτσε λοιπόν κοπέλλα μου, της είπε ο μάιτρ. 'Όπου έχει για δεκατέσσερους έχει και για δεκαπέντε. Σήμερα έχουμε άστακό μούρλια και σουβλάκια θαύμα. Κάτσε, για νάχης έπειτα κουράγιο να φας στο σπίτι σας. Φέρε και τη πουκάλα με το μπρούσκο, Μαρία, 'Α, γειά σου.

'Ο κ. Τιντενά καθώς πήγε στο σταθμό για τις έφημερίδες, αντάμωσ' εκεί τόν κ. Μαλτουάζ και μια και δεν ήτανε κεί ή γυναίκα του έμφελήθηκε ο άνθρωπος και τόν χαιρέτησε. 'Ο κ. Μαλτουάς τού απάντησε με μεγάλη έγκαρδιότητα. Γυρνούσανε μαζί.

'Εχει' ένα πολύ διασκεδαστικό σκύλο, αγαπητέ μου γείτονα, τού είπε από όμιλία σέ όμιλία ο κ. Μαλτουάζ. Τα παιδιά τόν λατρεύουν, κυττάζουν ποίος να τόν πουκώσει λιχουδιές. Μας κρατάει συντροφια στο τραπέζι και με τί σοβαρότητα που κατεβάζει τα κομμάτια. Μά είνε χαριτωμένο ζώο!

—Τώρα έξηγείται!.. φώναξε ο κ. Τιντενά.

—Πώς είπατε;

—Τίποτα, τίποτα...

—Φτάσαμε. Περάστε, παρακαλώ, ένα λεπτό. Θα δητε το σκύλο σας να παίξη με τα παιδιά.

—Πολύ εύχαρίστως. Με συγχωρείτε όμως για την άδιακρισία του 'Αζόρ.

—Τί λέτε καλέ; τα παιδιά τόν λατρεύουν. Περάστε, θα με υποχρεώσετε.

Στην τραπεζαρία ο 'Αζόρ κούνησε κάπως φοβισμένος την ούρα του όταν είδε τόν άφεντικό του: «Πάει, με τσάκωσαν, καταστράφηκα, άντίο ευτυχία!» έλεγε μέσα του.

—Το τραπέζι είν' έτοιμο! φώναξε μ' έπισημότητα ο μάιτρ.

—Σήμερα έχουμε άστακό, είπε ο κ. Μαλτουάζ στο γείτονα του. 'Η μαγειρίσα τόν πετυχαίνει έξοχα. Και στα σουβλάκια έπίσης είναι μο-

ναδική. Για προσέξτε τί μυρωδιά! έ;

—Βέβαια, βέβαια, ψιθύρισε ζαλισμένος ο κ. Τιντενά.

—Καθήστε λοιπόν, χωρίς τσιρί-μόνιες. Αιμιλία, ένα σερβίτσιο ακόμα, παιδί μου.

Τό μεσημέρι ή κ. Τιντενά, αφού ξελαρυγγίστηκε να φωνάξη: «Αύγουστε, Λουίζα, 'Αζόρ που είστε;» βγήκε στην πόρτα της έτοιμη να τούς υποδεχτή όπως τούς άξιζε. Στη μισή, καθώς έκανε πια να μπή μέσα είδε να περνά μια γεροντοκόρη, ή χειρότερη γλώσσα τού χωριού.

—Δεσποινίς, μήπως είδατε πουθενά τόν άντρα μου και την υπηρέτριά μου; ποτέ τους δεν άργησαν έτσι.

—Γρώνε, κυρία μου, τρώνε!

—Πώς είπατε;

—Τρώνε, σας λέγω, τρώνε στού κ. Μαλτουάζ.

—Τρώνε στού Μαλτουάζ!...

—Μάλιστα! Τους είδ' απ' το παράθυρο. Τρώνε! Κι' ο σκύλος σας, τρώει κι' αυτός επί τέλους! Καλημέρα σας, κυρία μου.

'Η Κα Τιντενά έτρεξε άμέσως στο δωμάτιό της, φόρεσε το αλόνιο καπέλλο της και ώρμησε κατ' όυ έχθρο.

—'Η κυρία! Έφυγα! φώναξε ή Λουίζα μόλις την είδε.

'Η Κα Τιντενά παρουσιάσθηκε στην πόρτα της τραπεζαρίας. 'Ο 'Αζόρ έβγαλε μια κλαψιάρικη φωνή, αναποδογύρισ' ένα τραπεζάκι και πήγε να κρυφτεί. 'Ο κ. Τιντενά κατάρπτε με δυσκολία το σουβλάκι που μασούσε τόσο ήδονικά. Βρήκε ωστόσο τη δύναμη να ψιθυρίση:

—Αγαπητή μου ο κ. Μαλτουάζ έπέμενε τόσο πολύ...

'Εγινε μια στενοχωρη σιωπή. 'Η Κα Τιντενά είχε προετοιμάση στο δρόμο τα λογάκια της: «'Ηρθα να πάρω τόν άντρα μου, την υπηρέτριά μου και το σκύλο μου. Δεν είμ' έγώ καμιά λιμασμένη. Δόξα σοι ο Θεός, δεν έχουμε ανάγκη κανέναν. 'Αλλά...»

—Περάστε λοιπόν αγαπητή κυρία, την πρόλαβε ο κ. Μαλτουάζ. Αιμιλία, ένα σερβίτσιο ακόμα, παιδί μου.

'Η Κα Τιντενά έκανε ν' αποφύγη... Τα σουβλάκια όμως μοσχοβολούσανε, π' ανάθεμά τα. Τό κρασί, ρουμπινί μέσα στα κρουσταλλένια ποτήρια, τα φρούτα, βερούκοκα, ροδάκινα, σόκα, σωροί στις φρουτιέρες. Ξεροκατάρπτε το σάλιο της, έρριξε μια νικημένη ματιά στον 'Αζόρ που είχε πάει δειλά-δειλά κοντά της και φαινότανε σαν να ζητά συχώρηση για τα έγκλήματά του, για όλα εκείνα τα ώρατα και γευστικά κομμάτια, που γλεντοκοπούσε τόσο καιρό χωρίς την άδειά της.

—Δεν είναι βέβαια σωστό να χαλάσω τη παρέα σας τώρα, είπε επί τέλους. 'Όσο για μένα, ξέρετε, έγώ είμαι χορτοφάφος. Για γατήρι σας θα κάνω σήμερα εξαίρεση. Μιά φετίτσα όμως μονάχα, όχι περισσότερο, μια φετίτσα.

Καθώς πάστρευε ύστερ' από λίγο ένα πελώριο σόκο, έρριξε μια ματιά απ' το παράθυρο στο δρόμο, και κοκκάλωσε: ή γεροντοκόρη, ή χειρότερη γλώσσα τού χωριού ήταν εκεί και την κύταζε κατάματα. Δεν μπόρεσε ν' άφισή χαμένη μια τέτοια ευκαιρία. Θα είχε να λήη μήνες μέσα στο χωριό.

ΙΕΝΤΗ ΠΟΙΗΣΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

Στόν ήλιο τό κεφάλι τους σηκώνουν όλα τα λουλούδια· στής θάλασσας την άγκαλιά πηγαίνουν όλοι οι ποταμοί· έτσι και στην αγάπη μου πηγαίνουν όλα τα τραγούδια πηγαίνετε και σεις μαζί πόνοι μου, δάκρυα, στεναγμοί.

Μου πάγωσες με τό φιλή τ' άχείλι· Φίλατο πάλι. Φίλα να τό γιάνης κι' αν δεν τελειώσης μάτια μου ως τό δειλί έχεις καιρό, μη βιάζεσαι, προφτάνεις.

'Εχεις καιρό: 'Η νύχτα είναι δική σου δική σου όλη, γιάτρινε χρυσή! Τί δε μπορεί να γιάνη τό φιλή σου σέ μια νυχτιά! Τό ξέρω έγώ και σύ.

(Μετάφρ. ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΥ)

J. DE LA BOUQUETIERE

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΗΣ

Ο Ρομπέρ ήταν τριάντα χρονών και δεν σκεφτόταν να παντρευτεί. Δεν τον είδαν ποτέ να κοιτάει μια γυναίκα. Και όμως ήταν όμορφο παλληκάρι, ψηλό, γερό, καλοκατωμένο, με κάτι μάτια που θάμπωναν τις κοπέλλες άμα καταδεχότανε να κυτάξει καμιά.

— Έ, λοιπόν, παλληκάρι μου, του έλεγαν οι συγχωριανοί του, γιατί δεν παντρεύεσαι κανένα κορίτσι που νάχει προίκα και νάσαι καλή νοικοκυρά; Έ, Ρομπέρ, δεν σου λέει τίποτε η Άναίς μας;

— Όχι. Δεν του έλεγε τίποτα ούτε η Άναίς, ούτε η Όρταν, ούτε καμιά άλλη. Στενοχωριόταν φοβερά άμα καθόταν λιγάκι μαζί τους, και βιαζόταν να γυρίσει σπίτι του, σ' εκείνο τον πύργο όπου γεννήθηκε, γιατί ο πατέρας του ήταν εκεί περιβολάρης και η μητέρα του καμαριέρα, κι ήλπιζε να μείνει εκεί πέρα παντοτινά, κι έπειτα να πεθάνει, άμα θαρχόταν η ώρα του. Ήταν τόσο όμορφος, τόσο μεγάλος ο πύργος! Είχε τόσα λουλούδια ολόγυρα: λουλούδια φυτεμένα απ' τον πατέρα του, και που τα περιποιότανε ο ίδιος τώρα. Και δεν ήταν μονάχα τα λουλούδια, ήταν πρό πάντων....

Όταν το συλλογιόταν αυτό ο Ρομπέρ γινόταν κατακόκκινος και έρριχνε κάτω τα μάτια του, σαν ένα παιδί που σκιάζεται.... Μέσα σ' εκείνο το πύργο ήταν η Δεσποινίδα Έλίζα....

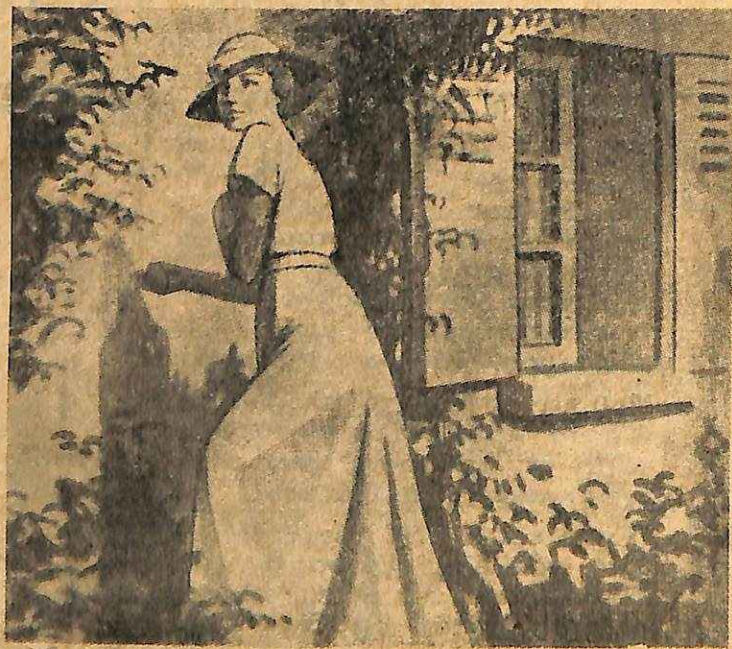
Η Έλίζα ήταν η μοναχοκόρη του κ. κόμη, και ήταν τόσο γλυκειά!... Την είδε να γεννιέται, να μεγαλώνει, να όμορφαίνει. Και ήταν η παρουσία της κάτι γλυκό, σαν το πρώτο άνοιγμα ενός ροδώνα, που τον φυτεύει κανείς με τα χέρια του.

Η μητέρα του Ρομπέρ, ήταν η παραμύθια της Έλίζας. Τό γάλα που έθρεψε αυτόν, έθρεψε κι' εκείνην. Δεν ήταν τάχα φυσικό να νοιώθουν λίγη συμπάθεια, ο ένας για τον άλλον; Δεν είχε τάχα χρέος να την προστατέψει, από κάθε κίνδυνο, να την φυλάει από κάθε τι που θα μπορούσε να την πληγώσει;

Ασφαλώς ναι! Ο Ρομπέρ έπρεπε να άφοσιωθεί, να θυσιασθεί για την δεσποινίδα. Και χωρίς αυτή να ξέρει τίποτα άφιερώνθηκε λοιπόν στην ευτυχία της. Ω! Θά ήταν πάντα έτοιμος να την βοηθήσει, αν είχε ανάγκη από κάτι. Ήξερε πάντοτε που ήταν η Έλίζα, την ανακάλυπτε μέσα στα πιο πυκνά χαμόδεντρα, σαν ένα σκυλί που ανακαλύπτει το θήραμά του.

Η όσφρηση του ήταν καταπληκτική. Έγνώριζε τους ανθρώπους από τη μυρουδιά τους. Και ήταν τόσο ευχάριστη, τόσο προσωπική η μυρουδιά που έβγαίνει απ' το κορμί της μικρής Έλίζας... Το άρεσε να περπατάει μέσα στις δενδροστοιχίες όπου εκείνη είχε κάνει τον περιπατό της, να κάθεται στα παγκάκια, όπου εκείνη είχε καθίσει προηγουμένως. Ν' άγγιξει το χέρι της και να ρουφάει έπειτα τ' άρωμά του, σαν στο σίωμα ενός υπέργειου κήπου. Θάπρεπε νάναι κανείς τρελλός για να πιστεύει πως ήταν ικανός να ζήσει μακριά της! Κάθε χρόνο τρελλαινόταν απ' τη λύπη του, άμα η Έλίζα πηγαινε να περάσει λίγο καιρό στο Παρίσι, στη θάλασσα ή σε κανένα βουνό.

Ήρθε επί τέλους κι' ο καιρός που θάπρεπε να σκεφθούν να παντρεύουν την Δεσποινίδα Έλίζα. Ω, αυτό δά δεν ήταν και τόσο δύσκολο!..... Ήταν τόσο όμορφη, τόσο χαριτωμένη.... Επόμεσε τάχα γι' αυτό; Όχι, αφού θάμενε στον πύργο με τον άντρα της κι' όπως άλλοτε, θα μπορούσε να περπατάει κατόπι της,

να γυρέψει τίποτε άλλο περισσότερο απ' αυτό;

Η Έλίζα λοιπόν παντρεύτηκε. Και ο Ρομπέρ δεν φάνηκε να λυπηθεί περισσότερο απ' ότι ήταν πρόπον. Όμως τα μάτια του είχαν γεμίσει δάκρυους σαν πέρασαν τέσσερα χρόνια από το γάμο της και του φάνηκε πως τό άρωμα της Έλίζας δεν ήταν πια το ίδιο. Αυτό συνέβαινε γιατί δεν άγαπούσε πια τον άντρα της; γιατί άφινε κάποιον άξιωματικό να της κάνει κόρτε. Και είχε ένα άρωμα θριαμβευτικό, ο λαμπρός αυτός άξιωματικός!

Ο Ρομπέρ ήταν τόσο θλιμμένος, που έκλαιγε. Μήπως ζήλευε; Όχι βέβαια. Με ποιο δικαίωμα; Ενόμιζε πως αν υπέφερε, ήταν γιατί φανταζόταν τον κίνδυνο που θα διέτρεχε η κ. Έλίζα. Α, η απόρηκτη! Ο άντρας της μπορούσε να τη σκοτώσει, γιατί ήταν πολύ ζηλιάρης, αν το μάθαινε.... Και γό έμαθε.

Σ' ένα μικρό, εγκαταλειμένο, παβιγιόν, στο πάρκο, συναντιόντουσαν οι δυο έραστές, όταν ο σύζυγος πήγαινε κάπου. Η Έλίζα είχε επιπλώσει εκεί ένα δωμάτιο και κρατούσε ένα κλειδί αυτή και ένα ο άξιωματικός.

Ένα πρωινό ο σύζυγος είπε πως θα πάν κυνηγιό για πολλές μέρες σε κάποιο συγγενικό του πύργο. Τον είδαν πράγματι να φεύγει με το τουφέκι του και να παίρνει το τραίνο στο σταθμό. Μά τ' άπόγευμα ο Ρομπέρ, που κάτι υποψιαζόταν, ανακάλυψε πως ο άφέντης του είχε γυρίσει κρυφά, κι' είχε κρυφθή κοντά στον πύργο.

— Τι να σημαίνει αυτό; άναρωτήθηκε ο Ρομπέρ.

Τόξερε πως η Έλίζα ήταν στο παβιγιόν με το φίλο της. Έτρεξε λοιπόν στο παβιγιόν και τη νειδοποίησε. Ύστερότερα κρύφτηκε να δει τι θα γίνει. Είπε τότε τον άξιωματικό να πηδάει απ' ένα παράθυρο, γιατί ήταν επικίνδυνο να βγει απ' την πόρτα, που έβγαίνει προς το μέρος του πύργου. Έτσι η Έλίζα, που ήταν μόνη, δεν είχε πια να φορηθεί τίποτα.

Σε λιγάκι την είδε ήρεμη, καλοχτενισμένη, με το ρούχό της στα χείλη της, να βγεί και ν' άρχισαν να μαζεύει λουλούδια. Ο Ρομπέρ βγήκε απ' την κρύπτη του και τράβηξε για το παβιγιόν κάτω απ' το παράθυρο του οποίου βρήκε το κλειδί πούπεσε του άξιωματικού όταν έφευγε. Τό πήρε και τό μύρισε κατά τη συνήθεια πούχε να μυρίζει, τι έδωρισε. Απέπνεε το άρωμα της Έλίζας. Έκλεισε τα μάτια κι' άναστέναξε. Τούρχόταν να κλάψει. Κρατώντας το κλειδί στριφογύρισε κάμποσο έξω απ' το παβιγιόν κι' ύστερα στάθηκε μπροστά στην πόρτα. Έπειτα, σά να τον έσπρωχνε μια άκατανίκητη δύναμη, σαν τό άρωμα που άπέπνεε τό κλειδί να τον μεθούσε, άνοιξε κι' ώρμησε μέσα. Στάθηκε μπρός στο κρεβάτι, πούταν ακόμα άκατάστατο, και σκόβοντας άρχισε να μυρίζει τα σεντόνια. Ύστερα σπρωγμένος λές από ένα πάθος άκατανίκητο, έπεσε, πάνω σ' αυτό και τυλίχτηκε, κλείνοντας τα μάτια, με τό άρωματισμένο σεντόνι. Μιά ευτυχία άπέραντη ένοιωσε τότε, που στη μέση της θάθελε να πεθάνει. Και πέθανε! Ο άντρας της Έλίζας μπήκε σε λιγάκι. Τόν είδε, τον γνώρισε και πιστεύοντας πως αυτός ήταν ο έραστής, τον σκότωσε με μία τουφεκιά. Την άλλη μέρα η Έλίζα, χλωμή από φρίκη, μπήκε στο νεκρικό δωμάτιο. Είχε μαντέψει πια τό υπέργειο αίσθημα του νέου. Κι' όπως οι υπηρέτριες τό λίγαν τό νεκρό μ' ένα κοινό σεντόνι, τούς είπε: Σταθήτε. Θά σάς δώσω έγώ ένα άλλο σάββανο. Και φέροντας απ' το παβιγιόν τ' άρωματισμένο σεντόνι της, τούς τώδωκε λέγοντας: Τυλίξτε τον έδω μέσα! J. RAMAU

να κάθεται στα παγκάκια όπου είχε κάθισαι κι' εκείνη... Μήπως θα έτοιμοιούσε

Ο Έντυ Γκέυνορ βάλθηκε σώνει και καλά να γίνει θεατρικός συγγραφέας. Ήθελε ν' άκουστή τ' όνομά του, να γράψουν οι έφημερίδες γι' αυτόν, να γίνει ντόρος και προπαντός, να τον δει, να τον καμαρώσει και να τον χειροκροτήσει ή καπριτσιόζα Τζανέτ Μούρ, την ώρα που ο κόσμος, στο τέλος της δευτέρας πράξεως, θα φώναζε «Ο συγγραφέας! ο συγγραφέας!» και θάβγαίνει αυτός καμαρωτός καμαρωτός να υποκληθεί και να χαμογελάσει στο πλήθος των θαυμαστών του. Αχ, πως την όνειρευόταν αυτή τη στιγμή! Και τότε θάβλεπε ο Έντυ αν θα μπορούσε πια αυτή η τρελλή μικρούλα, που του τσιγάριζε κάθε μέρα με τα πεισματάκια της την καρδιά, ν' αντίσταθι στη γοητεία που θα τούδινε ο θεατρικός θρίαμβος και η δόξα! Όχι, παίζουμε, μίς Τζανέτ! Θά εξακολουθήσει και τότε να κάνει ναζάκια ή θα τρέξει, τρελλή από χαρά και μεθυμένη από περηφάνεια, ν' άγκαλιάσει τον Έντυ και να του πει: «Αγάπη μου, είσαι ο άντρας των όνειρών μου! Είμαι δική σου!»

Αλλ' έκτός απ' αυτό, γιατί να μη γινόταν ο Έντυ θεατρικός συγγραφέας; Νέος ήταν, ώραιος όπωςδήποτε, πλούσιος, φίλους θιασάρχες και ήθοποιούς είχε, με τους θεατρικούς συντάκτες των έφημερίδων έκανε παρέα συχνότατα, οι κριτικοί του θεάτρου σχεδόν όλοι τούχαν πάρει πολλές φορές δανεικά κι' άγύριστα, καθώς και πολλοί μεγάλοι σύζυγοι μεγαλοσχημών πρωταγωνιστριών, λοιπόν, γιατί να μη γίνει θεατρικός συγγραφέας; Είχε όλα τα προσόντα και όλες τις ικανότητες. Μιά μονάχα ικανότης τούλειπε: να γράφει θεατρικά έργα. Μά τι σημασία είχε αυτό; Έδω υπήρχαν μεγάλοι θεατρικοί συγγραφείς που πέθαναν στην ψάθα. Νά, ο Σαίξπηρ, άς πούμε. Πού είναι τα πλούτη του; Δά βαρύνει! Το έργο είναι ή τελευταία δουλειά. Η βάση είναι νάχης θίασο και... κριτικούς! Τ' άλλα κανονίζονται εύκολα....

Έτσι λοιπόν, ο Έντυ Γκέυνορ είχε αποφασίσει να γίνει θεατρικός συγγραφέας. Ο φίλος του ο Ντίκνερ, ήθοποιός και θιασάρχης, που του άνεκοίνωσε το μυστικό του πόθο ένθουσιαστήκε.

— Μπράβο! του φώναξε. Αυτός είναι σένα ο δρόμος σου! Θά θριαμβέυσης στο θέατρο! Θά τό κατακτήσης! Έννοια σου έγώ θά σε βοηθήσω! Είμαι στη διάθεσή σου! Καί, εν πρώτους, θά γράψης ένα σπουδαίο έργο...

— Μά δεν ξέρω να γράφω...

— Τι σημασία έχει αυτό; Σάμπως όλοι οι γιατροί ξέρουν Ιατρική ή όλοι οι δικηγόροι ξέρουν τι λένε στο δικαστήριο; Λοιπόν, θά γράψης ένα έργο, θά καλέσωμε δυο-τρεις συγγραφείς να τό ρεπουσάρουν, ένα-δυο κριτικούς να τό κινήσουν... και γιά την πληρωμή τους, έννοια σου, θά κανώ εγώ! Αστεία πράγματα!

— Έχω έμπιστοσύνη σε σένα!

— Μπράβο! Μετά τό έργο θά φτιάξωμε ένα δικό μας θίασο. Αλλά... πάμε να φάμε και τα λέμε στο ρέστωρα.

— Ναι, πάμε.

— Α, μ' αυτή την ευκαιρία θά σου συστήσω και τούς νέους μου πρωταγωνιστές. Θά τούς τηλεφωνήσω ναρθούν να μάς βρουν στο έστιατόριο. Τρώμε όλοι μαζί και τα λέμε! Πάμε! Μωρέ, είχες σπουδαία ιδέα! Πάντα τόλεγα έγώ πως έχεις τό δυνατότερο μυαλό της Άγγλιας. Τόξερα πως μέσα σου κρυβόταν ένας δεύτερος Σαίξπηρ...

Μετά ένα μήνα και ύστερα από έξηντα γεύματι του θιασάρχου, σαράντα «γλεντάκια» ολόκληρου του θιάσου, άπειρα δώρα και πλουσιοπάροχες πληρωμές των συγγρα-

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ

βουλευτικώς:

— Τό συμφέρον σου είναι, Έντυ, να κάνη καλή εμφάνιση ή πρωταγωνίστρια. Έκανε τόσα και τόσα έξοδα! Παράγγειλέ της κάνα-δυο τουαλέτες!...

Έτσι, ήλθε, είπαμε, η «πρόβα τζεενεράλε». Θρίαμβος!

Τό θέατρο γεμάτο... από φίλους, που μετά την πρόβα παρεκάθησαν σε πλουσιώτατο γεύμα.

Ο Έντυ, ένθουσιασμένος, είχε ξεχάσει τα έξοδα που έκανε. Ήταν τρελλός από χαρά. Όλα έπήγαιναν θαυμάσια. Ασφαλώς την έπομένη η Τζανέτ θάπεφτε στην άγκαλιά του. Ένα πράγμα μονάχα δεν είχε καταλάβει μέσα σ' όλη αυτή την κίνηση, τό θόρυβο και τό «μπράβο». Δεν είχε καταλάβει την υπόθεση του έργου, δηλαδή του έργου του. Αλλά τι σημασία είχε αυτό; Δεν είπαμε πως τό ζήτημα του έργου ήταν ή τελευταία λεπτομέρεια;

Την άλλη μέρα, απ' όλα τα σημεία της πόλεως έτρεχαν στην πρεμιέρα του Έντυ. Οι περισσότεροι είχαν... τζαμπατζήδικα εισιτήρια, που τα είχε πληρώσει ο Έντυ στο ταμείο του θεάτρου. Οι άλλοι τον εύρισκαν έξω από τό θέατρο να μοιράζει εισιτήρια και προκαταβολικά πουρμπουάρ σ' εκείνους που είχαν αναλάβει ν' άποτελέσουν τη φάλαγγα των «κλακέρ».

Τό θέατρο έγέμισε. Σ' ένα θεωρείο έκαθόταν η Τζανέτ, ή όποια κατάπληκτη έμαθε ότι ο Έντυ ήταν θεατρικός συγγραφέας...

Έκείνος είχε καρφώσει από τό άντικρυνό θεωρείο τα μάτια του επάνω της και παρακολουθούσε κάθε της κίνηση...

Η αύλαία σηκώθηκε. Η παράσταση άρχισε, έπροχωρούσε κι' έπροκαλούσε πραγματικό ένθουσιασμό. Και τότε μόνο ο Έντυ, προσέχοντας, έκατάλαβε την υπόθεση του έργου του: ήταν καμωδία με τραγούδια.

Μά όταν μπήκε καλά στο νόημα, έκοκκάλωσε: ήταν ή υπόθεση... ή δική του, δηλαδή τό μάθημά του από τούς ήθοποιούς και ή εμφάνισή του ως συγγραφέως με ξένο έργο!

Όταν έπεσε η αύλαία κι' ο κόσμος ζήτησε τον συγγραφέα, βγήκε κι' εχαιρέτησε... πραγματικός συγγραφέας, τον όποιον την άλλη μέρα... παντρεύτηκε η Τζανέτ!

Τέτοιο κάζο ασφαλώς... δεν τό είχε πάθει ο Σαίξπηρ!

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ΕΛΙΑ ΤΕΟΝΤΟΡΟΒΙΤΣ Η ΤΥΧΗ ΠΟΥ ΑΡΓΗΣΕ

Ήταν 25 χρονών και δεν είχε παντρεφτη ακόμα. Γιατί; Ποιός τὸ ξέρει. Συμβαίνει νὰ μὴν εἶναι οἱ πὶὸ χαριτωμένες κι' ὁμορφες οἱ τυχερές. Ἀν δὲν γινόνταν ἔτσι, ἀσφαλῶς ἡ Σόνιοσκα θάχε παντρεφτῇ ἀπὸ καιρό. Γιατί ἐκτὸς πού ἦταν ὠραία, ἦταν ἐξυπνη, εὐθυμη, τσαχπίνια κι' εἶχε κι' ἐξαισία φωνή. Γεννήθηκε στὸ Βελιγράδι, μὰ ζοῦσε στὰ Βιτώλια μιά ζωὴ πολὺ περιωρισμένη, μονότονη, ἀντίθετη ἀπ' τὸ χαρακτήρα της.

Μικρὴ εἶχε δώσει δειγμάτια ἐξαιρετικῆς ζωηρότητας. Κι' ὁ πατέρας της γιὰ νὰ φρονιμέψῃ τὴν ἔκλεισε σὲ μιά σχολὴ καλογραιῶν. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ἔμεινε τρελλοκόριτσο κι' οἱ συμμαθήτριές της εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὴν τὸλμη της.

Ἡ σχολὴ αὐτὴ, εἶχε μιά ταρατσα ποὺ βλεπε πρὸς κάποιον συμβολαιογραφεῖο, ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ ὁποῦ φαίνονταν οἱ νεαροὶ ἀντιγραφεῖς σκυμμένοι πάνω ἀπ' τὰ χαρτιά πού ἀντέγραφαν τὰ συμβόλαια. Στὴν ταρατσα αὐτὴ, ἦταν ἀπαγορευμένο νὰ βγαίνουν οἱ νεαροὶ μαθήτριες. Ὅμως ἡ Σόνιοσκα μὲ μερικὰ ζωηρά, σὰν αὐτὴ, τρελλοκορίτσα, κατῶρθωναν νάξε-γελοῦν τίς ἐπόπτριες ἀδελφές καὶ νὰ πηγαίνουν στὴν ταρατσα ἀπ' ὅπου φλέρταραν μὲ τοὺς νεαροὺς γραφεῖς. Ἡ Σόνιοσκα εἶχε βάλλει στὸ μάτι τὸν πιδ ὠραῖο, ἕνα περήφανο νέο μὲ ὠραῖο ξανθὸ κεφάλι καὶ μεγὰλα μάτια μπλέ. Ήταν μεγαλόσωμος, δυνατός, καὶ ὅλες θεωροῦσαν εὐτυχία μεγάλη ὅταν τὸ βλέμμα του τύχαινε νὰ τίς προσέξῃ πιότερο ἀπὸ τίς ἄλλες.

—Ὅλες ὅμως ἦταν εὐχαριστημένες μ' αὐτὸ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ, πού στὸ τέλος τὴν πρόσεχε πιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη. Καὶ μιά μέρα τὸλμησε νὰ ρίξῃ ἕνα μπιλιετάκι πού ἔγραφε.

«Θὰ ἐπιθυμοῦσαμε πολὺ νὰ μιλήσου-με μαζί σας. Ἀν θέλετε κατὰ τίς 6 τ' ἀπόγευμα πού θάχῃ πιά νυκτώση πλησιάστε τὴν ταρατσα».

Οἱ συμμαθήτριές της πού τοὺς τὸ διάβασε χάλασαν τὸν κόσμον.

—Ὅχι, δὲν κάνει, εἶναι τρέλλα, δὲν εἶναι σωστό.

Μὰ ἡ Σόνιοσκα εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση καὶ στὶς 6 πῆγε ὁλομόναχη στὴν ταρατσα.

Ἐκεῖνος ἔκοβε βόλτες μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα ρίχνοντας ματιές στὴν ταρατσα.

—Καλησπέρα, τῆς εἶπε μόλις τὴν εἶδε. Εἰσθε χαριτωμένη καὶ συμπαθητική... Σὰς εὐχαριστῶ πού μοῦ γράψατε... Μὰ σκύψτε λίγο νὰ σὰς δῶ...

Ἐκεῖνη διπλώθηκε στὴν ἐσάρπα της καὶ ἔσκυψε τὸ μισοσκεπασμένο κεφάλι της.

—Ποιά εἰσθε; Πέστε μου τ' ὄνομά σας.

—Ὅχι, ἂν μπορῆτε νὰ τὸ μαντέψετε. Εἰσθε χαριτωμένος καὶ σεῖς...

—Βρίσκετε;

—Ναί. Νὰ ξανάρθετε ἕνα ἄλλο βράδυ. Φεύγω μὴ μὲ ζητήσουν.

—Τόσο γρήγορα; Θέλω νὰ μάθω ποιά εἰσθε.

—Ἡ πιδ ζωηρή.

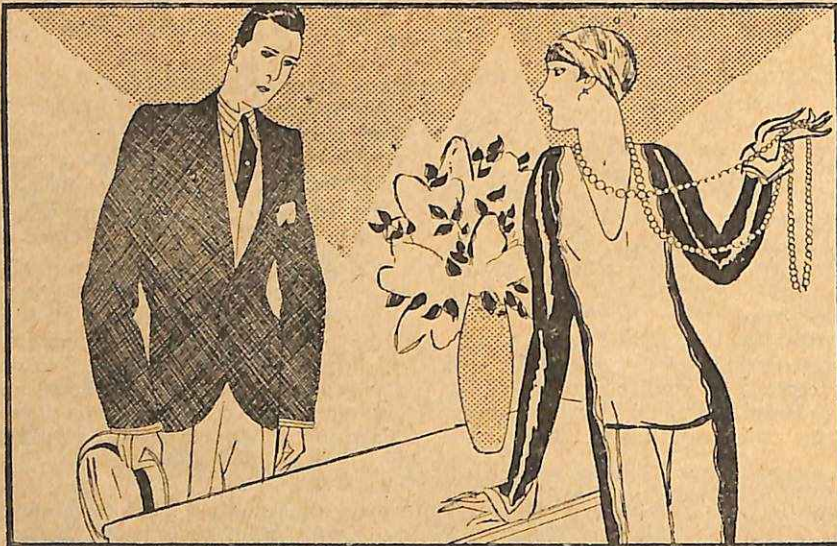
—Ἡ φωνὴ σας σὰς προδίνει. Εἰσθε ἡ πιδ γλυκεῖα καὶ πιδ ὠραία.

—Ἐφυγε κατακόκκινη ἀπὸ εὐχαρίστηση καὶ πῆγε στὴν κάμαρά της. Τὸ ἄλλο βράδυ ξαναπῆγε. Ξαναπῆγε δυὸ τρεῖς φορές μὰ δὲν ἔμενε παρὰ λίγο γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀνακαλύψουν.

—Πόσων χρόνων εἰσθε; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος.

—Σὲ 8 μέρες κλείνω τὰ 16.

—Μ' ἀγαπάτε, λοιπόν, τόσο πολὺ πού παραβαίνετε τοὺς κανόνες τῆς σχολῆς γιὰ νάρθετε ὡς ἐδῶ;

—Ἴσως! τοῦπε! πονηρά. Καὶ ρώτησε. Σεῖς μ' ἀγαπάτε;

—Θὰ ἤθελα νὰ σὰς λατρεύω. Ἀλλὰ... δὲν μπορῶ νὰ λατρεύω μιά σκιά. Δὲν ἔχω δεῖ οὔτε τὰ μάτια σας.

—Λοιπὸν δὲν μ' ἀγαπάτε;

—Μὴν τὸ λέτε. Δὲν σκέπτομαι παρὰ σὰς. Κόφτε ἕνα φύλλο κισσοῦ καὶ ρίχτετό μου. Θὰ πάρῃ τὴ μυρουδιά τοῦ χεριοῦ σας κι' ἔτσι θάχω κάτι δικό σας.

Ἡ Σόνιοσκα ἔκοψε ἕνα φύλλο τὸ φίλησε καὶ τοῦ τὸρριξε.

—Εὐχαριστῶ, χαριτωμένη μου μικρούλα. Θὰ τὸ φυλάξω σὰν κάτι ἱερό τῆς ἐψιθύρισε. Καὶ τῆς ἔστειλε ἕνα φιλί.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῶν ἀδελφῶν πού τὴν εἶχαν χάσει «Σόνιοσκα, Σόνιοσκα, πού εἶσαι λοιπόν;»

Ἐτρεξε βιαστικὰ στὴ φωνὴ τους μὲ τὴ δικαιολογία ἔτοιμη.

—Ἐπῆγα στὴν ταρατσα γιὰ νὰ βρῶ πηγολαμπίδες.

Μὰ οἱ ἀδελφές πού οἱ συμμαθήτριές

της τοὺς εἶχαν πεί τί γύρευεν ἐκεῖ, βάλαν καὶ φράξανε τὴν εἴσοδο πρὸς τὴν ταρατσα. Καὶ τὸ εἰδύλλιο ἔληξεν ἄδοξα. Ἀργότερα ἡ Σόνιοσκα ἔφυγε ἀπὸ τὸ σχολεῖο γιὰ τὴν ἐπαρχία πού ἦταν ἐγκαταστημένοι οἱ γονεῖς της κι' ἔτσι ὁ νέος πού τόσο τὸν εἶχε συγκινήσει, ἀπ' τὴν ταρατσα τῆς σχολῆς, δὲν τὴν ξανάδε. Πέρασαν χρόνια πολὺ ἀπὸ τότε χωρὶς στὸ μεταξὺ ἡ Σόνιοσκα νὰ παντρεφτῇ. Στὸ μεταξὺ πέθαναν κι' οἱ γονεῖς της κι' ὀρφάνεψε καὶ ἐπειδὴ ἦταν φτωχὴ ἄρχισε νὰ χάνῃ πιά καὶ τὴν ἐλπίδα στὸ γάμο. Ἀξάφνα τὴν πληροφορήσαν ὅτι κάποιος της θεῖος πέθανε καὶ τὴν ἔφισε γενικὴ κληρονόμο. Ἐτσι ταξίδεψε γιὰ τὸ Βελιγράδι καὶ τράβηξε γιὰ τὸ συμβολαιογράφον τοῦ θεῖου της. Καθὼς τὸν περίμενε ξανάφερε στὸ νοῦ της τὸ εἰδύλλιο της μὲ τὸν ἀγνωστο ἀντιγραφέα συμβολαιογραφείου. Πότε ἀλήθεια πέρασαν 9 χρόνια ἀπὸ τότε!

Ἐξαφνα εἶδε νὰ μπαίνει ἕνας κύριος μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι... Τὰ ξανά του μαλλιά, τὰ μπλέ του μάτια τῆς θύμισαν τὸ παλιὸ της ὄνειρο. Ταραχτήκε. Ἐκεῖνος δὲν τὴν ἀντιλήφθηκε. Μόνο ὅταν ἔμαθε ἀπὸ πού ἐρχόταν τὴ ρώτησε διάφορα νέα γιὰ τὸ μέρος κι' ἂν ἦταν ἡσυχὸ πάντα ὅπως τὸ γνῶρισε ἄλλοτε.

—Ὅπως τὸν καιρὸ πού μένατε στὸ Συμβολαιογραφεῖο τοῦ Γιώργεβιτς τοῦ ἀπάντησε.

—Μὲ γνωρίζετε; Ἐμφινιάστηκε αὐτός. Περιέργο... Μὰ ἡ φωνὴ σας σὰν νὰ μὴ μοῦ εἶναι ἀγνωστή.

—Ἴσως! ποιὸς ξέρει; τ' ἀπάντησε μυστηριώδικα;

Καὶ πρόσεβε. Πῶς περνᾷτ' ἐδῶ; Εἰσθ' εὐχαριστημένος, ἔχετε γυναικα, παιδιὰ;

—Ὅχι, κανένα! εἶμαι ὁλομόναχος.

Ἡ Σόνιοσκα ξαναταράχθηκε καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της ξεδίπλωσε καὶ τοῦδωσε τὰ ἔγγραφα γιὰ τὴν κληρονομία. Τῆς εἶπε νὰ περάσῃ σὲ τρεῖς μέρες. Κι' ὅταν ξαναγύρισε τὴ δέχτηκε μὲ μιά γλυκεῖα λάμψη στὰ μάτια.

—Δεσποινίς, τῆς εἶπε, θυμήθηκα πολὺ λά πράγματα ὕστερα ἀπ' τὴν προχθεσινὴ σας ἐπίσκεψη. Εἶμαι βέβαιος πῶς ἔχω ξαναμιλήσῃ μαζί σας.

—Αλήθεια;

—Δὲν κάνω διόλου λάθος. Δὲν σπουδάζατε σὲ μιά σχολὴ Καλογραιῶν, στὰ Βιτώλια;

—Ναί! τοῦ ἀπάντησε κατακόκκινη.

—Ἀ, δεσποινίς, νὰ ξέρατε πόσο μ' εἶχατε συγκινήσει τότε! Καὶ ἀκόμα ὅτι ἡ ἀνάμνηση τῆς περιπετείας αὐτῆς εἶναι γεμάτη ποίηση; Καὶ ὅτι θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν μ' ἀγαπάτε ὅπως τότε;

—Θὰ ἤμουν ἐπίσης εὐτυχὴς, τοῦ εἶπε. Καὶ ἡ τύχη πού εἶχε ἀργήσει, ἦρθε μιά καὶ καλὴ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΣΙΑΣΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΩΝΙ ΟΑΝΕΙΣΤΗΝΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

MATZ EBANS

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΑΡΙΑΝ ΜΑΡΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΥ 1931 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΜΠΕΤΤΙΕ ΝΤΑΝΙΕΛΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΖΩΡΖ ΡΑΦΤ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ Ο ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Συναντηθήκαμε σ'ε μιά μικρή ταβέρνα, κοντά στο λιμάνι της Νάπολης. Έγώ ταξίδευα κυνηγητής θεμάτων για τὰ διηγήματά μου, κι' αὐτὸς ζητώντας τὸ ξεκούρασμα τῆς σκέψης του καὶ τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς του.

Πόση διαφορά ὅμως στοὺς δυὸ μας ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ γνωρισθῆκαμε στὸ Παρίσι. Ἐγώ, ὁ μεγαλύτερός του, εἶχα ξανανειώσει, κι' αὐτὸς εἶχε γεράσει πραγματικά. Ἐγώ, ὁ κουρελῆς τοῦ Καρτιέ Λατέν, ποὺ συνήθως τῶσκαζα ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ καθόμουν, ὅταν ἡ σπιτονοικοκυρά μου — κι' αὐτὸ γινότανε συχνά — ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀβρότητα μοῦκλεινε τὴν πόρτα ἐγὼ ποὺ δὲν ξυπνοῦσα ποτὲ πρωὶ γιὰ νὰ γλυτώνω τὸ φαί τοῦ μεσημεριοῦ, κατὰ τὸ οἰκονομολογικὸ πρόγραμμα ὅλων ὅσοι ἐργάζονταν 31 νύχτες στὶς ἐφημερίδες, γιὰ νὰ ἐξοικονομοῦν τὸ δαῖμα τῶν μισῶν ἡμερῶν ἐγὼ ὁ λιγδωμένος ποιετᾶστρος, ποὺ εἶχε τὴν κα-

λωσύνη νὰ θαυμάζει, ἤμουνα τώρα κομποντυμένος, πᾶμπλουτος, διάσημος! Κι' αὐτὸς, ὁ κομπὸς μαρκήσιος, ὁ εὐτυχισμένος σύζυγος μιᾶς χαριτωμένης γυναικούλας, ποὺ τὸν περιέβαλε μὲ ἀπειρη στοργή κι' εὕρισκε τόση εὐχαρίστηση ν' ἀκουμπᾶ νὰ ζιάρικα τὸ κουκλίστικο κεφαλάκι τῆς στὸ μάγουλό του, καθὼς ἐκεῖνος περνοῦσε τὸ χέρι του ἀπαλὰ στὴ δαχτυλιδένια μεσοῦλα τῆς αὐτὸς ποὺ εἶχε σταθερὸ ἐτήσιο εἰσόδημα πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ χάνη στὶς κοῦρσες τὰ δύο πέμπτα τῶν, γερασμένος, τσαλακωμένος, μὲ λιγδιασμένη τὴν ἄλλοτε τῆς ὠρας καὶ φρεσκοσιδρωμένη ρεδεγκότα του. Καὶ ξεπεσμένους ποῦ; Σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς Νάπολης, ποῦ πνιγεν ὁ καπνὸς τῶν τσιμπουκιῶν τῶν ναυτικῶν καὶ θόλωνε τὴν ἀτμόσφαιρά τῆς ἡ κνίσσα τῶν ψηνομένων κρεάτων καὶ ψαριῶν. Πῶς διάβολο ἐγίνε αὐτό;

Χαιρετισθήκαμε μ' ἐγκαρδιότητα καὶ κυτταχτήκαμε μὲ περιέργεια διαπυρρῶντας ὁ ἕνας γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἄλλου:

— Ραοῦλ ντὲ Μοσκέ, σὺ;

— Λεόν, σὺ;

Μὲ κάλεσε στὸ τραπέζι του καὶ διὰ τάξε μιὰ μποτίλια κρασιοῦ μ' ἕνα ποτήρι ἄκόμα.

— Τί γίνεσαι; Τί κάνεις; Τὸν ρώτησα.

— Τὸ βλέπεις, πίνω...

— Καλὰ, μὰ δὲν ἐννοῶ αὐτό. Ρωτῶ πῶς βρίσκεσαι ἐδῶ;

— Ὅπως ὅπουδήποτε ἄλλου. Πιές, φίλε μου...

Πίναμε γιὰ πολλὴ ὥρα σιωπηλοί. Ὑστερότερα ὅμως δὲν κρατήθηκα καὶ τὸν ρώτησα:

— Πῶς κατάντησες ἔτσι ἀγνώριστος;

Μὲ φωνὴ ποὺ ψεύδιζεν ἀπ' τὸ πολὺ πιστὸ καὶ ποὺ δὲν ἔκρυβε τὸ σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς του, μοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ γαῖδοῦρρρι... τὸ κτήνος... ὁ Κλαῦδιος, ντέ... Τὰ φταίει ὅλα...

— Ποιὸς Κλαῦδιος;

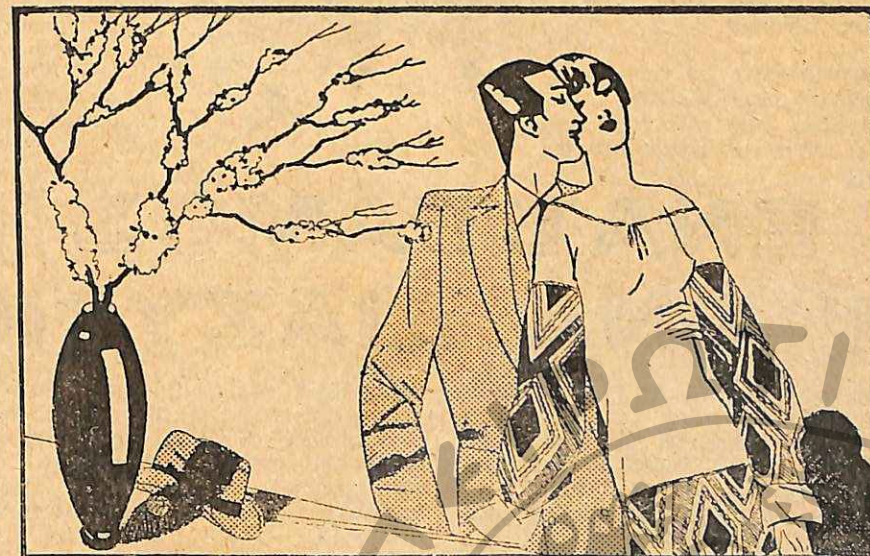
— Ὁ Λαφονταίν, δὲ θυμᾶσαι; μὲ τὰ κατσαρὰ μαλλιά καὶ τὰ ξεπλυμένα γαλανὰ μάτια...

— Αἶ, ναί...

— Λοιπὸν αὐτὸς ὁ γάιδαρος, ποὺ ὅσο ἤμουνα ἀνύπαντρος μοιράζονταν μαζί μου τὴν κατοικία καὶ τὸ πορτοφόλι μου...

— Αὐτὸς ποὺ κι' ἄμα παντρεύτηκες δὲν ἔπαψε νὰ μένη στίτι σου, ποὺ ἦταν σύντροφος τῆς γυναίκας σου ὅταν ἔλειπες, ἐπιμελητὴς τῶν κτημάτων σου, ἐμπιστὸς σου;

— Αὐτὸ τὸ γουροῦνι, τὸ κτήνος, ἡ μαῖμοι τὸ λοιπὸν, ἀφοῦ ἔκλεψε πρῶτα τὰ λεφτά μου, ἔκλεψε ὕστερα καὶ τὴ γυναίκα μου.

Ἀνατινάχτηκα ἀπ' τὴ θέση μου, μὴ μπορώντας νὰ χωνέψω αὐτὰ του τὰ λόγια.

— Ἡ Ζουζοῦ, ἀγάπησε αὐτὸ τὸ κτήνος; Ἄν εἶναι δυνατόν.

— Ναί, αὐτὸ τὸν ὑπάνθρωπο.

— Καὶ τώρα;

— Τί τώρα; Τρεῖς μῆνες τώρα — ἐσυνέχισε τραυλίζοντας πάντοτε — τοὺς κυνηγῶ ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, ζητώντας νὰ βρῶ τὴ γυναίκα μου, νὰ τῆς μιλήσω, νὰ τῆς ζητήσω νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸ τὸ γαῖδαρο γιατί, στὸ λέω ἐσένα τὴν ἀγαπῶ πάντα τὴ Ζουζοῦ. Νὰ κύτταξέ με. Σέρνομαι μέσα στὰ βρωμρότερα κέντρα καὶ πίνω, πίνω ὥς ποῦ νὰ γίνω τύφλα ἀπὸ τὸ πινό, καὶ κυλιέμαι στὴ λάσπη γιὰ νὰ ξεχάσω.

Τὸν κύτταξα μὲ οἶκτο. Τὸ γελοῖο τῆς ἐμφανισιοῦς του ἦταν ἄξιο τῶν δακρύων μου...

— Καὶ ἡ Ζουζοῦ ποὺ εἶναι τώρα; Τὸν ἐρώτησα.

— Ἐδῶ μένουνε στὸ Παλαι Κρυστάλ. Τὴ ζητήσα μὰ δὲ μὲ δέχτηκε. Μοῦκλεισε τὴν πόρτα κατὰμουτρα ὅπως στὴ

Βιέννη, στὴ Βουδαπέστη, στὴν Πράγα. — Καλὰ, θὰ τὴ βρῶ ἐγὼ καὶ θὰ στὰ συμβιβάσω...

— Νὰ σὲ φιλήσω ἀδερφέ μου; σ' εὐχαριστῶ. Εἶσαι ὁ σωτήρας μου.

— Καλὰ τοῦ εἶπα, κάτσε φρόνιμα τώρα καὶ μὲ φιλάς, αὔριο ποὺ δὲ θὰ μυρίζης κρασίλα. Κι' ἐφυγα, ἀφίνοντάς τον νὰ πίνη,

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ χτυποῦσα διστακτικὰ τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς κόμησας μὲ τὴν ἰδέα πῶς θὰ τὴν εὕρισκα στὴν ἀγκαλιά αὐτοῦ τοῦ γαῖδαρου.

— Ποιὸς; ἀκούστηκε ἡ γλυκεῖα γινώριμη φωνὴ τῆς καθὼς χτύπησα.

— Σεῖς; ἔκαμε μὲ μιὰ εὐχάριστη ἐκπληξη. Σηκώθηκε βιαστικὰ τράβηξε τὸ σύρτη καὶ σὲ λίγο πρόβαλε γελαστή, πάντοτε ὠραία, νὰ μοῦ πῇ. ἀνοίγοντάς μου τὴν πόρτα καὶ παραμερίζοντας νὰ περάσω: Πῶς αὐτό;

Μπαίνοντας ἔρριξα μιὰ ματιά στὸ κρεβάτι, στὶς κρεμάστρες, στὰ ἐπιπλά, ζητώντας νὰ βρῶ ἴχνη τοῦ... κτηνίου, μὰ τοῦ κακοῦ. Ἦταν κατὰμνη.

— Αὐτὸ τὸ... ζῶο ποὺ εἶναι; τὴ ρώτησα τότε.

— Ὁ ἄντρας μου;

— Ὁχι, ὁ Κλαῦδιος.

— Στὸ τέταρτο πάτωμα, στὸ σαράντα τρίο, μοῦ εἶπε γελώντας. Καὶ μοῦ ἐξήγησε.

— Πιστέψατε σοβαρά, πῶς μποροῦσα ποτὲ ν' ἀφίσω τὸν ἄντρα μου ποὺ τὸν λάτρευα, γιὰ χάρη αὐτῆς τῆς μαῖμοις; Μὰ ὁ Ραοῦλ τῶς παρακάνει μὲ τὶς κοῦρσες τελευταῖα καὶ τοὺς ξεπεσμένους ποιητὲς καὶ ζωγράφους τοῦ Καρτιέ Λατέν, ὥστε ὄχι μόνο μ'εἶχε παραμελήσει,

ἀλλ' ἐσκορποῦσε ἄδικα καὶ τὴν περιουσία μας. Ἐταῖ τοῦπλεξα αὐτὸ τὸ κορδόνι γιὰ νὰ τὸν... ἐξανθρωπίσω.

— Ναί, ἔχεις δίκιο εἶπα. ἀλλὰ πέτυχες τὸ ἀντίθετο. Τὸν γουρονοποίησες. Καὶ τῆς ἐξήγησα τὴν κατάντια του.

Τινάχτηκε ἀπ' τὸ κάθισμά τῆς, ντύθη βιαστικὰ καὶ ποῦπε μεταμελημένη.

— Ἐλάτε, πάμε νὰ τὸν βροῦμε.

Τὴν ἐκολούθησα. Ψάξαμε ὥρες πολλές ἀπὸ ταβέρνα σὲ ταβέρνα καὶ τέλος τὸν εὕρηκα κοιμισμένον μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι ποὺ πάνω του εἶχαν σωρευθῇ καμμιὰ δεκαριά ἄδειες μπουκαλῆς ποὺ τὸ κρασί τους εἶχε πῇ μόνος.

— Ραοῦλ, ἀγάπη! μοῦ τοῦ ψιθύρισε.

— Ζουζοῦ... κατάρθωσε νὰ φελλίσῃ.

— Ἐλα, φωνάχτε ἕνα αὐτοκίνητο νὰ τὸν πάρουμε, νὰ τὸν πᾶμε στὸ ξενοδοχεῖο εἶπε.

Κι' ἀκούμπησε πάλι τρυφερὰ τὸ κεφαλάκι τῆς στὸ μάγουλό του.

— Κι' αὐτὸ τὸ γαῖδοῦρρρι... τραύλισε.

— Ἄφτο νὰ κουρεύεται τὸ κτήνος, μὴ τὸ συλλογίζεσαι. Τ' ἀπάντησε αὐτὴ.

Καὶ τὰ ξανάφτειασαν ὀριστικά.

Δέν ξέρομε αν ήταν αίτια ο κινηματογράφος, μπορούμε όμως να βεβαιώσουμε πως από εκείνο το βράδυ ο Τζίμης και η Μαίρη γύρισαν σπίτι τους τσακωμένοι, τουλάχιστον φαινομενικά, κι' ότι την άλλη μέρα η Μαίρη έφυγε για το σπίτι της μητέρας της.

Ο Τζίμης, είναι αλήθεια, πως δεν ένδιαφέρθηκε και πολύ να ξαναδη τη Μαίρη, μα εκείνη δεν έδωσε εξηγήσεις σε κανένα γιατί βρισκόταν μακριά από το νάντρα της. Και μιά μέρα ένας κύριος ηλικιωμένος, με το χαρτοφύλακα κάτω από τη μασχάλη, ήρθε και χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας της Μαίρης.

Ήταν ο δικηγόρος της οικογενείας, που την γνώριζε από μικρό παιδάκι, που φρόντιζε για τις υποθέσεις της μητέρας της από τότε που χήρεψε, και συμβούλευε τον πατέρα της όταν ακόμα ζούσε.

Είχε φτιάσει αυτός το συνοικέσιο αυτό κι' είχε τους λόγους του που μεσολάβησε για να παντρευτεί τη Μαίρη. Είναι μιά ιστορία πολύ παλιό, που μονάχα σε μιά τέτοια στιγμή μπορεί να την εξομολογηθεί κανένας.

Κι' αυτό για να δικαιώσουμε το Σέρ Τζίμσον που ήξερε ασφαλώς που θα κατέληγε ο γάμος αυτός.

Πάνε είκοσι χρόνια τώρα από τότε που ο Δόν Ζουάν Σέρ Κλίφτον, πατέρας της Μαίρης, είχε γυρίσει από τις Ινδίες, με μιά τεράστια περιουσία. Είχανε πει πολλά τότε οι άκριτομύθιες των κυριών για τον αϊφνίδιο πλουτισμό του Σέρ Κλίφτον.

Ότι θα είχε βρει κανένα μεταλλείο από πολύτιμες πέτρες.

Ότι θα σκότωσε κανένα μαχαράγια και του πήρε την περιουσία.

Ότι έπούλησε κάποιο μεγάλο μυστικό και η κυβέρνηση τον αντάμειψε πλουσιοπάροχα, ακόμα πως έκέρδισε στα χαρτιά και πολλά άλλα, που μολονότι τα μάθαινε από τους καλοθελητάδες φίλους του, ο Σέρ Κλίφτον χαμογελούσε μονάχα χωρίς να διαμαρτύρεται, και το βλέμμα του, που γυάλιζε, καρφωνότανε μακριά, πολύ μακριά, σε κάποια αλήθεια που δεν την φανταζότανε κανείς.

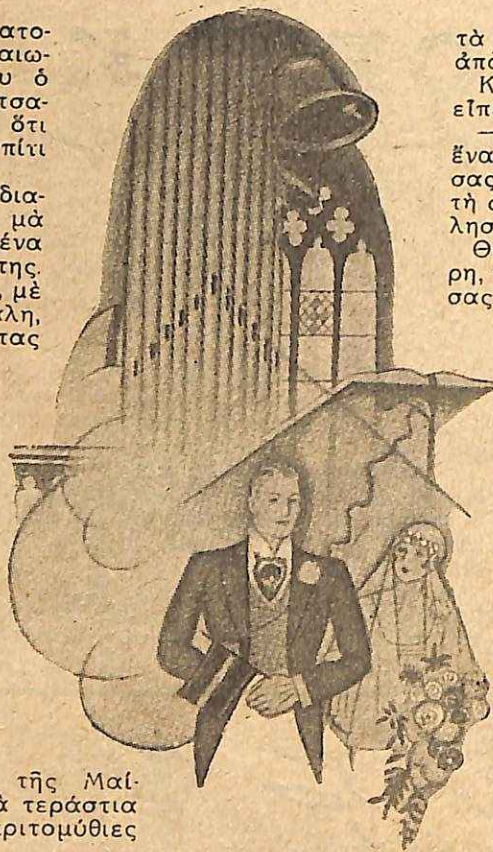
Ένας μονάχα ήξερε καλά το μυστικό του. Ο δικηγόρος του ο Σέρ Τζίμσον, που είχε αναλάβει και την δλη πληρεξουσιότητα να διαχειρίζεται την περιουσία του Σέρ Κλίφτον.

Επειτα από τρία χρόνια ο Σέρ Κλίφτον παντρεύτηκε, κι' από το γάμο του αυτόν γεννήθηκε η Μαίρη. Ο Σέρ Κλίφτον όμως, εξακολουθούσε την ιδιότητά του ζώη, γλεντώντας τα νειάτα του σε ταξίδια και με συντροφιά από τις πιο όμορφες γυναικίδες του θεάτρου.

Μιά μέρα η κυρία Κλίφτον έλαβε ένα τηλεγράφημα πως ο άντρας της έπαθε από συγκοπή πάνω σ' ένα γιότ μιάς πριγκηπέσσας. Τον μεταφέρανε στο Λονδίνο και τον θάψανε με όλες τις τιμές που άνηκαν σ' ένα Σέρ Κλίφτον.

Επειτα από μερικές μέρες, μετά το θάνατο του Σέρ Κλίφτον, ο δικηγόρος και πληρεξουσός του είχε καλέσει μυστικά τη Μαίρη, μεγάλη πιά κοπέλλα, δέκα οχτώ χρόνων, σ' ένα γεύμα, έξω, μακριά από το Λονδίνο στο Σάιτ Πάρκ, σ' ένα μικρό αλλά καλό εστιατόριο. Μαζί με το δικηγόρο βρισκότανε κι' ένας νέος καμιά είκοσιπεντα-φαινότανε όμορφο παιδί, μελαψός, με μιά φυσιογνωμία που δεν έμοιαζε καθόλου για ευρωπαϊκή και που το ντύσιμό του ακόμα φαινότανε πως δεν ήταν και τόσο συνειθισμένο πάνω στο κορμί του.

Ο Σέρ Σίξτον έκανε μιά απλή σύσταση κι' έμεινε σιωπηλός σε όλο το διάστημα του φαγητού. Όταν όμως το γκαρσόνι σερβίρισε τον καφέ και οι δυο άντρες άναψαν

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΚΙ' ΕΝΑ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

τη μητέρα της Μαίρης μου. Θεώρησα λοιπόν υποχρέωσή μου να φροντίσω και γι' αυτό όσο και για την κόρη μου. Παρακαλώ λοιπόν την κόρη μου, τη Μαίρη, ζητώντας το ως χάρη, να παντρευτεί με τον Τζίμμη. Να παντρευτούνε φαινομενικά για τον κόσμο, και για τόσο διάστημα, όσο χρειάζεται, ώστε να μπορέσουν να πάρουνε άργότερα διαζύγιο.

Με τον τρόπο αυτό θα βρεθί μιά αίτια ν' αποσύρη ή κόρη μου δλη την περιουσία που της άφινω με τη διαθήκη μου, για ν' άφισση έπειτα την μισή στο γιό μου, και να χωρίσουνε. Θ' αποφύγουνε μ' αυτόν τον τρόπο μιά χαρά τις κρσεις και τα κουτσομπολιά του κόσμου, μα και να λυπήσουνε τη μητέρα της Μαίρης, που δε θέλω να ξέρη ότι της έκρυψα κάτι από τη ζωή μου όταν την παντρεύτηκα.

Οι δυο νέοι κατεβάσανε τα κεφάλια τους κι' έμειναν σιωπηλοί. Ο Σέρ Σίξτον τους έσφιξε το χέρι και μετά ένα μήνα τελέσανε τους γάμους τους.

Ο Σέρ Σίξτον, λοιπόν, την ημέρα εκείνη έφερε στο χαρτοφύλακί του τα επίσημα χαρτιά που δίνανε την έλευθερία στη Μαίρη, ένα κοινό διαζύγιο, που σκέπασε όλα τα προσηύματα, μα και που ξεπλήρωνε κατά γράμμα τη θέληση του Σέρ Κλίφτον. Ένα διαζύγιο, που έδινε σ' ένα νέο που ήταν μόνος στον κόσμο, και δεν ήξερε πως θ' αντιμετώπιση τη ζωή, μιά περιουσία που θα του την άφαινε, ζέ άνετη, και τη χαρά ότι εκείνος που τον είχε φέρει στον κόσμο, δεν τον είχε άπαρηνηθί δόλοτελα, μ' όσο κι' αν ήταν ζούσε δε φάνηκε να ένδιαφέρεται γι' αυτόν.

Η Μαίρη, πέρνοντας το χαρτί αυτό στα χέρια, έννοιωσε μιά μεγάλη ανακούφιση, γιατί μπόρεσε να εκπληρώσει τη θέληση του πατέρα της, χωρίς να δεσμεύη και την καρδιά της για πάντα. Και πράγμα παράξενο, δεν έννοιωσε καμιά δυσαρέσκεια για το μολίσμα της περιουσίας της με το Τζίμμη, καμιά δυσφορία για το ειδύλλιο του πατέρα της με την Ίνδη πριγκηπέσσα...

τα πούρα τους, ο δικηγόρος έβγαλε μέσα από το πορτοφύλι του ένα φάκελλο: Κύτταξε τον ένα κύτταξε τον άλλο και είπε:

— Παιδιά μου, έχω να σας έμπιστευθώ ένα μυστικό και έπιμένω να έχω το λόγο σας πως θα δεχθίτε προκαταβολικώς τόσο τη συμβουλή μου όσο και την τελευταία θέληση ενός νεκρού.

Θά σας διαβάσω ένα γράμμα, Μις Μαίρη, που μου είχε έμπιστευθί ο πατέρας σας πολύ πριν πεθάνη. Μου είπε να το δια-

βάσω μονάχα σε σας και στον κύριο από δω. Έγώ δε ως δικηγόρος του να κανονίσω την υπόθεση με τέτοιο τρόπο, που να μη μάς υπερδέη κανένας νόμος, μολονότι αυτό που θα γίνει είναι ένάντια στο νόμο.

Ο Σέρ Σίξτον άνοιξε το φάκελλο και διάβασε:

«Εξομολογούμαι σήμερα στα παιδιά μου, και τα παρακαλώ να με συγχωρέσουνε. Θέλησή μου είναι να τα κάνω όσο μπορώ πιο ευτυχισμένα.

Ο Τζίμης είναι παιδί μου, όσο και η Μαίρη κόρη μου. Η μητέρα του Τζίμμη μιά Ίνδη πριγκηπέσσα, ήταν έρωμένη μου όταν ήμουν στις Ίνδιες. Από την μεγάλη αγάπη που είχε για μένα μου έγραψε δλη την περιουσία της σ' όνομά μου:

Το παιδί που είχε άποκτήσει από το δεσμό μας, και που δεν μου τόχε πεί ποτέ, τόστειλε κρυφά στην Ευρώ-

πη ν' ανατραφί και να σπουδάσει. Το παιδί αυτό είναι ο Τζίμης, που βρίσκεται τώρα χωρίς περιουσία, χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα:

Εμαθα δτι είχα παιδί μετά την παντρεία μου με

Ο Έντυ Γκέυνορ βάλθηκε σώνει και καλά να γίνει θεατρικός συγγραφέας. Ήθελε ν' άκουσθί τ' όνομά του, να γράφουν οι έφημερίδες γι' αυτόν, να γίνει ντόρος και προπαντός, να τον δη, να τον καμαρώση και να τον χειροκροτήση ή καπριτσιόζα Τζανέτ Μούρ, την ώρα που ο κόσμος, στο τέλος της δευτέρας πράξεως, θα φώναζε «Ο συγγραφέας! ο συγγραφέας!»

και θάβγαине αυτός καμαρωτός καμαρωτός να υποκλιθί και να χαμογέλαση στο πλήθος των θαυμαστών του. «Αχ, πως την όνειρευόταν αυτή τη στιγμή! Και τότε θάβλεπε ο Έντυ αν θα μπορούσε πιά αυτή ή τρελλή μικρούλα, που του τσιγάριζε κάθε μέρα με τα πεισματάκια της την καρδιά, ν' αντίσταθί στη γοητεία που θά τόδινε ο θεατρικός θρίαμβος και ή δόξα!

«Οχι, παίζουμε, μίς Τζανέτ! Θά εξακολουθίς και τότε να κάνης ναζάκια ή θά τρέξης, τρελλή από χαρά και μεθυσμένη από περηφάνεια, ν' άγκαλιάσης τον Έντυ και να του πής: «Αγάπη μου, είσαι ο άντρας των όνείρων μου! Είμαι δική σου!»

«Αλλ' έκτός απ' αυτό, γιατί να μη γινόταν ο Έντυ θεατρικός συγγραφέας; Νέος ήταν, ώραιος όπωσδήποτε, πλούσιος, φίλος θιασάρχας και ήθοποιός είχε, με τους θεατρικούς συντάκτας των έφημερίδων έκανε παρέα συχνότατα, οι κριτικοί του θεάτρου σχεδόν όλοι τούχαν πάρει πολλές φορές δανεικά κι' άγύριστα, καθώς και πολλοί μεγαλόδοχοι σύζυγοι μεγαλοσχημών πρωταγωνιστριών, λοιπόν, γιατί να μη γίνει θεατρικός συγγραφέας; Είχε όλα τα προσόντα και όλες τις ικανότητες. Μιά μονάχα ικανότης τούλειπε: να γράφη θεατρικά έργα. Μά τι σημασία είχε αυτό; Έδω ύπήρχαν μεγάλοι θεατρικοί συγγραφείς που πέθαναν στην πύθα. Νά, ο Σαίξπηρ, άς ποούμε. Ποι είναι τα πλούτη σου; Δέ βαρύνεσαι! Το έργο είναι ή τελευταία δουλειά. Η βάση είναι νάχης θάσσο και... κριτικούς! Τ' άλλα κανονίζονται εύκολα...

«Ετσι λοιπόν, ο Έντυ Γκέυνορ είχε αποφασίσει να γίνει θεατρικός συγγραφέας. Ο φίλος του ο Ντίκνερ, ήθοποιός και θιασάρχης, που του άνεκοίνωσε το μυστικό του πόθο ένθουσιάζτηκε.

— Μπράβο! του φώναζε. Αυτός είναι σένα ο δρόμος σου! Θά θριαμβεύσης στο θέατρο! Θά το κατακτήσης! Έννοια σου έχω θά σε βοηθήσω! Είμαι στη διάθεσή σου! Και, έν πρώτους, θά γράψης ένα σπουδαίο έργο...

— Μά δεν ξέρω να γράφω...

— Τι σημασία έχει αυτό; Σάμπως όλοι οι γιατροί ξέρουν Ιατρική ή όλοι οι δικηγόροι ξέρουν τι λένε στο δικαστήριο; Λοιπόν, θά γράψης ένα έργο, θά καλέσωμε δύο-τρεις συγγραφείς να το ρετουσάρουν, ένα-δυο κριτικούς να το χτενίσουν... και για την πληρωμή τους, έννοια σου, θά κοιλάω γώ! Άστεια πράγματα!

— Έχω έμπιστοσύνη σε σένα!

— Μπράβο! Μετά το έργο θά φτιάξωμε ένα δικό μας θίασο. Άλλα... πάμε να φάμε και τα λέμε στο ρέστωραν.

— Ναι, πάμε.

— Α, μ' αυτή την ευκαιρία θά σοι συστήσω και τους νέους μου πρωταγωνιστάς. Θά τους τηλεφωνήσω ναρθούν να μάς βρουν στο εστιατόριο. Τρώμε όλοι μαζί και τα λέμε! Πάμε! Μωρέ, είχες σπουδαία ιδέα! Πάντα τόλεγα έχω πως έχεις το δυνατότερο μυαλό της Άγγλιας. Τόξερα πως μέσα σου κρυβόταν ένας δεύτερος Σαίξπηρ...

Μετά ένα μήνα και ύστερα από εξήντα γεύματι του θιασάρχου, σαράντα «γλεντάκια» όλοκλήρου του θιάσου, άπειρα δώρα και πλουσιοπάροχες πληρωμές των συγγρα-

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ

βουλευτικώς:

— Το συμφέρον σου είναι, Έντυ, να κάνη καλή εμφάνιση ή πρωταγωνίστρια. Έκανες τόσα και τόσα έξοδα! Παράγγειλέ της κάνα-δυο τουαλέττες!...

«Ετσι, ήλθε, είπαμε, ή «πρόβα τζενεράλε». Θρίαμβος!

Το θέατρο γεμάτο... από φίλους, που μετά την πρόβα παρεκάθησαν σε πλουσιώτατο γεύμα.

Ο Έντυ, ένθουσιασμένος, είχε ξεχάσει τα έξοδα που έκανε. Ήταν τρελλός από χαρά. Όλα επήγαιναν θαυμάσια. Ασφαλώς την επομένη ή Τζανέτ θάπεφτε στην άγκυλιά του. Ένα πράγμα μονάχα δεν είχε καταλάβει μέσα σ' όλη αυτή την κίνηση, το θόρυβο και το «μπράβο». Δεν είχε καταλάβη... την υπόθεση του έργου, δηλαδή του έργου του. Άλλά τι σημασία είχε αυτό; Δεν είπαμε πως το ζήτημα του έργου ήταν ή τελευταία λεπτομέρεια;

Την άλλη μέρα, απ' όλα τα σημεία της πόλεως έτρεχαν στην πρεμιέρα του Έντυ. Οι περισσότεροι είχαν... τζαμπατζήδικα εισιτήρια, που τα είχε πληρώσει ο Έντυ στο ταμείο του θεάτρου. Οι άλλοι τον εύρισκαν έξω από το θέατρο να μοιράζη εισιτήρια και προκαταβολικά πουμπουάρ σ' εκείνους που είχαν αναλάβει ν' άποτελέσουν τη φάλαγγα των «κλακέρ».

Το θέατρο ένέμισε. Σ' ένα θεωρείο εκαθόταν ή Τζανέτ, ή όποια κατάπληκτη έμαθε ότι ο Έντυ ήταν θεατρικός συγγραφέας...

Εκείνος είχε καρφώσει από το άντικρυνό θεωρείο τα μάτια του επάνω της και παρακολουθούσε κάθε της κίνηση...

Η αύλαία σηκώθηκε. Η παράσταση άρχισε, έπροχωρούσε κι' έπροκαλούσε πραγματικό ένθουσιασμό. Και τότε μόνο ο Έντυ, προσέχοντας, εκατάλαβε την υπόθεση του έργου του: ήταν κωμωδία με τραγούδια.

Μά όταν μπήκε καλά στο νόημα, έκοκκάλωσε: ήταν ή υπόθεση... ή δική του, δηλαδή το μάθημά του από τους ήθοποιούς και ή εμφάνισή του ως συγγραφέως με ξένο έργο!

Όταν έπεσε η αύλαία κι' ο κόσμος ζήτησε τον συγγραφέα, βγήκε κι' έχαιρέτησε ό... πραγματικός συγγραφέας, τον όποιον την άλλη μέρα... παντρεύτηκε ή Τζανέτ!

Τέτοιο κάζο ασφαλώς... δεν το είχε πάθει ο Σαίξπηρ!

N. LAVORFY

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ΕΛΙΑ ΤΕΟΝΤΟΡΟΒΙΤΣ Η ΤΥΧΗ ΠΟΥ ΑΡΓΗΣΕ

Ήταν 25 χρονών και δεν είχε παντρεφτή ακόμα. Γιατί; Ποιος το ξέρει. Συμβαίνει να μην είναι οι πιο χαριτωμένες κι' όμορφες οι τυχερές. "Αν δεν γινόταν έτσι, ασφαλώς ή Σόνιοσκα θαχε παντρεφτή από καιρό. Γιατί εκτός που ήταν ωραία, ήταν έξυπνη, εύθυμη, τσαχπίνια κι' είχε κι' εξαίσια φωνή. Γεννήθηκε στο Βελιγράδι, μα ζούσε στα Βιτώλια μια ζωή πολύ περιωρισμένη, μονότονη, αντίθετη απ' το χαρακτήρα της.

Μικρή είχε δώσει δείγματα εξαιρετικής ζωηρότητας. Κι' ο πατέρας της για να φρονιμέψη την εκλείσει σε μια σχολή καλογραιών. "Αλλά κι' εκεί έμεινε τρελλοκόριτσο κι' οι συμμαθήτριάς της είχαν να κάνουν με την τόλμη της.

Ή σχολή αυτή, είχε μια ταράτσα ποδβλεπε προς κάποιον συμβολαιογραφείο, απ' τὰ παράθυρα του οποίου φαινόταν οι νεαροί αντιγραφείς σκυμμένοι πάνω απ' τὰ χαρτιά που αντέγραφαν τὰ συμβόλαια. Στην ταράτσα αυτή, ήταν απαγορευμένο να βγαίνουν οι νεαρές μαθήτριες. Όμως ή Σόνιοσκα με μερικά ζωηρά, σαν αυτή, τρελλοκόριτσα, κατώρθωσαν να ξεγελούν τις επόπτριες αδελφές και να πηγαίνουν στην ταράτσα απ' όπου φλέρταραν με τους νεαρούς γραφείς. Ή Σόνιοσκα είχε βάλλει στο μάτι τον πιο ωραίο, "Ενα περήφανο νέο με ωραίο ξανθό κεφάλι και μεγάλα μάτια μπλέ. Ήταν μεγαλόσωμος, δυνατός, και όλες θεωρούσαν εδύχια μεγάλη όταν το βλέμμα του τύχαινε να τις προσέξη πότερο από τις άλλες.

Όλες όμως ήταν ευχαριστημένες μ' αυτό, εκτός απ' αυτή που στο τέλος την πρόσχε πότερο από κάθε άλλη. Και μια μέρα τόλμησε να ρίξη ένα μπιλιτάκι που έγραφε:

«Θά επιθυμούσαμε πολύ να μιλήσουμε μαζί σας. Αν θέλετε κατά τις 6 τ' απόγευμα που θάχη πια νυκτώση πλησιάστε την ταράτσα».

Οι συμμαθήτριάς της που τους τό διαβάσε χάλασαν τον κόσμο.

— "Οχι, δεν κάνει, είναι τρέλλα, δεν είναι σωστό.

Μά ή Σόνιοσκα είχε πάρει την απόφαση και στις 6 πήγε ολομόναχη στην ταράτσα.

Εκείνος έκοβε βόλτες με το ταιγάρο στο στόμα ρίχνοντας ματιές στην ταράτσα.

— Καλησπέρα, της είπε μόλις την είδε. Είστε χαριτωμένη και συμπαθητική. Σας ευχαριστώ που μου γράψατε... Μά σκύψτε λίγο να σας δώ...

Εκείνη διπλώθηκε στην εσάρπα της και έσκυψε το μισοσκεπασμένο κεφάλι της.

— Ποιά είσθε; Πέστε μου τ' όνομά σας.

— "Οχι, αν μπορείτε να το μαντέψετε. Είστε χαριτωμένος και σείς...

— Βρίσκετε;

— Ναί. Μά ξανάρθετε ένα άλλο βράδυ. Φεύγω μη με ζητήσουν.

— Τόσο γρήγορα; Θέλω να μάθω ποιά είσθε.

— Ή πιο ζωηρή.

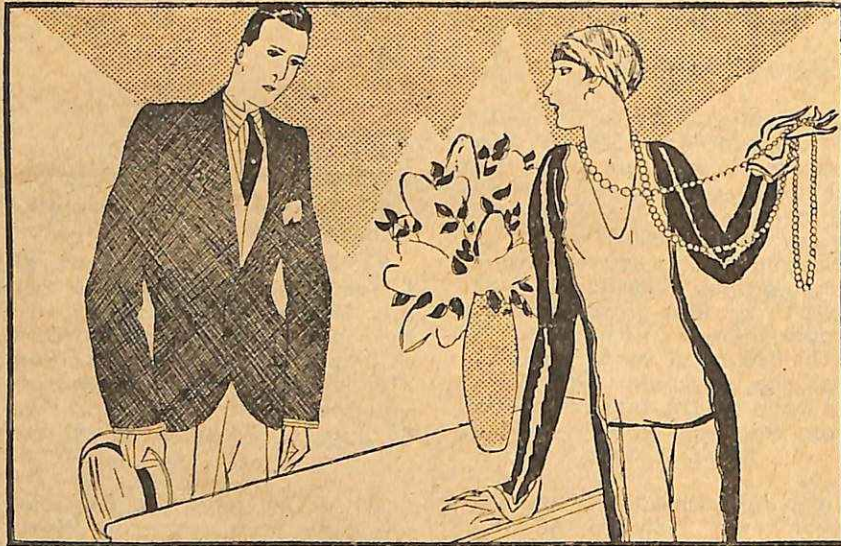
— Ή φωνή σας σας προδίνει. Είστε ή πιο γλυκειά και πιο ωραία.

— Έφυγε κατακόκκινη από ευχαρίστηση και πήγε στην κάμαρά της. Το άλλο βράδυ ξαναπήγε. Ξαναπήγε δυο τρεις φορές μά δεν έμεινε παρά λίγο για να μη την ανακαλύψουνε.

— Πόσων χρόνων είστε; τη ρώτησε εκείνος.

— Σε 8 μέρες κλείνω τὰ 16.

— Μ' αγαπάτε, λοιπόν, τόσο πολύ που παραβαίνετε τους κανόνες της σχολής για νάρθετε ως εδώ;

— "Ισως! τοιπέ! πονηρά. Και ρώτησε. Σείς μ' αγαπάτε;

— Θά ήθελα να σας λατρεύω. Αλλά... δεν μπορώ να λατρεύω μια σκιά. Δεν έχω δεί ούτε τὰ μάτια σας.

— Λοιπόν δεν μ' αγαπάτε;

— Μην το λέτε. Δεν σκέπτομαι παρά σας. Κόψτε ένα φύλλο κισσού και ρίχτετό μου. Θά πάρη τη μυρουδιά του χεριού σας κι' έτσι θάχω κάτι δικό σας.

Ή Σόνιοσκα έκοψε ένα φύλλο το φίλησε και το τόρριξε.

— Ευχαριστώ, χαριτωμένη μου μικρούλα. Θά το φυλάξω σαν κάτι ιερό της έψιθύρισε. Και της έστειλε ένα φιλί.

Την ίδια στιγμή άκούστηκε ή φωνή των αδελφών που την είχαν χάσει «Σόνιοσκα, Σόνιοσκα, που είσαι λοιπόν».

Έτρεξε βιαστικά στη φωνή τους με τη δικαιολογία έτοιμη.

— Έπηγα στην ταράτσα για να βρώ πηγολαμπίδες.

Μά οι αδελφές που οι συμμαθήτριάς

της τούς είχαν πεί τί γύρευεν εκεί, βάλαν και φράξανε την είσοδο προς την ταράτσα. Και το ειδύλλιο έληξε άδοξα. Αργότερα ή Σόνιοσκα έφυγε από το σχολείο για την επαρχία που ήταν εγκαταστημένοι οι γονείς της κι' έτσι ο νέος που τόσο τον είχε συγκινήσει, απ' την ταράτσα της σχολής, δεν την ξανάδε. Πέρασαν χρόνια πολλά από τότε χωρίς στο μεταξύ ή Σόνιοσκα να παντρεφτή. Στο μεταξύ πέθαναν κι' οι γονείς της κι' όρφανεσε και έπειδή ήταν φτωχή άρχισε να χάνη πια και την έλπίδα στο γάμο. Αξαφνα την πληροφορήσαν ότι κάποιος της θεός πέθανε και την άφισε γενική κληρονομία. Έτσι ταξίδεψε για το Βελιγράδι και τράβηξε για το συμβολαιογραφείο του θείου της. Καθώς τον περίμενε ξανάφερε στο νοῦ της το ειδύλλιο της με τον άγνωστο αντιγραφέα συμβολαιογραφείου. Πότε αλήθεια πέρασαν 9 χρόνια από τότε!

Εξαφνα είδε να μπαίνει ένας κύριος με το καπέλλο στο χέρι... Τά ξανά του μαλλιά, τὰ μπλέ του μάτια της θύμισαν το παλιό της όνειρο. Ταράχτηκε. Εκείνος δεν την αντίληφθηκε. Μόνο όταν έμαθε από που έρχόταν τη ρώτησε διάφορα νέα για το μέρος κι' αν ήταν ήσυχο πάντα όπως το γνώρισε άλλοτε.

— Όπως τον καιρό που μένατε στο Συμβολαιογραφείο του Γιώργεβιτς του άπάντησε.

— Με γνωρίζετε; Εξαφνιάστηκε αυτός. Περίεργο... Μά ή φωνή σας σαν να μη μου είναι άγνωστη.

— "Ισως! ποιός ξέρει; τ' άπάντησε μυστηριώδικα.

Και πρόσθεσε. Πώς περνάτ' εδώ; Είσεθ' ευχαριστημένος, έχετε γυναίκα, παιδιά;

— "Οχι, κανένα είμαι ολομόναχος. Ή Σόνιοσκα ξαναταράχτηκε και για να κρύψη την ταραχή της ξεδίπλωσε και τοῦδωσε τὰ έγγραφα για την κληρονομία. Της είπε να περάση σε τρεις μέρες, κι' όταν ξαναγύρισε τη δέχτηκε με μια γλυκειά λάμψη στα μάτια.

— Δεσποινίς, της είπε, θυμήθηκα πολλά πράγματα ύστερα απ' την προχθεσινή σας έπίσκεψη. Είμαι βέβαιος πως έχω ξαναμιλήση μαζί σας.

— Αλήθεια;

— Δεν κάνω διόλου λάθος. Δεν σπουδάζατε σε μια σχολή Καλογραιών, στα Βιτώλια;

— Ναί! τοῦ άπάντησε κατακόκκινη.

— "Α, δεσποινίς, να ξέρατε πόσο μ' είχατε συγκινήσει τότε! Και ακόμα ότι ή ανάμνηση της περιπετειάς αυτής είναι γεμάτη ποίηση; Και ότι θά ήμουν εδύχης αν μ' αγαπάτε όπως τότε;

— Θά ήμουν επίσης εδύχης, τοῦ είπε.

Και ή τύχη που είχαν άργήσει, ήρθε μια και καλή.

ΠΑΝΘΕΟΝ

MATZ EBANS

ΜΑΡΙΑΝ ΜΑΡΣ

ΠΑΘΕΟΝ

ΜΤΕΜΤΕ ΝΤΑΝΙΕΛΣ

ΠΑΘΕΟΝ

ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ Ο ΚΛΑΥΔΙΟΣ

Συναντηθήκαμε σ'ε μιά μικρή ταβέρνα, κοντά στο λιμάνι της Νάπολης. Έγώ ταξίδευα κυνηγητής θεμάτων για τα διηγήματά μου, κι' αυτός ζητώντας το ξεκούρασμα της σκέψης του και τη γαλήνη της ψυχής του.

Πόση διαφορά όμως στους δυό μας απ' τον καιρό που γνωρισθήκαμε στο Παρίσι. Έγώ, ο μεγαλύτερός του, είχα ξανανειώσει, κι' αυτός είχε γεράσει πραγματικά. Έγώ, ο κουρελής του Καρτιέ Λατέν, που συνήθως τσκαζα απ' το παράθυρο του σπιτιού που καθόμουν, όταν ή σπιτονοικοκυρά μου — κι' αυτό γινόταν συχνά — από υπερβολικήν άβρογία μου έκλεινε την πόρτα. Έγώ που δεν ξυπνούσα ποτέ πρωί για να γλυτώνω το φαί του μεσημεριού, κατά το οικονομολογικό πρόγραμμα όλων όσοι εργαζόνταν 31 νύχτες στις έφημερίδες, για να εξοικονομούν το δείπνο των μισών ημερών. Έγώ ο λιγδωμένος ποιητάστρος, που είχε την κα-

λωσύνη να θαυμάζει, ήμουνα τώρα κομψοντυμένος, πάμπλουτος, διάσημος! Κι' αυτός, ο κομψός μαρκήσιος, ο ευτυχισμένος σύζυγος μιάς χαριτωμένης γυναικούλας, που τον περιέβαλε με άπειρη στοργή κι' εύρισκε τόση ευχαρίστηση ν' ακουμπά ναζιάρικα το κουκλίστικο κεφαλάκι της στο μάγουλό του, καθώς εκείνος περνούσε το χέρι του άπαλά στη δαχτυλιδένια μεσούλα της. Αυτός που είχε σταθερό έτήσιο εισόδημα πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα για να χάνει στις κούρσες τα δύο πέμπτα των, γερασμένος, τσαλακωμένος, με λιγδιασμένη την άλλοτε της ώρας και φρεσκοσιδερωμένη ρεδεγκότα του. Και ξεπεσμένος πο; Σε μιά ταβέρνα της Νάπολης, που πνιγνεν ο καπνός των τσιπουκιών των ναυτικών και θόλωνε την ατμόσφαιρά της ή κνίσσα των ψηνομένων κρεάτων και ψαριών. Πώς διάβολο έγινε αυτό;

Χαιρετιστήκαμε μ' εγκαρδιότητα και κυτταχτήκαμε με περιέργεια διαporώντας ο ένας για την αλλαγή του άλλου:

— Ραούλ ντε Μοσκέ, σύ;

— Λεόν, σύ;

Με κάλεσε στο τραπέζι του και διάταξε μιά μποτίλια κρασιού μ' ένα ποτήρι ακόμα.

— Τι γίνεσαι; Τι κάνεις; Τόν ρώτησα.

— Καλά, μ'α δεν έννοω αυτό. Ρωτώ πως βρίσκεσαι εδώ;

— Όπως όπουδήποτε άλλο. Πιές, φίλε μου...

Πίναμε για πολλή ώρα σιωπηλοί. Ύστερότερα όμως δεν κρατήθηκα και τόν ρώτησα:

— Πώς κατάντησες έτσι αγνώριστος;

Με φωνή που ψεύδιζεν απ' το πολύ πιότο και που δεν έκρυβε το σπαραγμό της ψυχής του, μου είπε:

— Αυτό το γαϊδοῦρρρρι... το κτήνος... ο Κλαύδιος, ντέ... Τά φταίει δλα...

— Ποιός Κλαύδιος;

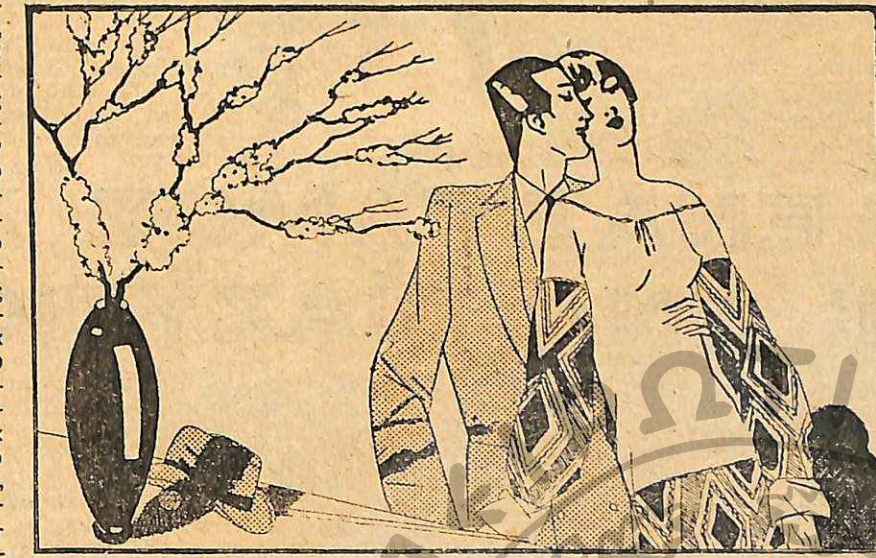
— Ο Λαφονταίν, δέ θυμάσαι; με τ'α κατσάρ'α μαλλιά και τ'α ξεπλυμένα γαλανά μάτια...

— Αί, ναι...

— Λοιπόν αυτός ο γαϊδαρος, που δσο ήμουνα άνυπναιρος μοιράζονταν μαζί μου την κατοικία και το πορτοφόλι μου...

— Αυτός που κι' άμα παντρεύτηκες δεν έπαψε να μένει στίτι σου, που ήταν σύντροφος της γυναίκας σου όταν έλειπες, έπιμελητής των κτημάτων σου, έμπιστός σου;

— Αυτό το γουρουνί, το κτήνος, ή μαϊμού το λοιπόν, άφου έκλεψε πρώτα τ'α λεφτά μου, έκλεψε ύστερα και τη γυναίκα μου.

Ανατινάχτηκα απ' τη θέση μου, μη μπορώντας να χωνέσω αυτά του τ'α λόγια.

— Η Ζουζού, άγάπησε αυτό το κτήνος; Άν είναι δυνατόν.

— Ναι, αυτό τον ύπ'άνθρωπο.

— Και τώρα;

— Τι τώρα; Τρεις μήνες τώρα — έσυνέχισε τραυλίζοντας πάντοτε — τους κυνηγώ από πόλη σε πόλη, ζητώντας να βρω τη γυναίκα μου, να της μιλήσω, να της ζητήσω να εγκαταλείψει αυτό το γαϊδάρ'α γιατί, στο λέω έσένα την άγαπώ πάντα τη Ζουζού. Νά κύταξέ με. Σέρνορμαι μέσα σ'α βρωμρότερα κέντρα και πίνω, πίνω ως που να γίνω τύφλα από το πιότο, και κυλιέμαι στη λάσπη για να ξεχάσω.

Τόν κύτταξα με οίκτο. Το γελοίο της εμφανισιός του ήταν άξιο των δακρύων μου...

— Και ή Ζουζού που είναι τώρα; Τόν έρώτησα.

— Έδω! μένουνε στο Παλαι Κρυστάλ. Τη ζήτησα μ'α δέ με δέχτηκε. Μου έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα όπως στη

Βιέννη, στη Βουδαπέστη, στην Πράγα. — Καλά, θ'α τη βρω έγώ και θ'α σ'α συμβιάσω...

— Νά σε φιλήσω άδερφέ μου; σ' ευχαριστώ. Είσαι ο σωτήρας μου.

— Καλά τοῦ είπα, κάτσε φρόνιμα τώρα και με φιλάς άδριο που δέ θ'α μυρίζης κρασίλα. Κι' έφυγα, άφίνοντάς τον να πίνη.

Την άλλη μέρα το πρωί χτυποῦσα διστακτικά την πόρτα του διαμερίσματος της κόμησας με την ιδέα πως θ'α την εύρισκα στην άγκαλιά αυτού του γαϊδάρου.

— Ποιός; άκούστηκε ή γλυκειά γνώριμη φωνή της καθώς χτύπησα.

— Σείς; έκαμε με μιά ευχάριστη έκπληξη. Σηκώθηκε βιαστικά τράβηξε το σύρτη και σε λίγο πρόβαλε γελαστή, πάντοτε ωραία, να μου πη, άνοιγοντάς μου την πόρτα και παραμερίζοντας να περάσω. Πώς αυτό;

Μπαίνοντας έρριξα μιά ματιά στο

κρεβάτι, στις κρεμάστρες, σ'α έπιπλα. Ζητώντας να βρω ίχνη του... κτήνους, μ'α τοῦ κάκου. Ήταν κατάμουν.

— Αυτό το... ζωο που είναι; τη ρώτησα τότε.

— Ο άντρας μου;

— Όχι, ο Κλαύδιος.

— Στο τέταρτο πάτωμα, στο σαράντα τρία, μου είπε γελώντας. Και μου έξήγησε.

— Πιστέψατε σοβαρά, πως μπορούσα ποτέ ν' άφίσω τόν άντρα μου που τόν λάτρευα, για χάρη αυτής της μαϊμούς; Μ'α ο Ραούλ τ'α παρακάνει με τις κούρσες τελευταία και τούς ξεπεσμένους ποιητές και ζωγράφους του Καρτιέ Λατέν, ώστε όχι μόνο μ'είχε παραμελήσει,

άλλ' έσκορποῦσε άδικα και την περιουσία μας. Έτσι τοῦπλεξα αυτό το κορδόνι για να τόν... έξ'ανθρωπίσω.

— Ναι, έχεις δίκιο είπα, αλλά πέτυχες το αντίθετο. Τόν γουρονοποίησες. Και της έξήγησα την κατάντια του.

Τινάχτηκε απ' το κάθισμά της, νύθη βιαστικά και ποῦπε μεταμειλημένη.

— Ελάτε, πάμε να τόν βρούμε.

Την έκολούθησα. Ψάξαμε ώρες πολλές από ταβέρνα σε ταβέρνα και τέλος τόν εύρήκαμε κοιμισμένο μπρος σ' ένα τραπέζι που πάνω του είχαν σωρευθή καμιά δεκαριά άδειες μπουκάλες που το κρασί τους είχε πιη μόνος.

— Ραούλ, άγάπη! μου τοῦ ψιθύρισε.

— Ζουζού... κατώρθωσε να ψέλλει.

— Ελα, φωνάχτε ένα αυτοκίνητο να τόν πάρουμε, να τόν πάμε στο ξενοδοχείο! είπε.

Κι' άκούμπησε πάλι τρυφερά το κεφαλάκι της στο μάγουλό του.

— Κι' αυτό το γαϊδοῦρρρι... τραύλισε.

— Άφτο να κουρεύεται το κτήνος, μη το συλλογίζεσαι. Τ' άπάντησε αυτή.

Και τ'α ξανάφτειασαν δριστικά.

Δέν ξέρομε αν ήταν αίτια ο κινηματογράφος, μπορούμε όμως να βεβαιώσουμε πως από εκείνο το βράδυ ο Τζίμης και η Μαίρη γύρισαν σπίτι τους τσακωμένοι, τουλάχιστον φαινομενικά, κι' ότι την άλλη μέρα η Μαίρη έφυγε για το σπίτι της μητέρας της.

Ο Τζίμης, είναι αλήθεια, πως δεν ένδιαφέρθηκε και πολύ να ξαναδη τη Μαίρη, μα κ' εκείνη δεν έδωσε εξηγήσεις σε κανένα γιατί βρισκότανε μακριά από το νάντρα της. Και μιά μέρα ένας κύριος ηλικιωμένος, με το χαρτοφύλακα κάτω από τη μασχάλη, ήρθε και χτύπησε το κουδούνι της εώπορτας της Μαίρης.

Ήταν ο δικηγόρος της οικογενείας, που την γνώριζε από μικρό παιδάκι, που φρόντιζε για τις υποθέσεις της μητέρας της από τότε που χήρεψε, και συμβούλευε τον πατέρα της όταν ακόμα ζούσε.

Είχε φτιάσει αυτός το συνοικέσιο αυτό κι' είχε τους λόγους του που μεσολάβησε για να παντρεύη τη Μαίρη. Είναι μιά ιστορία πολύ παράξενη, που μονάχα σέ μιά τέτοια στιγμή μπορεί να την εξομολογηθώ κανένας.

Κι' αυτό για να δικαιώσουμε το Σέρ Τζίμσον που ήξερε άσφαλως που θα κατέληγε ο γάμος αυτός.

Πάνε είκοσι χρόνια τώρα από τότε που ο Δόν Ζουάν Σέρ Κλίφτον, πατέρας της Μαίρης, είχε γυρίσει από τις 'Ινδίες, με μιά τεράστια περιουσία. Είχανε πει πολλά τότε οι άκριτομύθιες των κυριών για τον αϊφνίδιο πλουτισμό του Σέρ Κλίφτον.

Ότι θα είχε βρει κανένα μεταλλείο από πολύτιμες πέτρες.

Ότι θα σκότωσε κανένα μαχαράγια και του πήρε την περιουσία.

Ότι έπούλησε κάποιο μεγάλο μυστικό και η κυβέρνηση τον άντάνειψε πλουσιοπάροχα, ακόμα πως έκέρδισε σ'α χαρτιά και πολλά άλλα, που μολονότι τα μάθαινε από τους καλοθελητές φίλους του, ο Σέρ Κλίφτον χαμογελούσε μονάχα χωρίς να διαμαρτύρεται, και το βλέμμα του, που γυάλιζε, καρφωνότανε μακριά, πολύ μακριά, σέ κάποια αλήθεια που δεν την φανταζότανε κανείς.

Ενας μονάχα ήξερε καλά το μυστικό του. Ο δικηγόρος του ο Σέρ Τζίμσον, που είχε αναλάβει και την όλη πληρεξουσιότητα να διαχειρίζεται την περιουσία του Σέρ Κλίφτον.

Επειτα από τρία χρόνια ο Σέρ Κλίφτον παντρεύτηκε, κι' από το γάμο του αυτόν γεννήθηκε η Μαίρη. Ο Σέρ Κλίφτον όμως, εξακολουθούσε την ίδιατερη του ζωή, γλεντώντας τα νειάτα του σέ ταξίδια και με συντροφιά από τις πιο όμορφες γυναικούλες του θεάτρου.

Μιά μέρα η κυρία Κλίφτον έλαβε ένα τηλεγράφημα πως ο άντρα της έπαθε από συγκοπή πάνω σ' ένα γιώτ μιάς πριγκιπέσσας. Τον μεταφέρανε στο Λονδίνο και τον θάψανε με όλες τις τιμές που άνηκαν σ' ένα Σέρ Κλίφτον.

Επειτα από μερικές μέρες, μετά το θάνατο του Σέρ Κλίφτον, ο δικηγόρος και πληρεξουσός του είχε καλέσει μυστικά τη Μαίρη, μεγάλη πιά κοπέλλα, δέκα όχτώ χρόνων, σ' ένα γεύμα, έξω, μακριά από το Λονδίνο στο Σάιτ Πάρκ, σ' ένα μικρό αλλά καλό εστιατόριο. Μαζί με το δικηγόρο βρισκότανε κι' ένας νέος καμμιά είκοσιπενταριά χρονών.

Φαινότανε όμορφο παιδί, μελαψός, με μιά φυσιογνωμία που δεν έμοιαζε καθόλου για ευρωπαϊκή και που το ντύσιμό του ακόμα φαινότανε πως δεν ήταν και τόσο συνειθισμένο πάνω στο κορμί του.

Ο Σέρ Σίξτον έκανε μιά απλή σύσταση κι' έμεινε σιωπηλός σέ όλο το διάστημα του φαγητού. Όταν όμως το γκαρσόνι σερβίρισε τον καφέ και οι δυο άντρες ανάψανε

τά πούρα τους, ο δικηγόρος έβγαλε μέσα από το πορτοφόλι του ένα φάκελλο.

Κύτταξε τον ένα κύτταξε τον άλλο και είπε:

— Παιδιά μου, έχω να σ'ας έμπιστευθώ ένα μυστικό και επιμένω να έχω το λόγο σας πως θα δεχθίτε προκαταβολικώς τόσο τη συμβουλή μου όσο και την τελευταία θέληση ενός νεκρού.

Θά σ'ας διαβάσω ένα γράμμα, Μις Μαίρη, που μου είχε έμπιστευθώ ο πατέρας σας πολύ πριν πεθάνη. Μου είπε να το διαβάσω μονάχα σέ σ'ας και στον κύριο από δω. Έγώ δέ ως δικηγόρος του να κανονίσω την υπόθεση με τέτοιο τρόπο, που να μη μ'ας υπερδέψη κανένας νόμος, μολονότι αυτό που θα γίνει είναι έναντια στο νόμο.

Ο Σέρ Σίξτον άνοιξε το φάκελλο και διάβασε:

«Εξομολογούμαι σήμερα σ'α παιδιά μου, και τ'α παρακαλώ να με συγχωρέσουνε. Θέλησή μου είναι να τ'α κάνω όσο μπορώ πιο εύτυχισμένα. Ο Τζίμης είναι παιδί μου, όσο και η Μαίρη κόρη μου. Η μητέρα του Τζίμη μιά λνδη πριγκίπισσα, ήταν έρωμένη μου όταν έμυνα στις 'Ινδίες. Από την μεγάλη αγάπη που είχε για μένα μου έγραψε όλη την περιουσία της σ' εμένα μου:

Το παιδί που είχε αποκτήσει από το δεσμό μας, και που δεν μου τόχε πει ποτέ, τ'όστειλε κρυφά στην Εύρωπη ν' ανατραφεί και να σπουδάσει. Το παιδί αυτό είναι ο Τζίμης, που βρίσκεται τώρα χωρίς περιουσία, χωρίς πατέρα, χωρίς μητέρα:

Εμαθα ότι είχα παιδί μετά την παντρεία μου με την κόρη μου όλη την περιουσία που της άφινω με τη διαθήκη μου, για ν' άφισση έπειτα την μισή στο γυιό μου, και να χωρίσουνε. Θ' αποφύγουνε μ' αυτόν τον τρόπο μιά χαρά τις κρίσεις και τ'α κουτσομπολιά του κόσμου, μα και να λυπηθούνε τη μητέρα της Μαίρης, που δέ θέλω να ξέρη ότι της έκρυψα κάτι από τη ζωή μου όταν την παντρεύτηκα».

Οι δυο νέοι κατεβάσανε τ'α κεφάλια τους κι' έμειναν σιωπηλοί. Ο Σέρ Σίξτον τους έσφισε το χέρι και μετά ένα μήνα τελέσανε τους γάμους τους.

Ο Σέρ Σίξτον, λοιπόν, την ημέρα εκείνη έφερνε στο χαρτοφύλακεό του τ'α έπίσημα χαρτιά που δινανε την ελευθερία στη Μαίρη, ένα κοινό διαζύγιο, που σκέπαζε όλα τ'α προσχήματα, μα και που ξεπλήρωνε κατά γράμμα τη θέληση του Σέρ Κλίφτον. Ένα διαζύγιο, που έδινε σ' ένα νέο που ήταν μόνος στον κόσμο, και δεν ήξερε πως θ' αντιμετώπιση τη ζωή, μιά περιουσία που θα του την ασφάλιζε άνετη, και τη χαρά ότι εκείνος που τον είχε φέρει στον κόσμο, δεν τον είχε άπαρηγθί ολότετα, μ' όσο κι' άν ήταν ζούσε δέ φάνηκε να ενδιαφέρεται γι' αυτόν.

Η Μαίρη, πέρνοντας το χαρτί αυτό σ'α χέρια, ένιωσε μιά μεγάλη ανακούφιση, γιατί μπόρεσε να εκπληρώση τη θέληση του πατέρα της, χωρίς να δεσμεψή και την καρδιά της για πάντα. Και πράγμα παράξενο, δεν ένιωθε καμμιά δυσαρέσκεια για το μόρασμα της περιουσίας της με το Τζίμη, καμμιά δυσφορία για το ειδύλλιο του πατέρα της με την 'Ινδη πριγκίπισσα...

Ο Dr Πίγκουι, ο διάσημος ιατρός και έφευρέτης του «άνεσθιάλ» εύρεθί σήμερα το πρώτο στο σπίτι του νεκρός. Πολύ παράδοξος έκριθη τόσο ο τρόπος της άνακαλύψεως του εγκλήματος, όσο και το μέσον διά του οποίου έθανάτωθί ο διάσημος ιατρός.

Με αυτές τις λίγες γραμμές άνήγγειλαν οι έφημερίδες την πληροφορία του μυστηριώδους αυτού εγκλήματος. Διάβασε την είδηση και ο Ντάμ Κλόζεν κι' έγέλασε. Τίποτα δεν ήταν πιο άληθινό μα και παράδοξο απ' αυτή την είδηση, που προξένησε κατάπληξη σέ όλο το Λονδίνο. Ο Ντάμ Κλόζεν ντύθηκε, φόρεσε τ'α γάντια του, και τράβηξε για το σπίτι του Dr. Πίγκουι...

Ενας άστυφύλακας κάτω στην πόρτα, ένας άλλος παραπάνω, κι' ένας τρίτος άπάνω φύλαγε το νεκρό. Ο Dr Πίγκουι βρισκότανε εκεί μπροστά του, με τ'α χέρια δεμένα πίσω σέ μιά καρέκλα και το στόμα κλεισμένο καλά μ' ένα μαντήλι. Το κεφάλι του είχε γείρει έμπρός και τ'α πόδια του, το ένα τεντωμένο, το άλλο λυγισμένο πίσω, δειχνανε την προσπάθεια που είχε καταβάλλει ο γιατρός για να ξελευθερωθί από τη δύσκολη θέση που βρισκότανε.

Η πίπα του Ντάμ Κλόζεν άνεβοκατέβαινε ανάμεσα σ'α δόντια του κι' ένα χαμόγελο άνθισε ξανά πάνω σ'α χείλη του. Κύτταξε προσεχτικά τριγύρω του. Όλα τ'α έργαλεία στο χημικό εργαστήριό του γιατρού βρισκότανε στή θέση τους.

Πάνω στο γραφείο του μόνο ξεχώριζε μιά σύριγγα κι' ένα σωληνάριο άδειο, που φαινότανε να περιείχε ένα πρσινωπό ύγρο. Καί το πιο νόστιμο σ' όλη αυτή την υπόθεση ήταν, ότι η άστυνομία, λίγο πριν τ'α μεσάνυχτα, έλαβε ένα τηλεγράφημα, με το οποίο την είδοποιούσανε ότι ο Dr. Πίγκουι βρίσκεται νεκρός στο σπίτι του.

Το τηλεφώνημα, κατά την εξακρίβωση της άστυνομίας, είχε προέλθει απ' αυτό το ίδιο το σπίτι του γιατρού.

Ο Ντάμ Κλόζεν φόρεσε και πάλι τ'α γάντια του, έρριξε μιά τελευταία ματιά στο νεκρό γιατρό και βγήκε έξω από το σπίτι του.

Είχε μιά όμορφη λιακάδα εκείνο το πρωί κι' ένας περίπατος με τ'α πόδια έδινε ζωή στο κορμί και ζυπνούσε στο μεγάλο τις παληές άναμνήσεις.

Και πραγματικά ο Ντάμ Κλόζεν θυμήθηκε μιά όραία ιστορία που του είχε διηγηθί κάποτε ένας συνάδελφός του άστυνομικός, ο οποίος είχε ζήσει χρόνια πολλά στις 'Ινδίες.

Σέ μιά βίλλα έξοχική της Καλκούτας, του είχε διηγηθί, ζούσε ένας άγγλος νέος χημικός και γιατρός, που μάζεε από τ'α πλούσια σέ βλάστηση έδάφη των 'Ινδιών, όλα τ'α παράδοξα στην ιδιότητά τους για την έπιστήμη βότανα.

Μέσα στο εργαστήριό του έβραζαν καθημερινά τ'α άποστακτικά μηχανήματα και απ' τα διύλιστήρια του περνούσαν διάφορα ύγρα, που καταστάλαζαν μέσα σέ ποικιλόσημα φιαλίδια. Υγρά με διάφορα χρώματα και ιδιότητες ήταν τοποθετημένα παντού εκεί μέσα.

Τότε άκριβώς είχαν έκραγή ο μεγάλος Πόλεμος και ο νέος χημικός και γιατρός πρόσφερε τις υπηρεσίες του στο βρετανικό στρατό.

Όλοι οι γιατροί μεταφέρθηκαν στο Εύρωπαϊκό μέτωπο, ο νέος όμως αυτός χημικός και γιατρός, έζήτησε άδεια

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΣΚΟΤΩΜΕΝΩΝ

να μείνη εκεί για τις άνάγκες του τόπου. Κι' έμεινε. Μακριά από το θόρυθο και την άνησυχία του πολέμου, μακριά από τον έλεγχο των άνωτέρων του άρχων, ο χημικός γιατρός βρήκε την εύκαιρία να δοκιμάζη όλα εκείνα τ'α ύγρα πάνω στους άρρώστους του Ινδιάνους. Τ'άποτελέσματα ήταν καταπληκτικά, μα η διακιολογία ενός γιατρού ήταν πάντα σεβαστή και πολύ περισσότερο όταν έπρόκειτο για 'Ινδούς ιθαγενείς άρρώστους.

Είχε τόσοους πολλούς το άχανές αυτό Κράτος των 'Ινδιών βλέπετε. Τό σφάλμα του νέου χημικού γιατρού ήτανε μόνο πως έτυχε να πέση σ'α χέρια του κι' ένας άξιωματικός τραυματίας, που μόλις είχε μετατεθί στην μακρινή αυτή άποικία.

Είχε γίνη καλά ο άξιωματικός αυτός, αλλά ο πόλεμος και το τραύμα του είχαν άφισση μιά νευρική ταραχή και μιά βασανιστική άπνία.

Ο νέος χημικός γιατρός δοκίμασε άπάνω του ένα από τ'α ναρκωτικά εκείνα του χημείου του. Και ο άρρώστος άξιωματικός γιατρεύτηκε απ' την άπνία του, αλλά μαζί με τον ύπνο που ξαναβρήκε είχε καταληφθί και από ένα παράξενο συναίσθημα έπιθυμίας στο ναρκωτικό του χημικού γιατρού.

Μιά μεγάλη κληρονομιά άνάγκασε τον άξιωματικό να πάη κοντά σ'α άδέρφια του στο Λονδίνο. Τ'άδέρφια του, δυο νέοι, παιδιά σχεδόν, όλο ζωή και σφρίγος, απ'τους οποίους ο ένας γιατρός, διάκριναν άμέσως το πάθος που είχε καταλάβει τον άδελφό τους εκεί κάτω στις 'Ινδίες.

Από τότε είχαν περάσει πέντε χρόνια. Ο Ντάμ Κλόζεν είχε μάθει το περιστατικό αυτό από τον άστυνομικό συνάδελφό του. Μά τούτυχε εύκαιρία να γνωρίση και το νέο χημικό γιατρό που είχε μετατεθί από τις 'Ινδίες στο Λονδίνο για να υποβάλη τις χημικές έφευρέσεις του. Ήταν αυτός ο Dr Πίγκουι, αυτός που πρό ολίγου άντίκρυσε νεκρό, δεμένο πάνω στην καρέκλα του, ο Ντάμ Κλόζεν.

Ο Κλόζεν έσφισε την πίπα του πάλι ανάμεσα σ'α δόντια και μουρμούρισε:

— Πολύ καλά! Πολύ καλά! Τελείωσαν πιά οι δοκιμές του Dr Πίγκουι... Τ'α θύματά του τον εκδικήθηκαν.

Και ρίχνοντας ένα χαμόγελο, χαιρέτησε κάποιον που περνούσε. Ήταν έν τάξει τόσο με την άτομική όσο και με την άστυνομική συνείδησή του ο Ντάμ Κλόζεν ώστε συνέχισε ήσυχος τον περίπατό του.

Σκεπτότανε πως δεν υπήρχε κανένας λόγος να μιλήση για την υπόθεση αυτή και να ζητήση να εξηγήση το πως και πότε οι άγνωστοι φονείς του γιατρού Πίγκουι είχαν μπει στο δωμάτιό του και πως είχαν ένεργήσει. Ήταν ένας έγκληματίας που έπρεπε να τιμωρηθί μιά μέρα όπως δήποτε. Και η μέρα αυτή είχε φθάσει.

Η θεία δική με το χέρι των δυο άδελφών του άξιωματικού, είχαν έπιτελέσει το έργο της ανθρώπινης δικαιοσύνης.

ποίους ο ένας γιατρός, διάκριναν άμέσως το πάθος που είχε καταλάβει τον άδελφό τους εκεί κάτω στις 'Ινδίες.

Από τότε είχαν περάσει πέντε χρόνια. Ο Ντάμ Κλόζεν είχε μάθει το περιστατικό αυτό από τον άστυνομικό συνάδελφό του. Μά τούτυχε εύκαιρία να γνωρίση και το νέο χημικό γιατρό που είχε μετατεθί από τις 'Ινδίες στο Λονδίνο για να υποβάλη τις χημικές έφευρέσεις του. Ήταν αυτός ο Dr Πίγκουι, αυτός που πρό ολίγου άντίκρυσε νεκρό, δεμένο πάνω στην καρέκλα του, ο Ντάμ Κλόζεν.

Ο Κλόζεν έσφισε την πίπα του πάλι ανάμεσα σ'α δόντια και μουρμούρισε:

— Πολύ καλά! Πολύ καλά! Τελείωσαν πιά οι δοκιμές του Dr Πίγκουι... Τ'α θύματά του τον εκδικήθηκαν.

Και ρίχνοντας ένα χαμόγελο, χαιρέτησε κάποιον που περνούσε. Ήταν έν τάξει τόσο με την άτομική όσο και με την άστυνομική συνείδησή του ο Ντάμ Κλόζεν ώστε συνέχισε ήσυχος τον περίπατό του.

Σκεπτότανε πως δεν υπήρχε κανένας λόγος να μιλήση για την υπόθεση αυτή και να ζητήση να εξηγήση το πως και πότε οι άγνωστοι φονείς του γιατρού Πίγκουι είχαν μπει στο δωμάτιό του και πως είχαν ένεργήσει. Ήταν ένας έγκληματίας που έπρεπε να τιμωρηθί μιά μέρα όπως δήποτε. Και η μέρα αυτή είχε φθάσει.

Η θεία δική με το χέρι των δυο άδελφών του άξιωματικού, είχαν έπιτελέσει το έργο της ανθρώπινης δικαιοσύνης.

Η ΜΟΝΟΚΑΤΟΙΚΙΑ ΑΡΙΘ. 39

Η σκηνή ξετυλίγεται σ' ένα πενιχρό δωμάτιο ενός ξενοδοχείου του Μονπαρνάς. Η επίπλωσή του είναι σ' αθλία κατάσταση, οι ταπεσαρίες κουρελιασμένες, τα παράθυρα γεμάτα σκόνη.

Τα πρόσωπα του δράματος: δυο άντρες και μια γυναίκα. Ο Άλφρεδος, ο επιλεγόμενος Φρέντυ, έκπνιζε έχοντας ακουμπισμένα τα πόδια του επάνω στο τραπέζι. Απέναντί του στεκόταν η Ραϋμόνδη, που το παρατσούκλι της ήταν: Ψύλλος, ακουμπώντας στον ώμο του Μπεμπέρ. Βγάζοντας τη σουβλερή ακρίτσα της άλυκας γλωσσίστας της, η Ραϋμόνδη, έγλυψε από το ποτήρι της τις τελευταίες στάλες της σαμπάνιας. Φορούσε ένα μαύρο μεταξωτό φόρεμα, γοβάκια με ψηλά τακούνια και σωρό από δακτυλίδια και καρφίτσες με ψεύτικες πέτρες, μα το ντύσιμό της δεν αρμονιζότανε με το ντύσιμο των αντρών, που φορούσαν κασέτα, κόκκινα φουλάρια στο λαιμό αντί γραβάτας και μαλακά σκαρπίνια.

Επάνω στο κομοδίνο, που ήταν σκεπασμένο μ' ένα ξεθωριασμένο τραπεζομάντηλο, στεκόταν μια μπουτίλια κονιάκ. Τα πολλά αττέρια στην ετικέττα δεν ταίριαζαν με

την γενική όψη της κάμαρας και τους ενοίκους της.

Όμως το πιο αξιοσημείωτο μέσα σ' αυτή την τρώγλη ήταν τρία μπαούλα από ακριβό πετσί κι' ένα σεντούκι, που στεκόταν σ' ένα γωνιά. Οι πλευρές τους ήταν σκεπασμένες με τις ετικέτες των μεγαλειτέρων ξενοδοχείων όλων των πρωτεύουσων και των μοντέρνων λουτροπόλεων του κόσμου: ήταν φανερό πως ανήκαν σ' ενοίκους πλουσίους ανθρώπους που έταξιζαν πολύ.

Η Ραϋμόνδη έφερε το ποτήρι της στα χείλη του Μπεμπέρ:

— Πιές, αγαπούλα μου!

Ο άνδρας την απώθησε βανούσα!

— Ξεκουμπίσου με το νερόπλυμά σου! Αυτό είναι πιστό μόνο για τις γυναίκες.

Πήρε από το κομοδίνο την μπουτίλια με το κονιάκ κι' ρούφηξε άπειθειας από το στόμιό της μερικές γουλιές. Η Ραϋμόνδη τον παρακολουθούσε με καταφανή θαυμασμό.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα. Ο Φρέντυ σηκώθηκε ανόρεχτα και πήγε κουνάμενος να την ανοίξει: ήταν η θυρωρός που έφερε ένα γράμμα. Ο Φρέντυ στριφογύρισε τον φάκελλο μέσα στα χέρια του, διάβασε προσεκτικά την διεύθυνση κι' επί τέλους το άνοιξε. Διατρέχοντας με μια ματιά το περιεχόμενο, έρριξε στο σύντροφό του ένα πολυσήμαντο βλέμμα.

Ο Μπεμπέρ έπιασε χωρίς πολλές τσιριμχνίες την Ραϋμόνδη από τους ώμους και την γύρισε προς την πόρτα:

— Μάρς! Διαλύσου γρήγορα... Έχουμε να κουβεντιάσουμε για δουλειές.

Η νέα γυναίκα άποσύρθηκε δυσανεστημένη και ταυτοχρόνως περήφανη γιατί οι άντρες της ασχολούντο με σοβαρές υποθέσεις που απαιτούν μυστικότητα και έχεμύθεια.

Αμα βεβαιώθηκε πως η πόρτα ήταν καλώς κλεισμένη κι' ότι κανένας δεν τους κρυφάκουγε, ο Φρέντυ είπε στο συνένοχό του:

— Πάλι το γράμμα είναι απ' αυτόν. Είναι ο ίδιος πάλι. Πάλι τα σεντούκια, όπως την περασμένη βδομάδα! Σίγουρα το παιδί δουλεύει σ' ένα κανένα γραφείο μεταφορών στο σταθμό.

— Μπορεί να υπηρετεί και σ' ένα κανένα ξενοδοχείο; είπε συλλογισμένα ο Μπεμπέρ.

— Δεν είναι απίθανο, παραδέχτηκε ο Φρέντυ. Νά, διάβασε. Ο Μπεμπέρ έφερε κοντά στο φως το γράμμα και διάβασε:

«Μονοκατοικία επί της Λεωφόρου Έμιλ Λουμπέ, αριθμός 39. Απόψε τη νύχτα. Στις ένδεκα ο ιδιοκτήτης φεύγει μ' αυτοκίνητο, η κυρία πρέπει να φύγει το πρωί. Το σεντούκι στέκεται στην είσοδο, μέσα σ' αυτό είναι η κασετίνα με τα κοσμήματα. Η πόρτα της εισόδου θάναι ανοιχτή. Κανένας

κίνδυνος. Αύριο θά σ'ας έλθω για να πάρω το μερίδιό μου και για τις δύο δουλειές».

—Επί τέλους θά δούμε τα μούτρα του! φώναξε ο Φρέντυ. Ο Μπεμπέρ έκανε μιά γκριμάτσα.

— Νά τα βράω εγώ τα μούτρα του. Το κακό είναι που θ' αναγκασθούμε να του πλερώσουμε το μερίδιό του. Μη ξεχνάς πως τα λεφτά απ' το τελευταίο κόλπο φύγανε κι' όλες και μείναμε πανί με πανί... Κοντολογίς απόψε θά δουλέψουμε γι' αυτόν. Αυτό δέ μ' αρέσει διόλου...

Ο Φρέντυ έπηρε το γράμμα από τα χέρια του.

—Ελα, έλα, άσ' τις κουταμάρες! Οι δουλειές απαιτούν σοβαρότητα. Θάταν καυτό να χάσουμε τέτοιο κελεπούρι για τη μοιρασιά. Έξ' άλλου αυτός μάς εμπιστεύεται και θάταν γαϊδουριά να τον γελάσουμε.

Ο Μπεμπέρ κάτι μουμούρισε, όμως φαινόταν πως δεν τολμούσε να επιμένει: Το κύρος του συντρόφου του για την ήθικη των απάχων ήταν αναγνωρισμένο, κι' έπειτα, και ο ίδιος παραδεχόταν πως είχε δίκαιο.

Ο Φρέντυ πήρε το γράμμα απ' τα χέρια του:

—Αυτό το μαραφέτι πρέπει να το κάψουμε, είπε, φέρνοντας το χαρτί σ' ένα αναμμένο σπέρτο. Με κάτι τέτοια μικροπράγματα πάνονται οι άνθρωποι. Κύτταξε στο πλάνο, που βρίσκεται το θόρος, κι' εγώ θά πεταχτώ να ειδοποιήσω τον Πάτι, να περάσει το βράδυ να μάς πάρει με το ταξί.

Στις έντεκα π' ο τέταρτο ο Μπεμπέρ και ο Φρέντυ παραφυλάγανε απ' τα παράθυρα του ταξί, που στεκόταν όχι μακριά απ' την μονοκατοικία αρ 39, την αναχώρηση του ιδιοκτήτη. Υστερότερα για λόγους προνοίας, περιμένανε ως τα μεσάνυχτα. Όταν όλα ήσυχασαν δλόγυρα, οι δυο απάχτες, με την βοήθεια του συνενόχου των σωφέρ, έσπρωξαν με τα χέρια το ταξί ως την πόρτα του μεγάρου. Ο σωφέρ είχε μείνει στη θέση του. Οποίος

τόν έβλεπε από μακριά θά νόμιζε πως λαγοκοιμόταν περιμένοντας κανένα πελάτη, μα στην πραγματικότητα τα μάτια του ήταν στηλωμένα με προσοχή απάνω στα σπίνια κάτω από τα μεγάλα του γυαλιά, ενώ συγχρόνως τα πόδια του δεν άφιναν την ταχύτητα, έτοιμα σ' ερωτοκίνδυνο να βάλουν μπρός. Η πόρτα της εισόδου ήταν ανοιχτή, όπως το είχε πει ο ανωνυμογράφος. Ο Μπεμπέρ και ο Φρέντυ φορώντας μαλακά παπούτσια, ανέβηκαν την κυρία σκάλα και με τα κλεφτοφάναρά τους βεβαιώθηκαν πως ο άγνωστος είχε και πάλι δίκαιο: στην γωνιά του χώλ ήταν δυο σεντούκια, το ένα μεγάλο μ' ένα μονόγραμμα, και το άλλο μικρότερο. Μα την αλήθεια, ο μυστηριώδης συνένοχος έκερδιζε τίμια το μερδικό του! Φόρτωσαν με κόπο τα σεντούκια στο ταξί και σ' λίγο είχαν φθάσει στο δωμάτιό τους. Κλείσανε την πόρτα κι' άνοιξαν πρώτα το μικρό σεντούκι.

Κάτω από το φως της λάμπας άστραψαν τ' άσημνα κηροπήγια και τα μαχαιροπήρουνα.

—Ο βοηθός μας κάνει καλά τις δουλειές του! είπαν.

—Όμως την ίδια στιγμή ο Φρέντυ πούχε ανοίξει το μπαούλο, φώναξε:

—Τι είν' αυτό; Αίμα;!

Μέσα στο σωρό των άσημικων διέκρινε ένα παλλό στίλετο που είχε πηξει το νωπό κόκκινο αίμα. Οι τρεις απάχτες ώρμησαν στο μεγάλο κιβώτιο. Στα μάτια τους παρουσιάστηκε ένα ζεστό κόκκινο μισόγυμνο πτώμα μιας γυναίκας.

—Πρέπει άμέσως να ειδοποιήσουμε την αστυνομία! είπαν.

Δεν πρόφθασαν όμως να κινηθούν. Στη σκάλα αντήχησαν βιαστικά βήματα κι' ή φωνή της θυρωρού τσίριξε απ' έξω:

—Ανοίξτε, παιδιά! Είναι η αστυνομία!

—Μας την έκοσαν! είπε τότε άπελπισμένος ο Μπεμπέρ. Και παραδόθηκαν.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΓΟΥΝΑ

Ο Άδολφος Έκερλιχ, ήταν ο άνθρωπος που μ' άρεσε πολύ να τον κάνω γαμπρό. Μου φαινόταν ο καλύτερος σύντροφος για την αδελφή μου Έσθήρ, που έπρεπε να την αποκαταστήσω, όχι τόσο γιατί την είχαν πάρει τα χρόνια, όσο γιατί η φιλενάδα μου Λιλή βιαζόταν να την παντρευτώ και να συγκατοικήσω με τη μέλλουσα πεθερά μου, την κυρία μαμάκα της, που απαιτούσε να μην έχω οικογενειακά βάρη.

Ο Έκερλιχ, ήταν νέος, ωραίος πλούσιος, ευγενικός, πρᾶος, λίγο μελαγχολικός, και ανώτερος διπλωματικός υπάλληλος με εύρο μέλλον.

Τον είχα, λοιπόν, διπλωρώσει και δεν έκανα άλλο παρά να του φλυαρῶ, ότι ο γάμος είναι ωραίο πράγμα, ότι η ηλικία του ήταν ή πιο κατάλληλη για να παντρευθῇ και να ζητώ επιμόνως να του άποσπάσω την άμολογία πως ήταν διατεθειμένος να παντρευθῇ, αν του τύχαινε ένα καλό συνοικέσιο.

Μ' έλο όμως που εκατό φορές του άναπτύξει τη θεωρία μου και τον είχα ρωτήσει σχετικῶς, δέ μουχε δώσει άπόκριση, αλλά ζώντας διαρκῶς θέμα. Έτσι φυσικά δεν τολμούσα κι' εγώ να του κάνω ὡμά την πρότασή μου.

Το τελευταίο ὡμως ψυχασάββατο, η άγαπημένη μου Λιλή, μου παρατήρησε ὀρθά κοφτά, ότι αν ὡς το Πάσχα δεν ἤμουνα σέ θέ-

ση να την παντρευτώ, θάαναγκαζότανε να ὑποκύψει στις συστάσεις της μαμάς της και να παντρευθῇ το Φρίτς Ντάβις, γιατί μ' ὄλη την άγάπη που μουχε, φοβότανε πως ἦταν πιθανόν, μιά κι' ἔδινε μακρὸς στην ὑπόθεση, ν' αλλάξω στο μεταξύ γνώμη και δεν τόχε σκοπό να μείνι γεροντοκόρη.

Φρόντισα τότε να βρω το φίλο μου Έκερλιχ, τον παρά-συρα σ' ένα μπαρ, τον πήρα σ' ένα γωνιακό τραπέζακι και καθῶς πίναμε με διάθεση ένα ποτηράκι μύρα Μονάχου, τῶσκάσα το μυστικῶς.

—Αδῆλφ, του είπα, ξέρεις την αδελφή μου Έσθήρ;

—Ναί, πολύ ὀμορφη κορίτσι. Μου άπάντησε.

—Και με διακόσιες χιλιάδες μάρκα χρυσά προίκα.

—Νά μιά προίκα αρκετά αξιόλογη άπάντησε σχεδόν γρήγα.

—Τι ὁάλεγε, λοιπόν, αν σου πρότεινα να την παντρευθῇς;

—Θάλεγα πως μου κάνεις μεγάλη τιμή και λυποῦμαι που δεν μπορώ να σε κάνω ἀδελφό μου...

—Μά γιατί; Τὸν ρώτησα ζωηρά.

—Γιατί, φίλε μου, αγαπῶ μίαν ἄλλη.

Νά κάτι που μ' ἐξέπληξε. Δεν είχα δει το φίλο μου ποτέ σε ραντεβού,δὺδ χρόνια τώρα που τὸν ἤξερα, δὲν τὸν είχα ἀκούσει να μιλήσει ποτέ για γυναίκα, δὲν είχα μάθει κανένα πως είχε καμιά ἑρωτική περιπέτεια. Ὅστος οὗτος ρώτησα.

—Γιατί δὲν την παντρεύεσαι τότε;

Μούρριξε μιά θλιμμένη ματιά, μου χαμογέλασε μελαγχολικά ὡπως συνήθισε και μούπε, σχεδόν ἀσυναίσθητα.

—Γιατί δὲν μπορεί να παντρευθῇ κανείς ένα φάσμα!..

Τὸν κύτταξα περίεργος, φοβισμένος σχεδόν, μὴν τοῦχε στρίψει ἑαφνικά καμιά βίδα και τὸν ρώτησα.

—Παίζεις μαζί μου Ἀδῶλφο;

Χαμογέλασε τὸ ἴδιο μικρὸ χαμόγελό του και—εἴτε γιατί ἦταν ἀργά πιά ν' ἀποφύγη την ἐξομολόγηση, εἴτε γιατί ἔκρινε σκόπιμο να ἐμπιστευθῇ σέ κάποιον τὸ μυστικὸ του—

μύπε.

—Πιστεύεις στὸν πνευματισμὸ Μάξ;

— Πιστεύω.

— Και στην πνευματική ζωή των νεοπλουσίων;

Δεν ἔσπρωξε τ' άπάντησα με ζωηρότητα πάλι.

—Ποτέ, μου ἀπάντησε, μπορώ να μὲ ἐξομολογηθῶ χωρίς τὸ φόβος να γίνω γελοῖος.

—Σε ἀκούω προσεκτικῶτα φίλε μου.

—Όταν πρωτοδιορίστηκα σὸ ὑπουργεῖο ἄρχισε, ἐργαζόταν ἐκεῖ, ὡς δακτυλογράφος, μιά πολύ ὀμορφη κοπέλλα, με ὡραῖο σῶμα ἀγαλμάτιο, κανονικὸ πρόσωπο, λίγο χλωμό και δὺδ μάτια μαύρα που μιλούσαν κατευθείαν στην ψυχή.

Εὐθὺς ἀπὸ την πρώτη στιγμή την συμπάθησα, την ἑρωτεύθηκα και την ἐζήτησα σέ γάμο.

Δέχτηκε την άγάπη μου με χαρά, ἔγινε δική μου, μα δέ θέλησε, παρ' ὄλες τις παρακλήσεις μου, να παντρευτοῦμε.

Η ὀμορφη αὐτή κοπέλλα, ἡ πάντα χλωμή και που ποτέ δὲν ἔβγαζε ἀπὸ πάνω της τὸ βαρὺ γούνινο πανωφόρι της, ἦταν στηθική κι' ἤξερε πως θά πέθαινε σύντομα. Γι' αὐτὸ δέ θέλησε να παντρευθοῦμε.

Συχνά ὡμως στὰ ραντεβού μας μούλεγε πως σάν πεθάνη, αν ὀπως λὲν ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατη, θάρχεται να με βλέπει, ταχτικά, να μ' εὐχαριστῇ για την άγάπη μου τῆς χάρισα...

—Λοιπόν;

Τὸν ρώτησα τώρα περίεργος.

Πήρε τὸ ποτήρι της μύρας, που μάς εἶχε φέρει σέ νέα μου παραγγελία τὸ γκαρσόνι, ἔβρεξε λίγο τα χείλη του πούχαν στεγνώσει και συνέχισε.

Δὲν ἔπαυσε χρόνος και πέρανε. Τὴν ἔκλαψα πολύ, μα νέος ὡπως ἤμουνα, ἄρχισα σὸ μῆνα πᾶνου να την ξεχνάω...

Εξάφνα, στὶς σαράντα μέρες μετὰ ἀπὸ τὸ θάνατό της, μόλις ἔχαμῆλωσα τη λάμπα τοῦ δωματίου μου κι' ἄρχισα να γδύνουμαι για νὰ πέσω, ἔνοιωσα ἑαφνικά ένα ἄρωμα γνωστό, τὸ ἄρωμα τῆς γυναίκας με την αἰώνια γούνα, ν' ἀπλώνεται ἄφθονο σὸ δωμάτιό μου. Ἀκουσα ὕστερα βήματα ἀνάλαφρα σὸ διάδρομο και ἑαφνικά ἔνοιωσα ένα χέρι να πέφτει στὸν ὡμο μου και μιά φωνὴ γλυκεῖα να ἀντηχῇ στ' αὐτιά μου...

—Καλησπέρα, φίλε μου; δὲν με περιμένεις αἰ; Μά βλέπεις, ἐγὼ κρατῶ την ὑπόσχεσή μου.

Γιὰ μιά στιγμή, μιά φρικτῶση διέτρεξε τὸ σῶμά μου, ἔνα ρίγος που δὲν μπορῶ να περιγράψω... Ὅστος ὡς ἔστρεψα και εἶδα ἔμπρός μου ἐκείνη ὀλδῖδια. Ὅλοζώντανη, με την ἴδια χλωμάδα σὸ πρόσωπο, την ἴδια λάμψη στὰ μαύρα της μάτια. Ἐνοιωσα την πνοή της, ἔψαυσα τη γούνα της, ναί, ναί μὴ γελάς, κι' ἔπιασα τ' ἀπαλό της χεράκι π' ἀκουμποῦσε στὸν ὡμό μου. Κι' ἀμέσως μετ' αὐτὸ λιποθύμησα...

Όταν συνῆλθα νόμισα πως ἤμουνα ὅμα παρακρούσεως. Μά τὸ ἄλλο βράδυ ξανᾶρθε κι' ἐρχότανε σαράντα μέρες ὕστερα συνέχεια ὅπου κι' ἂν ἤμουνα, γιατί σὸ μετὰξὺ ἄρῖσα τὸ σπῖτι μου κι' ἐπῆγα σὸ ξενοδοχεῖο... Ὅπως κατὰβαλῖνεις δὲν είπα σέ κανένα τίποτα, γιατί θά μ' ἔπαιρνε για τρελλό, δὲν εἶναι ἔτσι;

Δὲν άπάντησα κι' ὁ φίλος μου συνέχισε.

—Σιγά—Σιγά μετὰ τὸ πέμπτο, ἔκτο βράδυ ἄρχισα να συνειθίζω και να την περιμένω με ἀγωνία και λαχτάρα.

Ἐδῶ ἔκοψε ἀπὸτομα την κουβέντα του, κύτταξε τὸ ρολόι του κι' είπε: Ἐντεκα! φεύγω... σέ λίγο θά την ξαναδῶ...

Και μ' ἄφισε με την ἀπορία: Ἦταν ψυχολαθὴς ἡ τὰ πνεύματα κυβερνοῦν τὴ μοῖρα ὀρισμένων ἀνθρώπων;

ΕΡΙΚ ΣΤΟΫΡΜΑΝ

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡ- ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

—“Α, νά ένα ωραίο δῶρο γιά τὰ γε-
νέθλια τῆς Σουσάνας μου.

“Αλλ’ ὁ καθηγητὴς τοῦ Λυκείου τῶν
Βερσαλλιῶν κ. Ζερμποῦ ἦταν φτωχὸς κι’
ἄρχισε νὰ παζαρεύει μὲ τὸν παλαιοπώλη
τὸ κομψὸ γραφεῖο ἀπὸ καρυδιά, μὲ τὰ
πολλὰ συρτάρια, καὶ στὸ
τέλος μείνανε σύμφωνοι
νὰ τὸ πάρη, ἐξηνταπέντε
φράγκα. Τὴν ὥρα ποῦδινε
τὴ διεύθυνσή του, ἕνας νέος
κομψοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπλη-
σίασε βιαστικῶς, κύτταξε
τὸ ἐπιπλο καὶ ρώτησε τὴν
τιμὴ. Τοῦ πα-
νε πὼς ἐπου-
λήθηκε στὸν
κάθη γ η τ ῆ.
Τοῦ γύρεψε
συγγνώμη

καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ ἀνεί-
χε κανένα ἰδιαιτέρο λόγο
ποῦθελε νὰ ἀποκτήσῃ τὸ
ἐπιπλο. Ἐπειδὴ ὁ Ζερμποῦ
τοῦ ἀπάντησε ὅτι τὸ ἀγό-
ραζε γιὰτὶ ἦταν καλοφιαγμένο, ὁ ἄγνωστος νέος τοῦ ἐπρό-
τεινε νὰ τοῦ τὸ ἀνταλλάξῃ μὲ ἕνα ἄλλο καινούργιο καὶ
ὁμοιο. Ἐπειδὴ δὲν δέχθηκε, τοῦ ἐπρότεινε νὰ τοῦ δώσῃ
τριπλάσιον τιμὴ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ καθηγητὴς ἀρνήθηκε
καὶ μάλιστα θυμωμένος τὴ φορά αὐτή. Ὁ νέος τὸν ἐκύτ-
ταξε κατάματα μὲ βλέμμα πού δὲν θὰ λησμονοῦσε ποτέ,
ἔκανε μεταβολὴ κι’ ἔφυγε.

Ὅταν ἡ χαριτωμένη Σουσάνα ἐπῆρε τὸ δῶρο τῆς ἔμεινε
κατενθουσιασμένη. Τὸ ἔβαλε στὴν καμαρά τῆς, ἐκαθάρισε
τὰ συρτάρια, καὶ τοποθέτησε μέσα τὰ πράγματά τῆς—τὰ
χαρτιά, τὴν ἀλληλογραφία τῆς, μιά συλλογὴ κάρτ—πο-
στάλ καὶ μερικὰ ἐνθύμια τοῦ Φιλίππου τοῦ ἐξαδέρφου τῆς.
Στὶς ἑνδεκα τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κ. Ζερμποῦ, πού μόλις
εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ Λύκειο, συνάντησε στὴν ἐξώπορτα τὴν
κόρη τοῦ πού γύριζε ἀπ’ τὸν περίπατό τῆς. Τὴν ρώτησε
γιὰ τὸ ἐπιπλο καὶ κείνη δὲν τοῦ κρυψε τὸν ἐνθουσιασμό
τῆς. Εἶχε καθάρσιον τοὺς μπρούτζους, τὸ εἶχε περιποιηθῇ, ἦταν
θαυμάσιο καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ τὸ ἰδῇ. Ἄλλ’ ὅταν ἐπῆγαν
στὴν καμαρά τῆς, ἡ νέα ἄφισε κραυγὴ ἀπελπισίας. Τὸ
γραφεῖο δὲν ἦταν ἐκεῖ!

Ἐκεῖνο πού ἔκανε τὸν ἀνακριτὴ ν’ ἀπορήσῃ, ἦταν ἡ
ἀπλότης τῶν μέσων πού εἶχαν μεταχειρισθῇ γιὰ τὴν κλοπὴ.
Ἡ μόνη ἔνδειξη πού μπόρεσε νὰ δώσῃ ὁ καθηγητὴς, ἦταν
τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸν ἄγνωστο νέον, τοῦ ὁποῦ τοῦ βλέμμα
τοῦ φάνηκε ἀπειλητικόν. Ἄλλ’ αὐτὸ δὲ ἐσήμαινε τίποτα.
Ρώτησαν τὸν ἔμπορο. Δὲν ἤξερε οὔτε τὸν ἕναν, οὔτε τὸν
ἄλλον.

Ὅταν ἡ Σουσάνα ἔλειπε μὲ τὴν τροφὴ τῆς, ἕνας ἀχθο-
φόρος μὲ τὸν ἀριθμὸ του—τὸν εἶδαν οἱ γείτονες—σταμά-
τησε μ’ ἕνα ἀμαξάκι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, χτύπησε
δύο φορές, μῆκε καὶ μετακόμισε τὸ ἐπιπλο ἀφελέστατα
σὺν νὰ εἶχε τὴν ἀδεία.

Πρέπει νὰ σημειώσωμε καὶ τὸ ἐξῆς: τίποτα ἀπὸ τὰ ἄλλα
πράγματα τοῦ σπιτιοῦ δὲν πειράχθηκε, καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ
τοῦ φάνηκε ἀπειλητικόν. Ἄλλ’ αὐτὸ δὲ ἐσήμαινε τίποτα.
Ρώτησαν τὸν ἔμπορο. Δὲν ἤξερε οὔτε τὸν ἕναν, οὔτε τὸν
ἄλλον.

Ὅταν ἡ Σουσάνα ἔλειπε μὲ τὴν τροφὴ τῆς, ἕνας ἀχθο-
φόρος μὲ τὸν ἀριθμὸ του—τὸν εἶδαν οἱ γείτονες—σταμά-
τησε μ’ ἕνα ἀμαξάκι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, χτύπησε
δύο φορές, μῆκε καὶ μετακόμισε τὸ ἐπιπλο ἀφελέστατα
σὺν νὰ εἶχε τὴν ἀδεία.

Πρέπει νὰ σημειώσωμε καὶ τὸ ἐξῆς: τίποτα ἀπὸ τὰ ἄλλα
πράγματα τοῦ σπιτιοῦ δὲν πειράχθηκε, καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ
τοῦ φάνηκε ἀπειλητικόν. Ἄλλ’ αὐτὸ δὲ ἐσήμαινε τίποτα.
Ρώτησαν τὸν ἔμπορο. Δὲν ἤξερε οὔτε τὸν ἕναν, οὔτε τὸν
ἄλλον.

νευσε μόνο καὶ μόνο γι’ αὐτὸ τὸ ἀσήμαντο ἀντικείμενο
πού, στὸ κάτω-κάτω, δὲν ἦταν καὶ τίποτα τὸ σπουδαῖο.
ἕνα ἐπιπλο πού ὁ ἔμπορος τὸ εἶχε ἀγοράσει σαρὰντα
φράγκα σὲ κάποια δημοπρασία πού ἔγινε κατόπιν θανά-
του. Καὶ ἡ ἀνάκρισις δὲν ἔμαθε τίποτε περισσότερο.

Ὁ κ. Ζερμποῦ ἦταν ἀπαρηγόρητος. Πίστευε πὼς κά-
ποια μεγάλη περιουσία ἦταν κλεισμένη μέσα σὲ κανένα
διπλὸ συρτάρι, πρᾶγμα πού θάξερε ὁ ἄγνωστος πού ἐ-
πέμενε τόσο πολὺ γιὰ νὰ τ’ ἀγοράσῃ.

“Υστερὰ ἀπὸ δύο μῆνες, ὁ κ. Ζερμποῦ, διάβασε στὴν
ἐφημερίδα του, τὴν ἐξῆς εἰδηση: «Τρίτη κλήρωσις τοῦ
λαχείου τῆς Ἑταιρίας τοῦ Τύπου. Τὸ νοῦ-
μερο 540—Σειρὰ 23, κερδίζει ἕνα ἑκατομύ-
ριο».

Ἡ ἐφημερίδα τοῦφυγε ἀπὸ τὰ χέρια: Ὁ

ἀριθμὸς 540 σειρὰ 23 ἦταν
δικός του. Ἐβγαλε τὸ ση-
μειωματάριό του. Ναί, ἐστὶ
ἦταν! Εἶχε γραμμένα καθα-
ρὰ τὸν ἀριθμὸ: 540—Σ. 23!
Ἀλλὰ τὸ λαχεῖο; Ἐτρεξε
στὸ γραφεῖο του, γύρεψε
τὸ κουτὶ μὲ τοὺς φακέ-
λους, ὅπου τὸ εἶχε βαλμέ-
νο, ἀλλὰ τὸ κουτὶ ἔλειπε.
Καὶ τότε θυμήθηκε ὅτι ἔ-
λειπε ἀπὸ καιροῦ. Πῆγε νὰ
τρελλαθῇ. Ἡ Σουσάνα πού
ἔτρεξε στὶς φωνές του, παρ’

ὀλίγο νὰ τρελλαθῇ. Κέρδισαν λοιπὸν ἕνα ἑκα-
τομύριο; Ἀλλὰ τὸ λαχεῖο; Κιτρίνισε. Θυμή-
θηκε πὼς τὸ εἶχε βάλει στὸ γραφεῖο πού τοὺς
ἔκλεψαν ἐδῶ καὶ δύο μῆνες!

Πατέρας καὶ κόρη ἐκυττάζοντο σὰν κεραυνό-
ιληκτοί. Δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀπόδειξη. Πὼς θὰ βεβαιώσαν
τὸ ἑκατομύριο; Ἐμφανὶς ὁ καθηγητὴς πετᾷχθηκε ὀρθιος.
—“Ὀχι, δὲν θὰ τὸ κερδίσῃ ὁ κλέφτης! ἐφώναξε. “Αν πα-
ρουσιασθῇ νὰ τὸ εἰσπράξῃ θὰ τὸν τσουβαλιάσωμε.

Ἐστειλε ἀμέσως στὸ Κρεντὶ Φονσιέ τὸ ἐξῆς τηλεγρά-
φημα. «Εἶμαι κάτοχος τοῦ ἀριθμοῦ 540—σειρὰ 23, ἀμφι-
σβητῶ μὲ κάθε νόμιμο μέσο ἀξίωση ἄλλου. Ζερμποῦ».

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφτανε στὸ Κρεντὶ Φονσιέ καὶ
τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα: «Ὁ ἀριθμὸς 540—σειρὰ 23 βρῆκε-
ται στὴν κατοχὴ μου. Ἀρσέν Λουπέν».

Ἀκράτητα γέλοιο ὑπεδέχθησαν τὴ δημοσίευση τῶν δύο
αὐτῶν τηλεγραφημάτων. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρσέν Λουπέν ὑπέ-
σχετο ἀπρόοπτα, διασκέδαση, γλέντι».

Ἐγιναν ἀμέσως ἔρευνες ἀπὸ τὸ Κρεντὶ Φονσιέ, κι’ ἀπε-
δείχθη ὅτι ὁ ἀριθμὸς 540—Σ. 23 εἶχε πωληθῇ διὰ μέσου τοῦ
ὑποκαταστήματος Βερσαλλιῶν τῆς Κρεντὶ Λυνέ, εἰς τὸν
συνταγματάρχην τοῦ πυροβολικοῦ Μπεσύ. Ὁ συνταγματάρ-
χης εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ ἀλόγιστόν του κι’ εἶχε σκοτωθῇ. Οἱ
συνάδελφοί του, πού τοὺς τὸ εἶχε πεῖ, ἐβεβαίωσαν ὅτι τὸ
λαχεῖο τὸ εἶχε ἐκχωρήσει σὲ κάποιον φίλον. Ὁ κ. Ζερμποῦ
ἰσχυρίζονταν δὲ αὐτὸς ἦταν ὁ φίλος, ἔφερνε μάρτυρες ὅτι
συνδεώσανε στενά μὲ τὸν συνταγματάρχη, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρ-
χαν μάρτυρες πού νὰ εἶδαν ὅτι τοῦ τὸ εἶχε πωλημένον.
Τοῦ εἶχε στείλει μονάχα μιά ἐπιστολὴ. Ἀλλὰ τὴν εἶχε κι’
αὐτὴ καρφιτωμένη μὲ τὸ λαχεῖο.

Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἀνεκάλυψε ὁ Λουπέν. Μιά δὴλω-
σὴ τοῦ πού δημοσιεύθηκε στὴν «Ἥχῳ τῆς Γαλλίας»—πού
ἦταν τὸ ἐπίσημο ὄργανόν του καὶ τῆς ὁποίας φαίνεται
πὼς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους μετόχους—ἔλε-
γεν ὅτι ἔστειλε στὸ νομικὸν τοῦ σύμβουλο κ. Δετινάκ, τὴν ἐπι-
στολὴν πού τὴν εἶχε γράψῃ σ’ αὐτὸν προσωπικῶς ὁ συνταγ-
ματάρχης Μπεσύ.

Αὐτὸ ἐπροκάλεσε ἀλαλαγμούς: Ὁ Ἀρσέν Λουπέν ἔπρεπε
δικηγόρον! Ὁ Ἀρσέν Λουπέν, σεβόμενος τοὺς νόμους, διώ-
ριζε πληρεξούσιόν του ἕνα μέλος τοῦ δικαστικοῦ κόσμου.
Ὁλόκληρος ὁ τύπος ἐξεστράτευσεν στὸ σπλί τοῦ κ. Δετι-
νάκ, βουλευτοῦ ριζοσπάστου, ἀνθρώπου ἐπιβολῆς, εὐθύτη.

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ N. 540 - Σ. 23

τος καὶ διακεκριμένου νομομαθοῦς τῆς Γαλλίας.

Ὁ κ. Δετινάκ δὲν ἔλαβε ποτὲ τὴν εὐχαρίστηση νὰ συ-
ναντῆται τὸν Λουπέν—καὶ πολλὸ τὸ ἐπιθυμοῦσε—ἀλλ’ εἶχε
πραγματικῶς λάβει τὶς ὁδηγίες του, καὶ ἐξαιρετικὰ συγ-
κινημένος γιὰ τὴν ἐκλογὴν, πού τόσο πολὺ τὸν τιμοῦσε, σκε-
πτόταν νὰ ὑπερασπίσῃ μὲ σθένος τὸ δίκην τοῦ πελάτου
του. Πῆγε στὴν ἀνάκριση τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Συνταγματάρ-
χου. Ἡ ἐπιστολὴ ἀποδείκνυε τὴν πώληση τοῦ λαχείου,
ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τὸ ὄνομα ἐκείνου, στὸν ὁποῖον τὸ ἔστειλε.
Ἐλεγε ἀπλῶς «Ἀγαπητέ μου φίλε».

«Ἀγαπητέ μου φίλε» εἶμαι ἐγώ, ἔγραφε ὁ Λουπέν σὲ μιά
σημείωση πού εἶχε στείλει μαζί μὲ τὸ γράμμα τοῦ Συν-
ταγματάρχου. Ὁ κ. Ζερμποῦ διεκήρυξε ὅτι «Ἀγαπητέ
μου φίλε» δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ’ αὐτὸν κι’ ὅτι ὁ Λουπέν ἔκλε-
ψε τὸ γράμμα μαζί μὲ τὸ λαχεῖο.

Καὶ ἦταν τὸ πῶς διασκεδαστικὸ πρᾶγμα ἡ δημοσίαι μονο-
μαχία μεταξὺ τῶν δύο κατόχων τοῦ ἀριθμοῦ 540—Σ. 23,
τὰ σύρτα—φέρτα τῶν ρεπόρτερ, ἡ ψυχραιμία καὶ οἱ εἰρω-
νίες τοῦ Λουπέν, οἱ θυμοὶ τοῦ κ. Ζερμποῦ πού διεκήρυξε
ὅτι ὁ ληστής αὐτὸς ἔκλεψε τὸ ἐπιπλο γιὰτὶ ἤξερε ὅτι εἶχε
μέσα τὸ λαχεῖο, ὅπως ἤξερε ὅτι... τὸ λαχεῖο θὰ κέρδιζε.

Ἐπὶ τῆς ἀπὸ δώδεκα ἡμέρες ὁ κ. Ζερμποῦ ἔλαβε ἀπὸ
τὸν Λουπέν ἕνα γράμμα μὲ τὴν ἐπιγραφή «ἐμπιστευτικόν».

Ποῦ ἔγραφε.

«Κύριε
«Οἱ χασομέρηδες γελᾶνε εἰς βάρος μας. Εἶναι καιρὸς νὰ
γίνουμε σοβαροί. Ἐγὼ ἕνα λαχεῖον πού δὲν μπορῶ νὰ τὸ
ἐξαργυρώσω. Σὺ μπόρεῖς νὰ ἐξαργυρώσῃς ἕνα λαχεῖο πού
δὲν τὸ ἔχεις. Οὔτε ἐγὼ σοῦ τὸ δίνω, οὔτε σὺ παραιτεῖσαι.
Λοιπὸν ἐμπρός, ἄς τὸ μοιράσωμε. Τὰ μισὰ σὺ, τὰ μισὰ ἐγώ,
οὔτε ὁ σοφὸς Σολομὼν δὲν θάβρισκε καλυτέραν λύση. Σὰς
δίνω τριῶν ἡμερῶν προθεσμίαν γιὰ νὰ σκεφθῇτε. Τὸ πρῶ-
τὴν Παρασκευῆς ἔχω τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ διαβάσω στὶς μι-
κρὲς ἀγγελίες τῆς «Ἥχους τῆς Γαλλίας» σημεῖωση μυστικὴ
πρὸς τὸν κ. Κ. Ἀρσ. Λουπ. πού θὰ μοῦ λέτε ὅτι εἴσαστε
σύμφωνοι. Τότε θὰ σὰς στείλω τὸ λαχεῖον, ὅς ἐισπράξετε
τὸ ἑκατομύριο καὶ θὰ μοῦ στείλετε τὰ μισὰ μὲ τὸν τρόπο
πού θὰ σὰς ὑποδείξω ἀργότερα. Ἐὰν ἀρνηθῇτε ἔχω λάβει
τὰ μέτρα μου νὰ πετύχω τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα μ’ ἄλλο τρό-
πο. Ἀλλὰ τότε θὰ ἐπιβαρυνθῇτε μὲ εἰκοσιπέντε χιλιάδες
ἀκόμα».

Παρασυρθεὶς ἀπὸ τὸ θυμὸν τοῦ κ. Ζερμποῦ, ἔκανε τὸ
πελόγραφο σφάλμα νὰ δεῖξῃ αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴν στοὺς δημο-
σιογράφους. Ἡ ἀγανάκτησή του τὸν ἐξωθοῦσε εἰς ὅλες τὶς
ἀνοησίες. Διεκήρυξε ὅτι δὲν δεχότανε συμβιβασμὸν καὶ ὅτι
θὰ ἔκανε ἀγωγὴν στὴν Τράπεζαν, ἔχοντας ὡς μόνη ἀπόδειξη
τὸ γράμμα τοῦ Ἀρσέν Λουπέν.

Τὴν Παρασκευῆς δὲν ἐδημοσιεύθη καμμιὰ ἀπάντηση τοῦ
Ζερμποῦ στὴν «Ἥχῳ τῆς Γαλλίας». Αὐτὸ ἐσήμαινε κήρυξη
πολέμου. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ οἱ ἐφημερίδες ἀνιχνεύσαν τὴν
ἀπαγωγὴν τῆς δεσποινίδος Σουσάνας Ζερμποῦ!

Ἐκεῖνο πού εἶναι ἐξαιρετικὰ διασκεδαστικόν
στὶς ὑποθέσεις τοῦ Ἀρσέν Λουπέν, εἶναι ὁ κο-
μικὸς ρόλος τῆς ἀστυνομίας. Αὐτὸς ὁμιλεῖ, γρά-
φει, προειδοποιεῖ, διατάσσει, φοβερίζει καὶ ἐ-
κτελεῖ σὰν νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἀργηγὸς τῆς Δημο-
σίας Ἀσφαλείας, οὔτε χωροφύλακες, οὔτε ἀ-
στυνομοί. Κι’ ὅμως ἡ ἀστυνομία δὲν ἀδρανεῖ!

Ἐξέτασαν παν-
τοῦ, στοὺς σταθμοὺς
τῶν αἰδηροδρόμων
καὶ στὸ τελωνεῖον.
Δὲν ἔμαθαν τίποτα.
Μόνον εἰς τὸ Βίλνι
Ἀβρέ ἕνας πρατη-
ριούχος ἐδήλω-
σε πὼς εἶχε δώ-
σει λάδι σ’ ἕνα
αὐτοκίνητο πού
ἔρχονταν γρή-
γορον ἀπὸ τὸ
Παρίσι. Τὸ ὡδή-

γούσε ἕνας σωφὲρ μέσα καθότανε μιά ξανθὴ κυρία, πάρα
πολὺ ὡραία, “Υστερ’ ἀπὸ λίγο τὸ αὐτοκίνητο ξαναγύρισε
ἀπὸ τὶς Βερσαλλίες, κι’ εἶχε μέσα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ξανθὴν
κυρία, κι’ ἄλλη μιά πού εἶχε τὸ πρόσωπο σκεπασμένον
μὲ πέπλο. Χωρὶς ἄλλο, ἡ δευτέρη αὐτὴ ἦταν ἡ Σουσάνα
Ζερμποῦ.

Ὅστε ἡ ἀπαγωγὴ εἶχε γίνῃ μέρα μεσημέρι, στὸ κέντρο
τῆς πόλεως. Ἀλλὰ πὼς; Σὲ ποῖο ἀκριβῶς μέρος; Δὲν εἶχε
ἀκουσθῇ οὔτε μιά κραυγὴ, κανέναν δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ.
οὔτε τὸ παραμικρότερον κίνημα. Σύμφωνα μὲ τὴν περιγρα-
φὴ τοῦ πρατηριούχου, τὸ αὐτοκίνητο ἦταν 24 ἵππων τοῦ
οἴκου Πεζῶ, χρώματος μπλε σκούρου. Ρώτησαν τὴν κ.
Βολλὸν, πού νοίκιαζε αὐτοκίνητα. Πραγματικῶς τὸ πρῶ-
τὴν Παρασκευῆς εἶχε νοικιάσει γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα
μιά λιμουζίνα Πεζῶ σὲ μιά ξανθὴ κυρία, πού δὲν τὴν ἔα-
νᾶδε ἕκτοτε. Σωφὲρ τῆς εἶχε δώσει τὸν Ἑρνέστο, πού τὸν
εἶχε προσλάβῃ τὴν προηγούμενην μέρα, κ’ εἶχε ἐξαιρετικά
πιστοποιητικά. Δὲν εἶχε φανῇ οὔτε αὐτὸς, τοὺς ἔδωσε τὰ
δνόματα ἐκείνων πού εἶχαν ὑπογράψῃ τὰ πιστοποιητικά
τούς. Πῆγαν σ’ αὐτοὺς, ἀλλὰ κανεὶς τοὺς δὲν ἐγνώριζε
τὸν Ἑρνέστο!

Ὁ κ. Ζερμποῦ δὲν εἶχε πιά τὴ δύναμιν νὰ συνεχίσῃ τὸν
ἀγῶνα. Μιά σύντομος δὴλωσή του δημοσιεύθηκε στὴν «Ἥχῳ
τῆς Γαλλίας», πού ἐβεβαίωνε τὴν χωρὶς ὁρους ὑποταγήν του.
“Υστερὰ ἀπὸ δύο μέρες παρουσιάσθη στὸ Κρεντὶ Φονσιέ
καὶ παρέδωσε τὸ λαχεῖον N. 540—Σ. 23. Ὁ διευθυντὴς κατε-
πλάγη. Ὁ καθηγητὴς τοῦ εἶπε πὼς ὅλα ὅσα εἶχαν γίνῃ
ἦταν ἀστεία. Εἶχε ἐκεῖ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Συνταγματάρχου,
ὅλα τὰ ὥρα ἦταν ἐν τάξει. Ὁ διευθυντὴς τοῦ εἶπε νὰ περάσῃ
ὑστερὰ ἀπὸ δεκαπέντε μέρες καὶ τοῦ συνέστησε νὰ μὴ
κοινολογήσῃ τίποτ’ ἀπὸ ὅλα αὐτά.

Ὁ κ. Ζερμποῦ εἶχε καλὰ κλεισμένον τὸ στόμα του, ὁ
διευθυντὴς ἐπίσης, ἀλλ’ ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα κοινολογή-
θηκε. Ἡ ἀστυνομία ἐνόησε. Ἡ Σουσάνα ἦταν αἰχμάλωτη. Ὁ
κ. Ζερμποῦ δέχθηκε νὰ δώσῃ τὸ μισὸ ἑκατομύριον γιὰ νὰ
τὴν ἐλευθερώσῃ. Παιδὲς θρίαμβος γιὰ τὴν ἀστυνομίαν, ἀν κα-
τάρθωνε νάτὴν σώσῃ, πρὶν ὁ Λουπέν πάρῃ τὸ μισὸ ἑκατομύριον.
Ὁ Ζερμποῦ ἠρνεῖτο νὰ δώσῃ πληροφορίας στὴν ἀστυνό-
μειαν. Ὁ κ. Δετινάκ κρατοῦσε καλὰ τὸ μυστικὸν τοῦ πελάτου
του. Τέλος στὰς 12 Μαρτίου ὁ κ. Ζερμποῦ εἰδοποιήθη ἀπὸ
τὸ Κρεντὶ Φονσιέ νὰ πᾶν νὰ πληρωθῇ καὶ τὰ χιλία χιλιά-
δικα τοῦ παρεδόθησαν χωρὶς ἀργοπορία. Ἐνῶ ὅμως αὐτὸς

μετροῦσε τὰ χρήματα, δύο ἄνδρες συ-
νομίλοισιν μέσα σ’ ἕνα ἀμάξι πού ἐ-
στάθμευε λίγο πρὶν πέρα ἀπὸ τὴν εἴ-
σοδον τῆς Τραπεζῆς. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ ἀ-
στυνομικὸς Γκανιμάρ, ὁ ἄσπονδος ἐ-
χθρὸς τοῦ Λουπέν. Καὶ ἔλεγε στὸν ἐ-
νωμοτάρχην Φολανφάν.

— Δὲν θ’ ἀργήσῃ. Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ
βγῇ. Εἴμαστε ὀκτώ, ἐκ τῶν ὁποίων δύο
ποδηλάται. Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ μάς
ξεφύγῃ ὁ Ζερμποῦ, γιὰτὶ τότε δὲν θὰ
μπορέσωμε νὰ βροῦμε τὰ ἴχνη τοῦ
Λουπέν. Θὰ τὸν συναντήσῃ κρυφὰ καὶ
ὅλα τελεώσαν.

Σὲ λίγο ὁ κ. Ζερμποῦ βγῆκε. Εἰς
τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Καπουκλινῶν, ἀκο-
λούθησε τὰ βουλευτάρια ἀπὸ τὴν ἀρι-
στερὰ πλευρὰ. Περπατοῦσε ἀργά, μπρο-
στὰ στὰ μαγαζιά καὶ παρατηροῦσε τὶς
βιτρίνες τοὺς. Ἐπειτα πῆγε σ’ ἕνα κιό-
σκι, διάλεξε ἐφημερίδας, ἀνοίξε μιά
κι’ ἄρχισε νὰ προχωρῇ διαβάζον-
τας. Ἐξάφνα μ’ ἕνα πήδημα βρέ-
θηκε ἐπάνω εἰς ἕνα αὐτοκίνητο
πού στάθμευε κοντὰ στὸ πεζο-
δρόμιον. Ἡ μηχανὴ ἦταν
ἀναμένη καὶ τὸ αὐτοκί-
νητο ἐεκίνησε ἀ-
μέσως, ἔστρεψε
στὴ Μαγδαληνὴν
καὶ ἐξηφανίσθη.

— Σατανά! ἐ-
φώναξε ὁ Γκανι-
μάλ. Νὰ ἕνα ἀπὸ

τά περίφημα κόλπα του διαβουλευμένου 'Αρσέν Λουπέν.
"Ετρεξαν όλοι. Στην είσοδο του βουλευτάρτου Μα-
λεζέρμπ, είχε σταματήσει το αυτοκίνητο και ό κ. Ζερ-
μπουά δέν ήταν μέσα. "Ετρεξαν στο σωφөр γιατί πί-
στευαν ότι ήταν ό "Ερνέστος. "Αλλά τόν λέγανε Γά-
στων, ήταν υπάλληλος της "Εταιρίας τών ταξί" δέκα
λεπτά πρωτίτερα κάποιος κύριος τόνεψε άγκαζάρει
και τοῦ είχε εἶπῃ νά περιμένη μ' άναμμένη τή μηχανή
κοντά στο κίоски, έως ότου θά έρχό-
τανε άλλος κύριος. "Ηρθε ό άλλος αὐ-
τός κύριος και τοῦ εἶπε νά τόν πάῃ έως
έκει γρήγορα. "Όταν έφθασαν κατέβηκε
κι' έφυγε βιαστικός.

Πραγματικώς ό κ. Ζερμπουά, όταν ά-
φισε το αυτοκίνητο πήρε σύντομα ένα ά-
μιάξι και πήγε στο σταθμό "Ομοноίας. Κα-
τέβηκε στον υπόγειο σιδηρόδρομο και
βγήκε στην πλατεία του Παλαι-Ρουαγιαλ.
Πήρε άλλο άμάξι, πήγε στην πλατεία του
Χρηματιστηρίου, ξαναμπήκε στον υπόγειο,
βγήκε στην δεινδροστοιχία Βιλλέρ. "Εκει
πήρε τρίτο άμάξι.

"Οδός Κλαπευρόν 25! διέταξε.
Σέ λίγο βρισκότανε έκει. "Ανέβηκε στο
πρώτο πάτωμα και χτύπησε το κουδούνι.
"Ενας κύριος τοῦ άνοιξε. "Ηταν ό ίδιος
ό κ. Δετινάκ, ό όποιος τόν έμπασε στο γραφείο
του. "Ο Λουπέν δέν ήταν έκει. "Ο Ζερμπουά ζή-
τησε νά μάθῃ έάν θά έρχότανε.

— Μ' έρωτάτε, κύριε, άπάντησε ό δικηγόρος,
για ένα ζήτημα για το όποιον είμαι κι' εγώ έ-
πίσης περίεργος. Ποτέ δέν αισθάνθηκα τέτοια
άδημονία. "Αν όμως έλθῃ, κινδυνεύει τρομερά.
Τό σπίτι μου έδω και δεκαπέντε ήμέρες έπιτη-
ρείται αὐστηρότατα. Μά υποπτεύονται.

— Δέν φταίω όμως εγώ! εἶπεν ό Ζερμπουά.
"Εκανα κατά τις οδηγίες του. Γιατί δέν έλαβε
τά μέτρα του;

— Ούτε κι' εγώ. Μοῦ ζήτησε νά μήν εἶναι κα-
νείς έδω αὐτή τήν ώρα και το έκανα. Τά πάρα
κάτω...

"Ο καθηγητής έκανε τά χρήματα δυο πακέ-
τα. Μά τενωμένα τ' αὐτιά άκροαζότανε. Κάθε
λεπτό που περνούσε αύξαινε τήν άγωνία του.
— "Ας έλθῃ, θεέ μου, άς έλθῃ! εἶπε σέ μία
στιγμή. Θά τάδινά όλα για νά βρῶ τή Σουσά-
να μου...

"Η πόρτα άνοιξε.

— Τά μισά φθάνουν κ. Ζερμπουά.

Κάποιος στεκότανε στο κατώφλι' ένας νέος, ντυμένος
κομψά, ό ίδιος εκείνος που είχε ζητήσει ν' άγοράσῃ το έ-
πιπλο.

— Και ή Σουσάνα; "Η κόρη μου; ρώτησε ό καθηγητής.

"Ο "Αρσέν Λουπέν έκλεισε τήν πόρτα με προσοχή, έβγαλε
τά γάντια του κι' ευχαρίστησε τόν δικηγόρο που δέχτηκε
νά τόν υπερασπιστῇ. "Εκείνος άπορούσε για τήν εμφάνισή
του. "Από ποῦ μπήκε άφοῦ κανείς δέν τοῦ άνοιξε και οὔτε
κάν χτύπησε το κουδούνι;

— Τό κουδούνι; "Αχρηστο πράγμα... "Αλλά τί καθόμαστε
και δέν μοιράζουμε το έκατομύριο; Διστάζετε! "Α, ξεχα-
σα, δέν ήρθε ακόμα ή Σουσάνα και δέν έννοείτε νά μοῦ
δώσετε το μερίδιό μου. Φυσικά ό Λουπέν, δέν έμπνέει από
λυπη έμπιστοσύνη. "Αλλά άγαπητέ μου κ. καθηγητά, άν
φοβάσαστε, άνοιχτε το παράθυρο και φωνάχτε. "Υπάρχουν
στο δρόμο το δλιγώτερο μία ντουζίνα άστφυλάκες.

— Λέτε; εἶπε ό κ. Δετινάκ.

"Ο Λουπέν άνεσήκωσε τήν κουρτίνα.

— Λέω ότι ό κ. Ζερμπουά δέν μπόρεσε νά γελάσῃ τόν
Γκανιμάρ. "Α, νάτος!

— "Αδύνατον, φώναξε ό καθηγητής. Πιστεύω πώς...

— Δέν πιστεύω πώς μ' έπροδώσατε! οι κατεργαίτοι ό-
μως εἶναι έπιτηδείοι. Νά και ό Φολανφάν, τόν βλέπω. Και
ό Γκρεβύ! Και ό Ντιεζί. "Όλοι οι καλοί μου φίλοι.

Γελούσε άτάραχος. Πήρε πενήντα χιλιάδες, έίκοσι πέντε
από κάθε δέμα και τις έδωσε ως άμοιβή στον δικηγόρο.
"Αλλά εκείνος ήρνήθη νά τις δεχθῇ. Θέλησε μονάχα νά μάθῃ
γιατί τόν άπῃσχόλησε τόσο πολύ εκείνο το έπιπλο. "Ο
Λουπέν εἶπε:

— Αὐτό το έπιπλο βρέθηκε σ' ένα μυστικό σπίτι, στη Βου-
λώνη, όπου κατοικούσε ή Μαρία Βαλέσκα και εἰς ένα συρ-

τάρι του υπάρχει ή έξης έπιγραφή: "Αφιερωτάι
στον Ναπολέοντα Α', αυτοκράτορα τών Γάλλων,
από τόν πιστό του δοῦλον Μανσιώ» Κι' άπάνω οι
έξης λέξεις: «Σέ σένα Μαρία». "Αργότερα ό Ναπο-
λέων το άπειμμήθη χάριν τής αυτοκρατείας "Ιω-
σηφίνας κι' έτσι το γραφείο που εἶναι στο μουσειο
εἶναι άντιγραφή τοῦ άληθινοῦ που τόχω εγώ.

Τοῦ ζήτησαν έξηγήσεις πώς άρπαξε τή Σουσάνα.

— "Ηρθε μονάχη της. Εἶδα τήν άλληλο-
γραφία της. "Αγαπούσε τόν εξαδελφό της
τόν Φίλιππο. Σάν έξυπνο κορίτσι που εἶ-
ναι δέν άργησε νά συνεννοηθῇ μαζί μου.
"Εφυγαν με μία φίλη μου. "Επήγαν ταξεί-
δι και σέ λίγο θάρῃ νά πάρῃ τήν προίκα
της. "Ενῶ άν άφινε τήν υπόθεση στον πα-
τέρα της και στο πείσμά του... "Α, νά,
χτυπά τή κουδούνι.

Σέ λίγο μπήκε χαρούμενη ή Σουσάνα
με τήν φιλενάδα τοῦ Λουπέν, τήν ξανθή
κυρία, κι' έπεσε στην άγκαλία τοῦ πατέ-
ρα της.

— "Α, μόλις τήν εἶδανε χαθήκανε όλοι
από το δρόμο! εἶπε ό Λουπέν κυττάζον-
τας από το παράθυρο. Κύριε Δετινάκ, μή
τούς άνοιξετε πριν περάσουν τρία λεπτά
τῆς ώρας.

"Εβγαλε από τήν τσέπη του ένα βαρὺ
ρωλόνι με διπλά χρυσά καπάκια.

— Εἶναι τρεῖς και σαράντα δύο! εἶπε.
Εἰς τὰς τρεῖς και σαράντα έξη μπορείτε
ν' άνοιξετε. Μή φοβεῖσθε. δέν θά σπάσουν
τήν πόρτα, αὐτό εἶναι παράνομο. Κύριε
Δετινάκ, σὰς ευχαριστῶ. Δεσποινίς Σου-
σάνα τις καλύτερές μου εὐχές και τά
χαιρετισμάτά μου στον κ. Φίλιππο. Κύ-
ριε Ζερμπουά, χάρηκα που γνωριστήκαμε.

Προσέφερε το μπράτσο του στην ώρα
ξανθή κυρία και βγήκε. "Ακούστηκε που
εἰρωνεύονταν τόν Γκανιμάρ, ό όποιος χτυ-
πούσε τήν πόρτα.

"Ο κ. Ζερμπουά πήδησε ν' άνοιξῇ. "Α,
άν έπιαναν τόν Λουπέν θάπερνε πίσω το
μισό έκατομύριο και θά ήταν άνοησία
νά τόν άφίσῃ νά φύγῃ. "Αλλ' ή Σουσάνα
τοῦ έφρασε το δρόμο. Πώς θά παράβαι-
ναν αὐτοί το λόγο τους άφοῦ ό Λουπέν
έκράτησε το δικό του;

Πέρασε ένα λεπτό, δύο, τρία. Μποροῦ-
σαν ν' άνοιξοῦν και άνοιξαν. "Ο Γκανιμάρ
πήδησε μέσα κι' άρχισε νά ψάχνῃ.

— "Α, δέν μπορεί νά φύγῃ! Εἶπεν. Το σπίτι εἶναι περικυ-
κλωμένο, όλες οι πόρτες πιασμένες Πιάσθηκε στη φάκα!
"Αρχισε νά τρέχῃ έδω κι' έκει. Οι άλλοι έκαναν το ίδιο.
Κανείς δέν άμφέβαλε ότι θάπιαναν τόν Λουπέν.

Σέ λίγο έφθασε και ό διευθυντής τῆς Δημοσίας "Ασφα-
λείας. Εἶχε ἴδῃ ότι το σπίτι ήταν άποκλεισμένο. Τά καλύ-
τερα λαγωνικά, οι γενναιότεροι μυστικοί έβρίσκοντο στο
σπίτι εκείνο. "Ο τρομερός Λουπέν που τόσες φορές είχε έ-
ξευτελίσει τήν άστυνομία, ήταν αδύνατον νά τούς ξεφύγῃ.
"Ο Γκανιμάρ έλειπε. Τόν έπερίμενε άλλ' εκείνος άργούσε.
Πέρασε τόση ώρα, ήταν τόσοι που έψαχναν ώστε νά άνη-
συχῇ γιατί άργούσαν. Γι' αὐτό πήγε νά ψάξῃ τόνός του
νά τόν βρῇ. Τόν έξέπληξε όμως και κάτι άλλο, ότι δέν ά-
κουγόταν πουθενά τίποτε κι' ό διευθυντής άνοιγοντας όλες
τις πόρτες, κυττούσε μέσα και έφευγε.

— "Εαφνικά άφισε φωνή καταπληξέως...

Καταμουντζουρωμένος, λιποθυμισμένος, βρισκόταν δίπλα
στο τζάκι ό γηραιός Γκανιμάρ.

Εἶχε καταλάβῃ ότι ό Λουπέν έφυγε από τήν καπνοδόχο,
όπου είχε βαλμένη μία στενή άνεμόσκαλα.

Πῆγε νά μπῇ. "Αλλά έφαγε μία τόσο δυνατή γροθιά, ὥ-
στε άναποδογυρίστηκε λιποθυμισμένος.

Λίγη ώρα άργότερα έφευγε κουτσαίνοντας και ὀρκιζόμε-
νος ότι δέν θά ήσύχαζε άν δέν έπιανε τόν άνθρωπο που τόν
έξευτέλισε για μία ακόμη φορά.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ :

«"Αστυνόμος Λωποδύτης»

Η ΜΟΔΑΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΔ ΜΟΥΚΙ' Η ΖΩΗ

ΜΕΤΑΛΛΑΓΕΣ

Λίγο πόνι πουρί για τή
μόδα, που πρὸς το παρὸν
εἶναι στάσιμη. Δηλαδή με-
ρικές πρακτικές κουβέντες
για τις άγαπητές
μου άναγνώστριες
πριν από το άνοιγμα
μιάς έποχῆς, που τις
βρίσκει συλλογισμέ-
νες μπροστά στη
γκαρνταρόμπα τους.

Λοιπόν, τ' άνοιξι-
α, άγαπητές μου
άναγνώστριες, έκα-
ναν μία άπλή έμφά-
ση σ' αὐτήν. Παριζιά-
να φιγουρίνα και
μὰς ύπόσχονται αρκετές χαριτω-
μένες εμφάνισεις πάνω σέ γνω-
στές γραμμές.

Γιατί, καθώς φαίνεται, ή μόδα δέν
πολυασχολήθηκε για τήν άνοιξη.

Εἶναι βλέπετε ή έποχή, ή πὸς βολι-
κή. Μά μία μικρή μετατροπή στο
περισυνό ή και στο φθινοπωρινό
φόρεμα μπορούμε νά το κάνουμε
άνοιξιότικο.

"Επειτα έχομε και κάτι άλλο που
δευκολύνει τήν κατάσταση. Οι δι-
χρωμίες πάνω στα φόρεματα, που με
μία προσθήκη μικρῇ μπορούμε νά
κάνουμε μία θαυμασία μετάλλαγή.

"Ενα κοντό μανίκι χειμωνιάτικο
που φοριότανε μέσα στο παλτό,
γίνεται άνοιξιότικο με μία μακρυά
μανσέττα από χρωματιστό ύφασμα.

Από το ίδιο θά γίνῃ και ό ώμῆτης.

"Αν το φόρεμά σας έχει άνάγκη
από μακρός, τότε μ' ένα ώρατο
φάγκο θά κλείσετε τόν ώμῆτη μπρὸς
ή πίσω ή και από τις δυο μεριές.

Βλέπετε πόσο ευεργετικά εἶναι τά
βιχρώμα.

"Εκείνο που δέν θά εἶναι και τόσο
εύκολο για μία τέτοια περίπτωση εἶ-
ναι τά παλτά.

Τά παλτά δυστυχώς μὰς παρουσιάζ-
ονται με πολύ γούστο και με πολύ
δύσκολες κοῦπ.

Γι' αὐτά όμως θά μιλήσω πὸς συγ-
κεκριμένα στο έρχόμενο φύλλο.

LILY

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δυστυχισμένην: Γιατί πάλι
αὐτὴ ή κλάψα; Μή ξεχνάτε ότι εἰσθε
μόλις 18 ετών και ότι ακόμα δέν μπή-
κατε στη ζωή για νά παραπονεῖσθε
αὐτῇ. Διασκεδάσετε, γλεντάτε,
κάνετε φιλενάδες, πηγαίνετε περίπα-
το και μή κλειδωνόσαστε από το
πρωί ως το βράδυ, κι' από το βράδυ
ως το πρωί σπίτι σας. "Αναμεινέστε.

Προσφυγο π ο υ λ α ν: Μπράβο
σας, καλά τά καταφέρατε. μακάρι πολ-
λά κορίτσια σάν και σὰς νά είχαν
τις ἰδέες σας.

Σωτήρ...: Δέν άμφιβάλλω ότι
εἰσθε χαριτωμένη άφοῦ μοῦ τό λέτε,
άλλά ή άγάπη, άγαπητή μου δεσποι-
νίς, δέν έχει καμμίαν σχέση με τό

ΜΟΔΕΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Βρέθηκα, άγαπητές μου
άναγνώστριες, προχτές σ'
ένα σαλόνι. Σαλόνι όταν
λέγω έννοῶ βέβαια
μία φιλική συγκέ-
ντρωση σ' ένα σπίτι
που ή οικοδέ-
σποινα είχε ὀρί-
σει ζούρ φῆξ, και
έπομένως εκεί
μέσα είχανε συγ-
κεντρωθῇ περισ-
σότερες γυναί-
κες από άντρες.
Γιατί βέβαια ὁ
πῆρχαν και άν-
τρες, μερικοί νέ-
οι φιλολογοῦντες, που άσφαλῶς
τούς είχε καλέσει ή οικοδέσποινα
για νά ποικίλουν τή ζούρ φῆξ.

Δέν εἶναι άνάγκη νά πῶ οὔτε
για τό τσάι, για τήν περίφημη πο-
τίλκα, τά πῆ φύρ, και τά λικέρ
αὐτά ἦσαν όλα έν τάξει και σέ
άφθονία, για μεγάλη ευχαρίστηση
τῶν νεαρῶν.

Οὔτε νά μιλήσω για τούς ὡραί-
ους στίχους και τήν άπαγγελία
που προκάλεσε ένα σωρό κομπλι-
μέντα, συγχαρητήρια και χειροκρο-
τήματα τῶν γυναικῶν.

"Οχι, αὐτά όλα συμβαίνουν και
έτσι πρέπει νά γίνωνται, γιατί δέ
θά λέγαμε οὔτε ότι μὰς περιποιή-
θηκε ή οικοδέσποινα, οὔτε ότι δέν
έλλειπε και ή φιλολογία από τή
μέση. Κάτι που μὰς κάνει έντύπω-
ση σέ μία γυναικεία συγκεντρωση
εἶναι οι κουβέντες τῶν γυναικῶν.

"Ὅπως ξέρουμε όλες, υπάρχουν ένα
σωρό θέματα σήμερα, πολύ μοντέρνα,
πολύ επίκαιρα, που μπορούν ν' άπα-
σχολήσουν πολύ καλά μία συγκε-
ντρωση. Μία άπαγωγή, μία αὐτοκτονία,
οἱ δημογραφικές έκλογές, ή ψήφος στη
γυναίκα, ή μοντέρνα αίσθητική, ένα
καινούργιο βιβλίο, ή ζωγραφική και
τόσα άλλα μύρια θέματα που μπο-
ροῦν με τή συζήτηση νά ξεψύσουν
τή γυναίκα από το πεδίο τοῦ έσωτε-
ρικοῦ της, και νά της δώσουν τήν ευ-
καιρία όχι μόνο νά εξωτερικευθῇ αλλά
και παιδαγωγηθῇ μορφωτικά ήθικά.

"Ε, λοιπόν, τί νά σὰς πῶ, άγαπητές
μου άναγνώστριες, από τή στιγμή που
άντῆλλαξα τις συνηθισμένες φιλοφρο-
νήσεις, συστάσεις και λοιπά, μέχρι τή
στιγμή που θεώρησα άναγκαῖον πιά
νά άποχωρήσω, μία γενική άτιμόσφα-
ρα βαρεία γυναικείας συζήτησης ἦταν
πλημμυρισμένη από τά πυκνά σύννε-
φα τῆς μόδας. Φοῦστες, φουστάνια, τα-
γιέρ, μπλουζες, γιακάδες, μανίκια,
κλός, βολάν, πιέτες, ακόμα και κομ-
πιναιζόν μέχρι σουτιέν, βροχή από
άντικείμενα μεταξωτά και μάλλινα
μὰς είχαν στριφογυρίσει μέσα σέ μία
έκθεση μοντέλων που περιέγραφε
και χαρακτήριζε το στοματάκι τῆς κά-
θε μιάς από μὰς. Κι' άπορώ:

Φταίνε ή δέ φταίνε οι άντρες που
μὰς χαρακτηρίζουν για ὄντα μονάχα
πολυτελείας;

ΠΡΙΟ

μουτράκι ή το κορμάκι το χαριτωμέ-
νο. "Η άγάπη δέ βλέπει τίποτα, ή
άγάπη πλησιάζει τά πρόσωπα στα
στραβά. Μήν άπογοητεύεσθε λοιπόν
Θάρρη και για σὰς ό άναμενόμενος
ἱππότης.

Και σὰς εύχομαι νάρθῃ γρηγορώτε-
ρα απ' ότι τόν περιμένετε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ: ΡΥΤΙΔΕΣ ΟΙ ΠΡΟΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Όλες γνωρίζουμε ότι μία μέρα θα φθάσουμε σε μια προχωρημένη ηλικία και ότι κυττάζοντας τον καθρέφτη θα δούμε το πρόσωπό μας γεμάτο ζάρες και ρυτίδες.

Η κοκκεταρία της γυναίκας δεν συνίσταται εις το ν' αφίσωμε πρώτα τον έαυτό μας να γεράσει και κατόπιν να φροντίσωμε να ξανανειώσωμε. Από τα νειάτα της κάθε γυναίκα, πρέπει να φροντίσει ν' απομακρύνει τα φοβερά αυτά σημάδια της άσχημίας και των γηρατειών.

Η προβλεπτική υγιεινή παραγγέλλει να μη κάνετε μορφασμούς, να μη εκτίθεσθε στις άχτινες του ήλιου, ν' αποφεύγετε όσο το δυνατόν τ' αδυνάτισμα.

Η αλήθεια είναι ότι πολλές από σάς έπιταχύνουν το σχηματισμό των ρυτίδων με άνόητους μορφασμούς. Η μία σηκώνει τα φρύδια της, έτσι για τίποτα, νομίζοντας ότι κάνει ύψος, αλλά δεν ξέρει ότι προετοιμάζει μεγάλες μακρουλές, όριζόντιες ρυτίδες σ' όλοκληρο το μέτωπο.

Μία άλλη διαβάζει μυθιστορήματα όλη τη νύχτα και αυλακώνει λίγο—λίγο τα μάτια της με χίλιες λεπτές γραμμίτσες, αυτές που τόσο παραμορφώνουν άκόμα και τα πιο όμορφα προσωπάκια. Μία άλλη για να πάρη περισπούδαστο σοβαρό ύφος σουφρώνει το μέτωπο σά γέρος φιλόσοφος, ενώ μία άλλη γελά συνεχώς, πράγμα το όποιον θα της δώσει μεθαύριο μικρές ρυτίδες κάτω από τα μάγουλα κοντά στο στόμα. "Αν μπορείτε ν' αποφεύγετε όλα αυτά τα έκκεντρικά ή τα βεβιαμένα αποφύγετέ τα.

Και μία άλλη συμβουλή χρήσιμη για νάργοπορήσουν να φανούν οι ρυτίδες. Συνηθίστε να πλένετε και να σκουπίζετε το πρόσωπό σας από τα κάτω προς τ' άπάνω, πλάγια, στα μάτια. Συστήνονται επίσης διάφορα μέσα για τη σταθεροποίηση και σκλήρυνση των μυών που έχουν χαλαρώσει: Να περνάτε πάνω από το πρόσωπο μία πετσέτα βρεμένη με καυτό νερό, και να χτυπάτε κατόπιν το μέτωπο, τα μάγουλα, το πηγούνι με την άκρη της πετσέτας βρεμένη σε κρύο, πολύ κρύο νερό. "Ενα είδος δηλαδή υδροθεραπείας ή όποια καταπολεμά ταυτοχρόνως με τις ρυτίδες, τα προγόδια και τα κρεμαστά μάγουλα.

"Ενα άρχαίος συγγραφέας μάς λέγει ότι ο χυμός των καρπών του πεύκου κάνει καλό για τις ρυτίδες. "Ενας έπιστήμων μάς παραδίδει ένα μικρό μυστικό άκόμα: "Πάρτε μάς λεί ένα ροδάκινο πολύ γινώμενο και ζουλάτε το χυμό του πάνω στην επιδερμίδα ανάμεσα σ' αυλάκια των ρυτίδων. Αφίστε το κάμποση ώρα κι' έπειτα το σκουπίζετε.

"Ενα άκόμα μέσον είναι και η άνάπαυση. Ξαπλώστε 4—5 φορές την ημέρα σ' ένα ντιβάνι και κλείνετε για 5 λεπτά τα μάτια σας άπαλά.

Τέλος ίδου και μία συνταγή εύκολη να έκτελεσθή: 60 gr. Suc d' oignon de lis blanc 60 gr. Miel de Narbonne 30 gr. Cire blanche Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

(Συνέχεια)
Αι προεσπερίδες αναλόγως της συντροφιάς που έχει σχηματισθή παρατείνονται, και για τούτο η οικοδέσποινα πρέπει να είναι προετοιμασμένη ώστε να μπορέσει να παρουσιάσει ένα μπουφέ από κρύα φαγητά που να μη δισαρεστήση τους προσκαλεσμένους της.

"Εξ άλλου είναι τόσο εύκολο μία νοικοκυρά να προετοιμάση χίλια δυο πραγματάκια όταν έχει ψωμί και φρέσκο βούτυρο. Φτιάχνει άμέσως σάντουιτς από ζαμπόνι, τυρί, σαρδέλλα, χαβιάρι, ροκφόρ, φουά γκρά, άντσούγα και προσφέρει ούζο, ή κρασί στους προσκαλεσμένους.

Δεν στρώνεται βέβαια τραπέζι, αλλά σε μία γωνιά, αν δεν έχει σχηματισθή ειδικός μπουφές, τοποθετούνται σε μεγάλα πιάτα τα διάφορα αυτά μικροπράγματα.

Τό κρασί ή ούζο προσφέρεται από την ίδια την οικοδέσποινα ή και την ύπηρεσία, φροντίζον όμως και οι καλεσμένοι να κρατούν ο καθένας το

ποτηράκι του, για να μη γίνεται ούτε υπέρδευμα ποτηριών, και να μη δίδεται κόπος στο σπίτι να πλένουν διαρκώς ποτήρια.

"Αμα σερβιρισθούν τα σάντουιτς, ή οικοδέσποινα προσφέρει ξηρά φρούτα καθαρισμένα, ή φρέσκα έπισης καθαρισμένα κι' αυτό για να μην υποβάλλονται σε κόπους οι καλεσμένοι και να μη δημιουργείται άταξία. "Αν οικονομηθή και γλύκισμα, τότε ο καθένας με το πιατάκι και το κουταλάκι του, πλησιάζει και σερβίρεται.

Αυτά όλα γίνονται σάν ένα διάλειμμα μπορεί να πη κανείς άνεφοδιασμού δυνάμεων των καλεσμένων για να συνεχισθή, και καταλήξη ή προεσπερίς σε έσπερίδα.

Θά έπακολουθήση τότε ο χορός, έκτακτα μουσικά ή φιλολογικά νούμερα, τα όποια προσφέρονται έκτάκτως να έκτελέσουν οι μεταξύ των προσκεκλημένων καλλιτέχνες.

"Ετσι ή διασκέδαση μπορεί να παραταθή και πέραν της 12ης όποτε οι πλέον οικείοι της οικοδεσποίνης δίδουν το

σύνθημα της άναχωρήσεως.

Δεν άποκλείεται πολλοί προσκεκλημένοι της προεσπερίδος ν' άποχωρήσουν ένωρίτερα.

"Η οικοδέσποινα όμως όφείλει να τους παρακαλέση να μένουν αλλά να μη έπιμένει, έφ' όσον βλέπει ότι δεν μπορούν να μένουν περισσότερο.

Συνήθως αυτές οι προεσπερίδες μεταβάλλονται σε έσπερίδες και μάλιστα μασκέ.

Αυτό έξαρτάται από την πρωτοβουλία της οικοδεσποίνης, ή όποια έχουσα υπ' όψιν της την συνέχισιν του γλεντιού φροντίζει άπλως να προμηθευθή μασκες, τις όποιες μοιράζει κατά το πρόχειρον επί ποδός δείπνον και έτσι στην έορτή δίδεται νέα τροπή γλεντιού, σάν να έπρόκειτο περί νέων προσκεκλημένων και νέας προεσπερίδος.

"Ολα αυτά έξαρτώνται από την οικοδέσποινα ή όποια μπορεί να κάνει να έπιτύχη το γλέντι.

ΑΜΑΖΑ

ΑΜΑΖΑ

ΑΜΑΖΑ

ΑΜΑΖΑ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΣ ΓΙΑΧΝΙ.—Βάζομε από την προηγούμενη μέρα σε νερό μία όκά μπακαλιάρο να έαλμυρίση. Κόβομε μισή όκά κρεμμύδια ψιλά και τα βάζομε με 100 δράμια λάδι σε μία κατσαρόλα να ξανθίσουν, όποτε προσθέτομε τομάτα, ένα μάτσο μαντανό, λίγο νερό, και πιπέρι.

"Όταν όλα αυτά, πάρουν βράση, βγάζομε τον μπακαλιάρο από το νερό, τον ξεπλένομε και τον ρίχνομε κι' αυτόν στην κατσαρόλα. Τη σκεπάζομε και την αφήνομε σε σιγανή φωτιά έως ότου ό μέν μπακαλιάρος ψηθή, μείνη δέ ή άνάλογη σάλτσα. "Επειτα κατεβάζομε την κατσαρόλα και σερβίρομε. "Όπως όλα τα λαδερά, τρώγεται κρύο.

ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΙΑ.—Πέρνομε 200 δράμια άμύγδαλα, 300 δράμια ζάχαρη, 150 δράμια πατάτες, άνάλογη μαρμελάδα, καρύδια, στα φίδες και κόνιττα. Βράζομε πρώτα τις πατάτες και τις ξεφλούδιζομε. Κατόπιν έχομε εις ένα γουδί ψιλοκοπανισμένα τα άμύγδαλα και τη ζάχαρη και τα βάζομε σε μία λεκάνη προσθέτοντες και τις πατάτες, άφου προηγουμένως τις κοπανίσιομε στ' γουδί.

"Όλα αυτά τα ζυμώνομε καλά και άνοίγομε τη ζύμη με το παστόξυλο. Κόβομε τη ζύμη με στρογγυλές φόρμες (βση ή περιφέρεια ενός ποτηριού του νερού) πέρνομε τότε τη μαρμελάδα άνακατεμμένη με τα καρύδια, τις σταφίδες και τα κόνιττα, και με τη γέμιση αυτή και τη ζύμη κάνομε ένα είδος μπουρεκάκια σε σχήμα μισοφέγγαρου. Τα βάζομε σε κατ'άλληλη λαμαρίνα, και τα ψήνομε σε μέτριο φούρνο επί ένα τέταρτο της ώρας. Μετά το ψήσιμο τα ραντίζομε καλά με άνθόνερο, τα κουκίζομε με ψιλή ζάχαρη και τα σερβίρομε.

ΚΤΑΠΟΔΙ ΚΡΑΣΑΤΟ.—Πέρνομε μία όκά κταπόδι. "Αν είναι ξερό, το βάζομε από το βράδυ σε νερό να μουσέψη (να σκεπάσεται όλο) και στο ίδιο νερό που θα μουσέψη θα το βράσομε. "Επειτα το πλένομε και το τρίβομε καλά έως ότου φύγη ή άμμος που είναι κολλημένη στο δέρμα του. Τό κόβομε σε μικρά κομμάτια, το πλύνομε και το βάζομε στην κατσαρόλα να πιη το νερό του, άνακατώνοντες για να κοκκινίση από όλα τα μέρη. Κατόπιν κόβομε 200 δράμια κρεμμύδια πολύ ψιλά και τα ρίχνομε κι' αυτά στην κατσαρόλα με το κταπόδι μαγειρεύομε και κατόπιν ρίχνομε 100 δράμια λάδι, πιπέρι. Λάδι αν θέλωμε βάζομε και περισσότερο. "Επειτα άνακατώνομε με ξύλινο κουτάλι το φαγητό και έξακολουθομε το μαγειρεύμα του έως ότου ψηθή καλά. Κατόπιν το σερβίρομε σε πιατάκια. Τό κταπόδι είναι τροφή αρκετά εύγευστη, αλλά δυσκολοχώνευτη και γι' αυτό πρέπει να το άποφεύγουν όσοι πάσχουν από δυσπεψία. "Εάν άφου το φάμε πιόνομε και λίγο κρασί, γίνεται πιο εύκολοχώνευτο.

Τό κταπόδι είναι μαλακώτερο, πρώτον όταν είναι καλά κτυπημένο και τριμμένο στο βράχο, και δεύτερο όταν είναι πολύ μεγάλο.

ΦΡΟΥΤΑ.—Τά φρούτα προσφέρονται μετά το τυρί και τρώγονται πάντοτε με λεπτότητα. "Ενα μήλο π. χ. ή ένα ροδάκνιο, το καθαρίζομε και το τρώμε, άφου

το κόψομε σε φέτες με το μαχαίρι. Δεν κάνουν καλά εκείνοι που τα τρώνε δαγκώνοντας αυτά χωρίς να τα κόψουν. "Επίσης άσχημο είναι να τρώη κανείς φρούτα στο δρόμο. Τα σταφύλια τοποθετούνται στο τραπέζι κομμένα σε μικρά τσαμπιά. Τα καρύδια και τα φουντούκια σπασμένα για να μην τα σπάζουν οι καλεσμένοι. Δεν πρέπει να χώνωμε στο στόμα μας μεγάλα κομμάτια φρούτα, ούτε να λερώνωμε τα τραπέζομάνηλα με ζουμιά.

ΠΩΣ ΝΑ ΤΡΩΜΕ.—Μόλις μπούμε στην τραπέζα και καθίσωμε στο μέρος που θα μάς υποδείξη ή οικοδέσποινα, και θα πάρωμε την πετσέτα μας που είναι επάνω στο πιάτο, την ξεδιπλώνομε και την τοποθετομε εμπρός μας, ούδέποτε όμως στο στήθος δένοντες πίσω από το λαιμό μας τις δυό άκρες. Μετά το φαί μαζεύομε την πετσέτα και την βάζομε δίπλα στο πιάτο μας, άλλ' όμως δεν την διπλώνομε. Κατόπιν θά περιμένωμε να μάς σερβίρουν τα όρεκτικά ή την σούπα. Τα όρεκτικά τα τρώμε με το μικρό πηρούι και μαχαίρι που είναι δίπλα στο πιάτο μας, την δε σούπα με το μεγάλο κουτάλι της σούπας κι' όχι με το μικρό της κομπόσας που μπορεί να είναι εκεί. Δεν ροφώμε ούτε γέρνομε το πιάτο για να τήν φάμε όλη. "Υστερ' απ' αυτή θα μάς πάρουν το πιάτο και θα μάς φέρουν ή ψάρι, που θα το φάμε με τα ειδικά μαχαιροπήρουνα του ψαριού τα όποια είναι μάλλον πλατειά, ή κρέας που θα το φάμε με τα συνειθισμένα μαχαιροπήρουνα. Μετά τα φαγητά έρχεται το γλύκισμα, που τρώγεται άναλόγως ή με κουτάλι ή με μαχαιροπήρουνο. Τό τυρί, το όποιον προσφέρεται μετά το γλύκισμα, τό κόβομε κάθε φορά ένα μικρό κομματάκι, το τοποθετομε σε μία μπουκιά ψωμί και το τρώμε. Ποτέ δεν το βάζομε στο στόμα μας με το μαχαίρι. "Επειτα έρχονται τα φρούτα. Τό κρασί και το νερό πίνεται σιγά—σιγά και άφου καθαρίσωμε τα χείλη μας με την πετσέτα. Γιατί δεν έπιτρέπετε κατ' ούδένα λόγο να λερώνωμε με τα χείλη μας τα ποτήρια. "Εάν έπακολουθήση καφές και λικέρ, τα πίνονε σιγά σιγά. Διά να είμεθα έν τάξει πρέπει να τρώμε άργα και χωρίς λαίμαργία. Να μη λερώνωμε τα τραπέζομάνηλα ή την πετσέτα μας. Να μεταχειριζώμαστε πάντοτε το μαχαίρι με το δεξιό και το πηρούι με το άριστερο χέρι, αλλά να μην το βάζομε στο στόμα μας ποτέ. Να μη βάζομε στο στόμα μας μεγάλες μπουκιές. Να μη δείχνωμε ότι πεινάμε. Να μη ένθουσιάζω. Μαστε όταν βλέπωμε το φαγητό. Να μη κόβομε το ψωμί με το μαχαίρι, αλλά με το χέρι. Να μη σκουπίζωμε το πιάτο με το ψωμί για να πάρωμε όλη τη σάλτσα. Να μη κτυπάμε τις μασέλες, τα δόντια ή τη γλώσσα. Να μη γλύφωμε τα κόκκαλα. Να μη πίνωμε με γεμάτο το στόμα. Και τέλος να είμαστε περιποιητικοί στις διπλανές μας κυρίες και να τους μιλάμε με γλαστό ύφος. Δεν πρέπει να τρώμε άπρόσεκτα, άλλ' ούτε όμως και έπιτηδευμένα. "Όλα πρέπει να γίνονται με φυσικότητα και χωρίς προσποίηση που δείχνει έπιταξία ή έλλειψη καλής άνατροφής.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ
Λάχανο ρυτί
Ρέγκα—Έληές
Φρούτα
Ραδίκια βραστά
Χαλβάς—Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Σούπα φασόλια
Λαγέρδα—Έληές
Φρούτα
Κριθαράκι λάδι
Κομπόστα φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μπακαλιάρο γιαχνί
Σαλάτα λάχανο—Φρούτα
Έληές—Κομπόστα
ΚΥΡΙΑΚΗ
Ψάρι σχάρας
Ραδίκια βραστά
Σκαλτσούνια—Φρούτα
Μακαρόνια λαδερά
Πατάτες τηγανιτές
Γλυκό—Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ
"Αγγιναροκούκκια
Λαγέρδα—Φρούτα
Μαρίδες τηγανιτές
Ραδίκια—Κομπόστα

ΤΡΙΤΗ
Γιαλαντζή ντολμάδες
Έληές—Φρούτα
Πατάτες βραστές
Ρέγκα—Κομπόστα

ΤΕΤΑΡΤΗ
Κταπόδι κρασάτο
Έληές—Φρούτα
Χορτόσουπα
Χαλβάς—Έληές
Φρούτα

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

του σπιτιού, κι' ήτανε βέβαιη ότι θα πήγαιναν οι χωροφύλακες να τον πιάσουν και αυτούς γύρευε να ιδή, κυττάζοντας άνυπόμονα από το παράθυρο.

Ήρθε τώρα φωνές δυνατός. Τό κρασί και τὰ δηλητήρια είχαν εξαργιώσει και τους δυό. Ή Κωνσταντίνα ἐκίχταξε δυνατά, όλο της τὸ κορμί αναταράσσεται από ένα σπασμό, τὰ μάτια της γυάλιζαν. Τὸ ναρκωτικό τὴν ἐρέθισε. Μία ἐρωτική ἐπιθυμία ἀκράτητη τὴν τυραννοῦσε καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ γύρισε καὶ κύτταξε τὸ Στέλιο. Τὸ ἀδύνατο, τὸ κυτρινιάρικο ἐκεῖνο παιδί, πηραμιλοῦσε προφέροντας τὸ ὄνομα τῆς Νότας καὶ μὲ τὴν ἐρεθισμένη του φαντασία νόμιζε πὼς κυλιόταν μαζί της σὲ μιὰ ὀργιώδη τρέλλα, ὅπως καὶ τὶς ἄλλες φορές ποὐ περναν μαζί τὰ ναρκωτικά.

Τὰ χανωμένα τους βλέμματα διασταυρώθηκαν στὸν ἴδιο ἐρωτικό παροξυσμὸ ποὐ τοὺς προκαλοῦσε τὸ δηλητήριο, καὶ ἡ ἴδια ἀκράτητη ἐπιθυμία ἐσπρωξε τὸν ἕναν πρὸς τὸν ἄλλον σ' ἕνα ἀνόσιο ἐναγκαλισμό.

Ύστερα ἀπὸ ὥρα πολλὴ ἡ Κωνσταντίνα ὀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι της καὶ κύτταξε γύρω της. Δίπλα της ἀσθμαίνοντας, πνιγόμενος, κοιμώτανε σὰν νὰ βρισκώτανε στὸ ρόγχο τοῦ θανάτου ὁ Στέλιος Κοντώνης. Γύρισε τὰ ἀποβλακωμένα της μάτια, ποὐ νόμιζε ὅτι κάποιος τῆς τὰ τραβοῦσε πρὸς τὰ μέσα, καὶ τὸν ἐκύτταξε κι' ὕστερα ζήτησε νὰ τὸν ἀγκαλιάσει καὶ πάλι. Τὸν εἶδε ὅμως ἄσφικτῶς κι' ἀσυναίσθητα τοῦ ξικοῦμπωσε τὸ πουκάμισο. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἄφησε μιὰ φωνή, ποὐ μπορούσε νὰ εἰπῇ κανένας πὼς ήτανε σωστός βρυχηθμός.

Εἶχε ν' ἰδῇ ἐπάνω στὸ στῆθος του μιὰ ἐλῆθ μὲ πολλὲς τρίχες. Μιὰ τέτοια ἐλῆθ εἶχε στὸ ἴδιο ἀκριβὲς μέρος καὶ τὸ παιδί της ποῦ χάσε τόσο μικρό, τότε ποὐ τὴν πήγαν στὸ Νοσοκομεῖο. Ἀπὸ τὸ λαϊμὸ τοῦ Στέλιου κρεμώτανε μὲ μιὰ χρυσὴ ἀλυσίδα ἕνα Κωνσταντινάτο. Τ' ἄρπαξε καὶ τὸ κύτταξε καὶ πήδησε ὄρθια.

Ναί, ήτανε τὸ Κωνσταντινάτο ἐκεῖνο μὲ τὰ γράμματα Ν. Κ. τ' ἀρχικά τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρωμένου της, τοῦ πατέρα τοῦ παιδιοῦ της. Τὸ Κωνσταντινάτο ποὐ αὐτὴ ἡ ἴδια τοῦ κρέμασε στὰ σαράντα του. Ήτανε ἡ ἴδια ἐλῆθ. Ήτανε τὸ παιδί της, ποῦ γινε κι' ἐρωμένος της.

Ἡ ἀρρώστεια, ποὐ τόσο καιρὸ τὴν βασάνιζε, τῆς εἶχε σιγὰ—σιγὰ σκάψει τὸ λογικό. Ἡ φρικτὴ ἐκείνη ὀποκάλυψη, ὕστερα ἀπὸ κατάχρηση κρασιοῦ, δηλητηρίου καὶ πόθων, ἀποτέλειωσε τὴν καταστροφὴ του καὶ ἡ Κωνσταντίνα πετάχτηκε ἐπάνω ἀφήνοντας ἀναρρόδες κραυγές.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ:

Παρακολουθήστε ὅλοι τὸ νέο μας συναρπαστικό μυθιστόρημα

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ἡ Ρώμη στὴν κατάπτωσή της, μὲ τὰ ὀνομαστά ὄργιά της καὶ τὰ ἐγκλήματά της ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ ἡ Ὁρησκεία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀποτελοῦν τὸ φόντο ὅπου ζωγραφίζεται μὲ φανταχτερὰ χρώματα ἡ ζωὴ μιᾶς μεγάλης ἀμαρτωλῆς καὶ ἡ μετάνοιά της.

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

«Ὁ ἀπώλεσθεις Παράδεισος» τὸ περίφημο ἔργο τοῦ ἀγγλοῦ συγγραφέως λόρδου Λύττον, ὀφείλει τὴν ὑπαρξὴ του σ' ἕναν ἀμαξά. Μιὰ μέρα, δταν ὁ συγγραφέας πῆγαινε νὰ παραδώσῃ τὰ χειρόγραφα στὸν ἐκδότη, τὸν ἐξέλασε μέσα στὸ ἀμάξι ποὐ τὸν μετέφερε καὶ παρ' ὅλες τὶς κινητοποιήσεις τῶν δικῶν του καὶ τῆς ἀστυνομίας στάθηκε ἀδύνατο νὰ βρεθοῦν.

Πέσσαν τρία χρόνια καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῆ, μολοντί ήταν πολὺ τραγικὴ γιὰ τὸ συγγραφέα, ὥστόσο ξεχάσθηκε. Ὅταν ἕνα πρωτ, τὴν ὥρα ποὐ περνε τὸ πρόγευμά του τοῦ ἀνήγγειλαν μιὰ ἐπείγουσα ἐπίσκεψη. Ήταν ὁ ἀμαξᾶς μὲ τὰ χειρόγραφα στὸ χέρι. Ὁ λόρδος, λοιπὸν, τρελλὸς ἀπ' τὴ χα-

ρά του τὸν προσέλαβε ἀμέσως στὴν ὑπηρεσία του καὶ τοῦ παρεχώρησε τὰ μισὰ ποσοστὰ ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς πωλῆσεως τοῦ βιβλίου.

Ἐνα ἀπὸ τὰ χειρόγραφα τοῦ Ἀλφόνσου Ντωντὲ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς μῆνες ἀναβε τὴ... πίπα τ' ἀνυπόπτου συγγραφέως. Ὑπεύθυνος γι' αὐτὴ τὴν ἐγκληματικὴ πράξη ἦταν ὁ ὑπηρετῆς του. Ὁ Ντωντὲ συνήθιζε νὰ γράφῃ σὲ παληόχαρτα κι' ὁ ὑπηρετῆς του ποὐ καθάριζε τὰ βλεπε ἔτσι πεταμένα καὶ τὰ νόμιζε γιὰ τελεῖως ἀχρηστὰ. Τὰ μάζευε καὶ τὰ πετοῦσε μετὰ στὸ καλάθι ποὐ βρισκόταν δίπλα στὸ γραφεῖο. Ὁ Ντωντὲ τὴν ἄλλη μέρα, συνεχίζοντας τὸ γράψιμο τοῦ βιβλίου ἡ πίπα. Ἐπερνε λοιπὸν τὰ χαρτιά ἀπὸ τὸ καλάθι, τ'

ἀναβε στὸ τζάκι καὶ μὲ τὴ φλόγα τοὺς ἀναβε τὴ πίπα του. Ἐννοεῖται ὅτι δταν ἔμαθε τὴν καταστροφὴ αὐτῆς ἀδυνάτισε πέντε ὀκάδες. Ὅστος ὅμως ὑποχρεώθηκε νὰ τὰ ξαναγράψῃ.

Ἐπίσης ἕνα ὁλόκληρο χειρόγραφο μυθιστόρημα τῆς Μαρίας Κορέλλι μοιράσθηκε κατὰ λάθος ὡς... φέγγ—βόλάν στοὺς διαδηλωτές. Ἡ συγγραφεὺς βρισκόταν σ' ἕνα μαγαζόνι καὶ χαιρετοῦσε μιὰ προεκλογικὴ διαδήλωση ποὐ περνοῦσε κάτω στὸ δρόμο. Στὰ χέρια τῆς κρατοῦσε καὶ τὸ δέμα μὲ τὰ χειρόγραφα. Πάνω ὅμως σιὸν ἐνθουσιασμό της πέταξε ἀφηρημένη τὰ χειρόγραφα κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά τὴν μετέφεραν λιπόθυμὴ σὲ μιὰ κλινικὴ.

Τρομερὸς καγχασμός ἐδonoῦσε τὸ σπῆτι, ἀφροὶ ἐβγαῖναν ἀπὸ τὸ στόμα της, καὶ τὰ γουρλωμένα της μάτια ἦταν κόκκινα σὰν τὴ φωτιά. Πηδούσε, ξέσχιζε τὰ ρούχ' της, τράβαγε τὰ μαλλιά της καὶ γέλαγε. Καὶ ὁ Στέλιος, ἀσφυκτιοῦσε στὸ κρεβάτι του καὶ νόμιζε κανεὶς πὼς ξεψύχαγε.

Ἀργὰ ἔλαβε τὸ γράμμα τῆς Κωνσταντίνης ὁ διευθυντής. Καὶ ἔδοκίμασε τέτοια ἀηδία, καὶ τὸν ἔπιασε τόση κακία ἐναντίον τοῦ Στέλιου, ποὐ δέχθηκε νὰ ἐννοχοποιήσῃ τὴν ἀθώα Πιπίτσα, ὥστε τηλεφώνησε στὴν διευθύντρια τῆς ἀστυνομίας τὴ συνέβαινε κι' ἐκείνη ἔστειλε τέσσερις μυστικούς ἀστυφύλακες στὸ σπῆτι τῆς Νότας νὰ συλλάβουν τὸν καταχραστή.

Καὶ βρέθηκαν τότε σὰν μὴ γινε στὸ σπῆτι, ἀφοῦ ἔσπασαν τὴν κλειδαριὰ, μπροστὰ σὲ φρικτὸ θέαμα. Μὲ κουρελιασμένα τὰ ρούχ' της, μισόγυμνη, στὸν παραξυσμὸ τῆς τρέλλας τῆς ἡ Κωνσταντίνα, φώναζε τρομερὰ λόγια. Ὁ Στέλιος ἐρόγχαζε σὰν νὰ πέθαινε. Κι' ἀντὶ νὰ τοὺς πᾶνε στὴ φυλακὴ, τοὺς πήγαν καὶ τοὺς δυὸ στὸ Νοσοκομεῖο.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα γύρισε ἡ Νότα ἀπὸ τὸ ταξίδι της κι' ἔμαθε τί εἶχε γίνε, δταν ἄκουσε τὰ ἀσυνάρτητα λόγια τῆς τρελλῆς μάνας, ἐκατάλαβε ὅλη τὴ φρικτὴ τραγωδία. Ὅταν τὴ διηγήθη στὸν Κούρτη, ἐκεῖνος παρ' ὀλίγο νὰ πῇ σὰν κεραυνόπληκτος, στὴ φρικτὴ ἀποκάλυψη, γιὰ τὴν ἐκατάλαβε ὅτι ἡ Κωνσταντίνα ἦταν ἡ ἐρωμένη τῶν νεανικῶν χρόνων του, ἐκείνη ποὐ ἀπὸ τότε ἰσχυριζώτανε πὼς ἦταν ἕγκυος μαζί του καὶ ποὐ τὴν ἐγκατέλειψε κι' ἔφυγε. Καὶ ὁ Στέλιος Κοντώνης ἐπομένως, ἦταν παιδί του...

Μὲ τὰ πλοῦτη ποὐ εἶχε ὁ Κούρτης καὶ τὴ θέση στὴν Τράπεζα τὰ διόρθωσε ὅλα. Ἐδῆλωσε πὼς θὰ πληρώνη αὐτὸς ἀντὶ τῆς Πιπίτσας τὰ χρήματα, κάλεσε τὴν Πιπίτσα, τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε, καὶ τὴν ἔστειλε κοντὰ στὸ παιδί του νὰ παραστῇ στὸ προσκεφάλι του σ' ὅλη τὴν περίοδο τῆς ἐπικίνδυνης κρίσης ποὐ ἐπερνοῦσε, νὰ παραστῇ κοντὰ του σὰν ἀδελφή, ὥς τὴ στιγμὴ ποὐ θὰ γινώταν γυναίκα του.

Ἐξῆ μῆνες ἀργότερα, ἡ Πιπίτσα ἦταν γυναίκα τοῦ Στέλιου κι' εἶχε τὴ διπλὴ φροντίδα, νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀμαρτίας τῶν γονέων του, καὶ νὰ μὴ μάθῃ ποτέ, νὰ μὴ διαλύσῃ τὸ σκοτάδι τῆς μνήμης του, ποὐ σκέπαζε τὸ φοικτὸ ἐκεῖνο ἀπόγευμα, καὶ θυμηθῇ τὴν τραγωδίαν τῆς τρελλῆς Μάννας του.

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΠΙΣΤΗ ΕΡΩΜΕΝΗ

Ὁ Πέτρος ἐκύνταζε τὴ Λιζέτα, ποὐ ἐκοιμόταν ἐξηνόιαστη στὴ ντομέζ.

Τὸ ρὸς ἀμπαζοῦ ἐρριχνε πάνω στὸ μισόγυμνο νεανικὸ κορμί της τὶς ἀπαλὲς ἀκτίνες του καὶ ἔκαμε τὴ γαλατῆνια ἐπιδερμίδα της, νὰ φαντάζῃ λευκορρόδινη... Τὸ δροσερὸ τσακπίνικο προσωπάκι της φαινόταν σὰν νὰ χαμογελοῦσε... Ποῖος ξέυρη, ἂν ἡ μικρὴ ἐρωμένη τοῦ Πέτρου δὲν ὄνειρευόταν τὶς γλυκὲς ἐρωτικὲς στιγμὲς, ποὐ εἶχαν περᾶσει ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μαζί.

Ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς ἐρωμένης του, ὁ Πέτρος ἐπῆγε νὰ ἰδῇ ἕνα ἄλλο θέαμα, ποὐ ἂν καὶ τὸν ἐνεύριζε λίγο μολαταῦτα τὸν διασκέδαζε... ἐπλησίασε στὸ παράθυρο, ἔσυρε τὰ παραπετάσματα καὶ ἐκύνταξε ἔξω... Κάτω ἀπὸ τὸ φανάρι τῆς γυναικας, ἦταν ὁ φιλαράκος! Ὁ ἴδιος πάντα γκαφατζῆς, ποὐ τὸν παρακολοῦθοῦσε, χωρὶς νὰ μὴν τὸν βλέπῃ ποὐ τὸν παρακολουθεῖ... Ἐρριχνε κλεφτὲς ματιὰς στὸ σπῆτι ποὐ εἶχε μὴ ὁ Πέτρος, βολτάροντας στὸ πεζοδρόμιο.

Ποῦ τὸν διαλέξανε γιὰ μυστικὸ ἀστυνόμο! Ἐμουρμούρισαν ὁ Πέτρος. Καὶ ἀποτελειώνοντας τὸ ντύσιμό του, ἄφησε τὴν ἐρωμένη του νὰ κοιτάει καὶ κατέβηκε βιαστικά—βιαστικά, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ σπουδαῖο ντετέκτιβ, ποὐ εἶχε καταντήσῃ σκιά του!... Ἐπέλασαν ἀπὸ κοντὰ του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ, ὅπου ἐκεῖνος νόμιζε, πὼς δὲν τὸν ἔλε ἀνιληφθῇ, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὕφος μισοθυμωμένο καὶ μισο-εὐθυμο:

— Ἐλάτε μαζί μου, κύριε. Ἐχω ἀνάγκη νὰ σὰς μιλήσω.

— Δὲν σὰς γνωρίζω, κύριε, ἐμιθύρησαν ὁ μυστικὸς τρομαγμένος.

— Ἀπεναντίας, μὲ γνωρίζετε, γιὰ καλὰ μάλιστα, ὅπως κι' ἐγώ... Εἰσθε ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς Σέρλοκ—Χόλμς, Ἰαβέρης, Βιντόκ... Δὲν εἰν' ἔτσι;

Κρατώντας τὸν πάντοτε ἀπὸ τὸ μπράτσο ὁ Πέτρος τὸν ἔφερε στὸ γειτονικὸ μπάρο. Ὁ μυστικὸς ἐστρογγυλοκάθησε σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἐδέχθηκε τὸ διπλὸ ποτήρι τῆς μπίρας, ποὐ τοῦ πρόσφερε ὁ Πέτρος.

— Ἀκούστε, φίλε μου, δὲν κάνετε γιὰ τὴ δουλειά, ποὐ σὰς ἀνέθεσαν. Εἰσθε θυμάται τῆς γυναικας μου, ποὐ νομίζει ὅτι τὴν ἀπάτω, γι' αὐτὸ καὶ πηγαίνει στὴ μυστικὴ ἀστυνομία καὶ ἀναθέτει σὲ ἀνθρώπους σὰν καὶ σὰς νὰ μὲ παρακολουθεῖτε, τοῦ εἶπε ὁ Πέτρος.

Κατὶ θέλησε νὰ πῇ ὁ μυστικὸς ἄλλ' ὁ Πέτρος δὲν τὸν ἄφησε.

Θὰ μοῦ πῆτε, ὅτι δὲν μάθατε ἀκόμη τὸ ἐπάγγελμα. Ναί, ἀλλ' ἀντὶ νὰ χάνετε τὶς ὥρες σας, παρακολουθώντας με καὶ ἡ γυναίκα μου νὰ χάνῃ τὰ λεπτά της, εἶνε προτιμότερο νὰ κυττάξετε νὰ κάνετε καμμιὰ ἄλλη δουλειά. Ἐλάτε, πᾶστε αὐτὰ τὰ χίλια φράγκα, καὶ γράψτε στὴ γυναίκα μου ἕνα γράμμα, γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλετε

ὅτι σὰς τσάκωσα, ποὐ μὲ παρακολουθοῦσατε.

— Μὰ, κύριε... — Τίποτε... Τίποτε... Ἐμπρός... Πάρτε τὰ λεπτά καὶ γράψτε τὸ γράμμα ἀμέσως... Ὁραία... Βλέπω, πὼς ἀρχίζετε νὰ καταλαβαίνετε τὶς γκάφες σας, ἂν καὶ δὲν ἐβγήκατε χαμένος ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά...

Ὁ κ. Γκοθὲν, τέως ἐπιθεωρητῆς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας τῶν Παρισίων ἐκαθῶταν στὸ γραφεῖο του. Ὁ κ. Γκοθὲν διατηροῦσε τώρα τὸ Γραφεῖον μυστικῆς ἰδιωτικῆς ἀστυνομίας ἡ «Ἀσφάλεια». Ἐξέφυγε βλέπει γ' ἀνοίγεται ἡ πόρτα καὶ νὰ μπαίνει μὲ φούρια μέσα ἡ κ. Χυμετέ, ἡ γυναίκα τοῦ Πέτρου, ἔξω φρενῶν...

— Ὅρίστε τί ὑπαλλήλους ἔχετε, ἐφώνησεν ἡ κ. Χυμετέ.

Καὶ πέταξε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Γκοθὲν τὴν ἐπιστολή, ποὐ εἶχεν ὑπαγορεύσει ὁ ἄνδρας τῆς στὸν μυστικὸ πρόκτορα τῆς ἰδιωτικῆς μυστικῆς ἀστυνομίας ἡ «Ἀσφάλεια».

— Ἀκούς ἐκεῖ νὰ τὸν πιάσῃ ὁ ἄνδρας μου νὰ τὸν παρακολουθεῖ καὶ νὰ τὸν βάλῃ νὰ μοῦ γράψῃ ἕνα τέτοιο γράμμα. Εἶναι φοβερό... Εἶναι φοβερό... Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὰ χρήματα ποὐ σὰς ἔδωκα. Καὶ θέλετε τὴ συμβουλὴ μου; Νὰ κλείσετε τὸ γραφεῖό σας.

Ὁ κ. Γκοθὲν μόλις ἐδιάβασε τὸ γράμμα, ἐσήκωσε τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανὸ, σὰν νὰ εἶχαν μὴ γκάνγκστερς στὸ γραφεῖο του, ποὐ τοῦ φώναζαν: «Ψηλὰ τὰ χέρια».

— Ἀ, εἶναι τρομερό, μ' αὐτὸ τὸ προσωπικὸ εἶπε. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθεῖτε τί τραβάω... Θὰ τοὺς διώξω ὅλους. Ἐν

πάση περιπτώσει, κυρία Χυμετέ, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι σὲ μιὰ βδομάδα θὰ συλλάβω τὸν ἄντρα σας ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἡ κυρία Χυμετέ ἠσούχασε.

Ἡ κ. Ναθαλία Ἀλεξανδροβνα—Ἀλαμπινὴν ἦταν ἀπὸ τὶς ρωσίδες ἐκεῖνες περιγῆπισσες ποὐ ἡ μπόρα τῆς ρωσικῆς ἐπαναστάσεως ἔφερε στὸ Παρίσι. Ἐννοεῖται, ὅτι σήμερα ἡ κ. Ναθαλία εἶναι περιγῆπισσα, ὅσον σεις καὶ ἐγώ... Εἶναι ὅμως ἕνα ἀπὸ τὰ θελκτικὰ ἐκεῖνα πλάσματα, γιὰ τὰ ὁποῖα πολλοὶ ἄνδρες ξεθεύουν εὐχαρίστως καὶ τὴν τελευταία δεκάρα τους...

— Αὐτὴ θὰ σώσῃ τὸν ὑπόληπτο τοῦ γραφείου μου, ἐσκέφθηκεν ὁ κ. Γκοθὲν, μόλις τὴν ἐγνώρισε. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τῆς ἔκαμε τὴν πρόταση. Θὰ τῆς εἶδνε δέκα χιλιάδες φράγκα τὸ μῆνα καὶ θ' ἀναλάμβανε ἡ ὁραία Ναθαλία, νὰ ξελογιάζῃ τοὺς συζύγους ἐναντίον τῶν ὁποίων οἱ γυναῖκες τους εἶχαν ὑποψίες... Ἡ Ναθαλία ἐδέχθηκε προθύμα καὶ μόλις ἐπληροφορήθηκε ποὐ εὐχναζεν ὁ Πέτρος, εὐθὺς ἀμέσως ἄρχισε νὰ συλλάβῃ καὶ ἐκείνη ἐκεῖ, ἀποφασισμένη νὰ τὸν κατακτήσῃ...

— Πρόσεχε μὴν τὸν ἐρωτεύῃς τῆς εἶχε πῇ ὁ κ. Γκοθὲν

στὴ Ναθαλία, μιλώντας γιὰ τὸν Πέτρο.

— Ἀ, τέτοιο πράγμα δὲν μπορεῖ νὰ συμβῇ, γιὰτὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ Σασὰ τὸ μεγάλο δούκα.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἡ Ναθαλία ἔδωκε σὸ πρῶτο ραντεβού στὸν Πέτρο στὸ κομμίστικο διαμέρισμά της.

— Συγγώρησέ με Θεέ μου γι' αὐτὸ ποὐ κάνω, ἐπιθυμῶσεν ἡ Ναθαλία, ἀλλὰ δὲν κερδίζει κανεὶς τόσο εὐκολὰ δέκα χιλιάδες φράγκα τὸ μῆνα...

...Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ναθαλία ἐπέρασαν ἕνα ἀληθινὸ ἐρωτικὸ ἀπόγευμα μέσα στὴν κομψὴ φωλιά τῆς γνητευτικῆς ρωσίδος... Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Πέτρος δὲν ἐκώπιασε πολὺ νὰ κατακτήσῃ τὸ αἰθέριο ἐκεῖνο πλάσμα ποὐ ἐδέχθη μὲ τόσο ἐυκολία νὰ γίνῃ φιλεναδοῦλα του. Ἡ Ναθαλία ἐξ ἄλλου εἶχε μείνει καταγορευμένη ἀπὸ τὸν εὐγενικὸ ἐραστή της... Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ὅπου ἐκείνος τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του θερμότητα, αἰσθάνθηκε τύψεις καὶ τοῦ τὰ ἐξομολογήθηκε ὅλα.

— Μὴν ἐρχεσθε κοντὰ μου, θάβῃ σὲ λίγο νὰ μὰς συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἡ γυναίκα σου.

Ὁ Πέτρος ἔμεινε κεραυνόπληκτος... ἀλλὰ πρὸ τοῦ ὀνόμου νὰ πιασθῇ, ἔφυγε ἀφοῦ τῆς ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ ἄλλο ραντεβού στὸ Ρώσικο μπάρο.

— Λίγη ὥρα ἀργότερα ἀκούσθηκεν ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς ρωσίδος ἡ θριαμβευτικὴ φωνὴ τοῦ κ. Γκοθὲν:

— Ἀνοίχτε! Σὰς κρατοῦμε!...

Ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε... Ἡ κ. Χυμετέ εἶχεν ἐτοιμάσει τὰ νύχια της γιὰ νὰ ἐπιπύσῃ σὰν τίγρις κατὰ τοῦ ἀνδρός της. Ἀλλὰ δὲν βρέθηκαν παρὰ τὴν Ρωσίδα μονάχη

ΠΙΕΡ-ΖΙΑ ΒΕΜΜΕΡ

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ- ΜΑ ΕΡΩΤΑ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΛΗΚΑ- ΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗ

Ο ΚΡΕΜΙΣΘΙΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ· ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

“Ετσι, ο Μπελογιάννης, όπως επήδησε, χιύπησε επάνω στην κλεισμένη πόρτα. “Επιασε τη λυδερένια προεξοχή και με μια τεράστια προσπάθεια δοκίμασε να την μετακινήσει. “Ετριξε τότε, κινήθηκε λίγο, αλλά δεν μετατοπίστηκε. Βρέθηκε και πάλι αποκλεισμένος μέσα στο σκοτεινό υπόγειο, αλλά ανιλήφθηκε τότε, ότι τα πόδια του έβρέχοντο. “Από πού έμπαινε τόξα το νερό, και σε ποιά ποσότητα; Μήπως η Ρόζ χανούμ είχε ανοίξει κανένα κρουγό που αυτός δεν τον έβλεπε; “Ετσι, αποκλεισμένος λοιπόν εκεί μέσα θα πνιγόντανε άδοξα; “Εκανε δυό βήματα προς τα μέσα. Εύκλιλα εξακρίβωσε ότι το νερό έμπαινε σε μεγάλη ποσότητα, κι ανέβαινε γρήγορα.....

“Η Ρόζ χανούμ, έπειδη φοβότανε πώς μπορούσε να της έπιτεθεί ο Μπελογιάννης, δεν αποτραβήχτηκε από την πόρτα, κι ενώ μιλούσε, φαίνεται πως παρακολουθούσε τις κινήσεις του. “Ετσι πήδησε έξω, κι άφισε την πόρτα να κλείσει με όρμη, πριν εκείνος μπορέσει να βγεί.

“Η όμορφη χανούμισσα ήταν φανερό πως δεν γύρευε να φύγει με τον Μπελογιάννη από ματαιοδοξία μονάχα. “Ο δοξασμένος κλέφτης ήτανε ανδρας άρτιος. “Η ευγενική του φυσιογνωμία προκαλούσε τη συμπάθεια, ή φωνή του, απαλή και γλυκεία, προξενούσε την ευχαρίστηση, ή παλληκαριότητα και τ σωματικά του χαρίσματα ένέπνεαν στους άνδρες τ σεβασμό και στις γυναίκες, τον έρωτα.

“Ο Μπελογιάννης, παλαιότερα είχε συνδεθεί μαζί της κάπως στενότερα. “Αλλά την άκούσαμε να λέει ότι και τότε δεν δέχθηκε τις προτάσεις της. “Από τότε πέρασε ή Ρόζ χανούμ δεν τον λησμόνησε. Κάθε φορά που φρόντιζε να τον συναντήσει, δικαιολογείτο στον εαυτό της, πως τόξα τόκανε όχι από έρωτα, αλλά από πείσμα. Τον αγα-

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—“Ο διοικητής της Λαμίας “Οσμάν Ραντί για να εκδικηθεί τον άρματωλόν Μπελογιάννη, που τον ζήλευε γιατί υποπτευότανε πως ήταν κάποτε έρωμένος της γυναίκας του της Ρόζ χανούμ, στέλνει τον ευπιστό του Γιουσούφ να κλέψει την Ξάνθω, μια όμορφη καλόγορα προστατευομένη του Μπελογιάννη, με τ σκοπό να την κάνει έωμένη του την Παρασκευή, πούχε διασκέδαση. Πηγαίνει στην Εύβοια στο μοναστήρι μια νύχτα ο Γιουσούφ και την κλέβει, και όταν έφτασε στην άπεναντι μεριά, την άφισε λιποθυμισμένη και δεμένη και πήγε να φέρη τ άλογό του. “Όταν όμως γύρισε δεν την βρήκε εκεί. “Εκατάλαβε ότι την είχε πάρει τ κουρσάκος πούφενε γρήγορα κατά τόν Παγασητικό. Δίνες ήμέρες αργότερα ένας χωρικός πήγε στο Μπελογιάννη και του έπε ότι ο “Οσμάν έκλεψε την Ξάνθω. “Ο όπλαρχηγός, έφυγε άμέσως μόνος και τ άλλο βοάδυ πήγε στο άνάκτορο του διοικητού όπου διασκέδαζαν. Ζήτησε τόν “Οσμάν και του έλεγε να του δώσει τη Ξάνθω. “Ε είνος που δεν είχε σκοπό να την άφιση να φύγη του δήλωσε ότι θά τον σκοτώσει, κι ο Μπελογιάννης του άπάντησε ότι είχε κλέψει την αδελφή του την “Αζιγιέ χανούμ και θά την σκοτώσαν οι άνθρωποι του, αν έως τ πρωί δεν γύριζε κοντά τους. Με την άπόφαση να τον άναγκάσει με τ βασανιστήρια να μαρτυρήσει πού είχε κρυμμένη την αδελφή του, ο “Οσμάν με τούς ανθρώπους του ορίστηκε κατ’ επάνω του. “Αλλ’ ή Ρόζ χανούμ που ήταν κρυμμένη κι άκουε, πήρε τόν Μπελογιάννη και τόν έρριξε, από μια καταπακτή, σε κάποια μυστική κρύπτη, κι αυτό για να τόν κρατήσει φυλακισμένο έως ότου σκοτώσουν οι άνθρωποι του την “Αζιγιέ χανούμ γιατί την μισούσε. “Όστερα θά τον παρέδινε στον άντρα της “Εν τώ μεταξύ ή Ξάνθω περνούσε τις πιο τρομερές δοκιμασίες. Την άσπαζαν “Αλγεσινοί κουρσάκοι, και την πήγαν στο καράβι τους. “Αλλά τούς είχε ιδή ο Μούρτος, ένας έμπιστος του Μπελογιάννη δεκαοκτώ χρονών, κι ανέβη κρυφά στο κουρσάκι, αλλά κείνο σε λίγο ξεκίνησε. “Η γυναίκα του κουρσάρου, ή ώραία Μπιάνκα, που καθώς ή ήλεια έλεγε την είχαν άρπάξει ο δήθεν πατέρας της, από κείνα τ μέρη, όταν έβασε ότι ο άνδρας της ήθελε να γλεντήσει την Ξάνθω, εξαγριώθηκε και άπεφάσισε να τόν σκοτώσει, να φιάξει στόλο κουρσάκι και να γίνει βασίλισσα. “Αλλά και οι κουρσάροι δυσσρεστημένοι με τόν άρχοντά τους, άπεφάσισαν να τόν σκοτώσουν και να τού πάρουν την Ξάνθω. “Η Ρόζ χανούμ έξ άλλου πήγε εκεί που είχε κρυμμένο τόν Μπελογιάννη και του έπρότεινε να την πάρη γυναίκα του και να φύγουν. “Εκείνος άνήχη και ή Ρόζ χανούμ ξανάκλεισε τη μυστική κρύπτη κι έφυγε.

που της φλόγιζε την άγριεμένη ψυχή της. “Ανέβηκε μια μικρή πέτρινη σκάλα κι έφθασε στην άποθήκη του σιταριού. Βγήκε και πήγε στην κάμαρά της. Είχε την άπόφαση να παραδώσει τόν άνδρα της τόν Μπελογιάννη και θά τόκανε βέβαια. “Αλλ’ ήθελε να σκεφθή λίγο, αν θάπρεπε να τόν ειδοποιήση “Κείνη τη στιγμή, ή σαν θά έημέρωνε, δηλαδή τότε που ή γυναίκα, που είχε όρμισθ την έξόντωσή της — ή “Αζιγιέ χανούμ — θά σκοτωνότανε από τούς ανθρώπους του φυλακισμένου της. Πήγε στην κάμαρή της και διώρθωσε τά φορέματά της, γιατί ή διασκέδαση εξακολούθησε ακόμα και δεν μπο-

ρούσε να παρουσιασθή έτσι όπως έγινε. “Η πιστή της καμαριέρα Κινέ, έτρεξε να την ύπηρετήσει, και ή χανούμισσα σκέφθηκε να μεταχειρισθ αυτήν για τούς σκοπούς της. Της έξήγησε τι έγινε, της έλεγε τι θ’ άπαντούσε στον άφεντη της, αν την ρωτούσε, και πώς θά δικαιολογούσε όλα εκείνα που θά ιού έπρόδιδε. Κι άφου έπέισθη πώς ή Κινέ είχε καταλάβει καλά τ μέρος που θάπαιζε έτοιμάσθηκε και πήγε στην κάμαρα όπου διασκέδαζαν οι καλεσμένοι. Γελούσαν, τραγουδούσαν, διασκέδαζαν. Οι περισσότεροι δεν είχαν προσέξει στην άπουσία, ούτε αυτής, ούτε του άνδρός της. Οι φίλες της, άφου την έκακολόγησαν, μιλούσαν τώρα για άλλα και ή Ρόζ χανούμ δεν βρέθηκε στην άνάγκη να δικαιολογήσει την άπουσία της, γιατί κανείς δεν την ρώτησε. Παρέτηρε όμως ότι ο άνδρας της έλειπε, και φαντάσθηκε ότι είχαν φέρη την Ξάνθω κι ήταν τώρα κοντά της.

Τόν Ραντί πιασά δεν τόν άγαπούσε, όμως έξήλεγε. “Αλλά μεγαλύτερο ζαλισθημα από αυτή της τη ζήλεια ήταν ο πόθος της να έξευτελίσει τόν Μπελογιάννη, κι άποφάσισε να μην άντιδράσει σ’ αυτήν την έπιθυμία του συζύγου της. Γιατί ή έκτίμηση της Ξάνθως που τη θεωρούσε άντίζηλό της, θάτανε γι’ αυτήν ή άρχή της σκληρής έκδικήσεώς της.

“Από τη στιγμή που ή Ρόζ χανούμ έκρυψε τόν Μπελογιάννη στο υπόγειο, έως τότε που ξαναγύρισε κοντά στις φίλες της, είχε περάσει αρκετή ώρα. Και στο διάστημα αυτό έμεσολάβησαν πολλά γεγονότα.

“Όταν ο “Οσμάν Ραντί πηδώνιας να χτυπήσει τόν Μπελογιάννη, μπήκε στο διπλανό δωμάτιο και δεν τόν βρήκε εκεί, έδωσε προσαγή τούς ανθρώπους του, να ψάξουν γρήγορα να τόν βρουν, και να τού τόν πάνε εκεί ζωντανό, για να δοκιμάσει την ευχαρίστηση να τόν ξεκοιλιάσει μονάχος του, καθώς έλεγε. Τού έχρειάζετο ζωντανός, όχι μονάχα για να ικανοποιήσει τόν μίσος του, παραδίνοντας τον στα βασανιστήρια, αλλά και για να μπορέσει να σώσει την αδελφή του, που θά σκοτωνότανε από τούς ανθρώπους του Μπελογιάννη, αν δεν τόν έβλεπαν να γυρίσει έως τά ξημερώματα, ή από τόν ίδιο, αν αυτός έέφυγε άπ’ εκεί όπου ήτανε αποκλεισμένος.

Διασκορπίσθηκαν στα διπλανά δωμάτια, έψαξαν σε κάθε μέρος, πίσω από κάθε έπιπλο, κάθε παραπέτασμα, κάθε στέγη και κάθε γωνιά, μέσα στα ντουλάπια και στα κιβώτια παντού όπου μπορούσε να κρυφτή άπθρωπος. Τίποτα! “Ο Μπελογιάννης δεν ύπήρχε πουθενά, άλλ’ όμως και κανέναν δεν τόν είδε να φύγει. Αύστηραι διαταγαι δοθήκανε στους φρουρούς που διπασιασθηκαν, να μην άφίσουν να βγή κανένας, ούτε γυναίκα, ούτε άνδρας. “Αν κάποιος από τούς καλεσμένους ήθελε να φύγη, θά ειδοποιούσαν τόν ίδιο τόν “Οσμάν Ραντί να τόν ιδή και να βεβαιώσει ότι δεν ήτανε ο άρχηγός των κλεφτών μεταμφιεσμένος. Κάθε φορά τούς ξανάλεγε πώς τόν ήθελε ζωντανό, σε κάθε βήμα έβάζε κι έναν κατάσκοπο στον κήπο, στις πόρτες, κάτω από τά παράθυρα και γύρω στην μάντρα έσκόρπισε όλοφόρους του, ενώ άλλοι άνεβοκατέβαιναν ψάχνοντας. “Ολοκληρη

ή στρατιωτική δύναμις κινητοποιήθηκε, τó να πλησιάσει διαβάτης στο άνάκτορο του διοικητού άπηγορεύετο τά τριγύρω στενά έστρατοκρατούντο, ενώ οι περιπολίες πηγαινοήρχοντο γρήγορες και προσεκτικές.

Ευχαριστημένος από τά μέτρα που είχε λάβει, ο διοικητής έψιθύρισε.

—Είναι άδύνατον να μπορέσει να φύγη. Και αλλοίμονο, αλήθεια, αν κατορθώσει να ξεφύγη μέσα από τά χέρια μου. Δέν φτάνει ότι θά γινώμουνά τότε γελοίος, αλλά θά μού έπρόσβαλλε την αδελφή, όπως έγώ θέλω να ρεζιλιέσω την έρωμένη του.

“Όταν ξαναγύρισε επάνω, οι άνθρωποι του τούπαν ότι ακόμα δεν είχαν άνακαλύψει τίποτα. Τους έδωσε και πάλι τις άυστηρές προσαγές και τις οδηγίες του να μην ξαναφανερωθούν μπροστά του χωρίς τόν τρομερό άρχικλέφτη, και πήγε στο δωμάτιο των καλεσμένων του. Δέν έλεγε σε κανέναν τι συνέβαινε, για να μην άνησυχήσουν οι γυναίκες, και σ’ όσους έρώτησαν, τούς βεβαίωσε πώς δεν την είχαν φέρη ακόμα την Ξάνθω, άλλ’ όμως ότι και δεν θ’ άργούσαν να τού την φέρουνε. Και έκουβέντιαζε μαζί τους σαν να μη συνέβαινε τίποτα, διαν ένας ύπνητης έπλη-

σίασε και γύρεψε να τού πη κάτι. “Ο “Οσμάν άποτραβήχτη λίγο μαζί του. “Εσκυψε κι ο ύπνητης τού έλεγε κάτι στ’ αυτί. “Επειτα έφυγε πρώτος εκείνος κι ύστερα ο “Οσμάν, κι όσοι τά παρετήρησαν όλα αυτά, πίστεψαν πως τού είχαν φέρη την Ξάνθω. “Η χαρά άλλως τε, που φάνηκε στο πρόσωπό του, έδειχνε καθαρά ότι τού είχαν φέρη κάποια ευχάριστη είδηση. “Ετσι, όταν ο “Οσμάν Ραντί κυνηγούσε τόν Μπελογιάννη, ή Ρόζ χανούμ, που τόν γκρέμιζε στο υπόγειο, ήταν με τις φίλες της. Τότε που έψαχνε στον κήπο αυτή έκουβέντιαζε μαζί με τόν άρχικλέφτη. Τώρα που ξαναγύρισε δεν είδε τόν διοικητή, υποπτεύθηκε, κι ούη ότι τού είχαν φέρη την Ξάνθω, κι έβασανίζομένη από τόν μίσος και τη ζήλεια, αλλά κι από τόν φόβο μήπως είχαν άνακαλύψει τόν Μπελογιάννη, θέλησε να μάθη τι ακριβώς συνέβαινε. “Ενις

ύπνητης της έλεγε πως βρισκότανε στο γραφείο του και πήγε προς τά πίσω. Με ποιόν τάχα να ήταν εκεί μέσα; Με την Ξάνθω που περίμενε ή μ’ εκείνον π’ άγαπούσε και μισούσε μαζί, με τόν Μπελογιάννη που πιθανόν να τόν έπιασαν τότε που αυτή εύπρεπίζοτανε στην κάμαρά της; Προσέχουσα να μην κάνει θόρυβο έπλησίασε στην πόρτα, τέντωσε τ’ αυτιά της και έκρυφάκουσε. Κι όσα άκούσε, της έπροξένησαν άπορία και έκπληξη.

“Εκείνος με τόν όποιον συνομιλούσε ο “Οσμάν Ραντί, ήταν ο “Αλβανός “Αλλή Μεχμέτ, έμπιστος και πολύτιμος συνεργάτης του, που τού ένέπνεε και έτοιμάζε όλες σχεδόν τις έγκληματικές πράξεις του. Προσποιούμενος ότι ήταν “Ελληνας από την Πελοπόννησο, κατασκοπέυε τούς δυστυχισμένους σκλάβους, πρό-

δινε τά μυστικά και τις κινήσεις τους και τούς παρέδινε στο μαχαίρι του γόφτου ή στην κρεμάλα τού διοικητού.

“Ο “Αλβανός καταδότης είχε πετύχει κάτι σπουδαίο αυτή τη φορά: Είχε κατορθώσει να μάθη τά συνήματα, με τά όποια άναγνώριζοντ μετάξ τους οι μεμνημένοι στη Φιλική “Εταιρία, στη μυσική έκείνη όργάνωση που προσπαθούσε να ένώσει όλους τούς σκλάβους κι όλους τούς κλέφτες, εις μια έξέγερση άπελευθερωτική. Είχε μάθει τις λέξεις τις όποιες έλεγαν όταν άναγνώριζοντ μετάξ τους, τά “εφοδιαστικά” τού πρώτου βαθμού και τά “συστατικά των “Ιερέων” — του δεύτερου βαθμού της μύησης — τά πιστοποιητικά δηλαδή με τά όποια ήταν έφοδιασμένοι οι πιστοί. Τού είχαν προδώσει την τελετή της μύησης, άκόμη και τις δοκιμασίες πούκαναν στον καθ’ ένανε πριν τού μαρτυρήσουν τόν ιερό μυσ-

τικό. "Ακουγε με κατάπληξη, θαυμασμό και τρόμο ο Τούρκος διοικητής τις ανακοινώσεις του Άλη Μεχμέτ.

— Σούδωσαν λοιπόν και σένα, τόν ρώτησε, ένα πιστοποιητικό σαν κι' αυτά, που σε παραδέχονται για Φιλικό;

"Εκείνος χαμογελούσε. Και χαϊδεύοντας την ζώνη του απήντησε.

— Τόχω 'δω πέρα Πασσά μου. Μ' αυτό θ' αποκτήσω την εμπιστοσύνη του Μπελογιάννη, θα τον ξεγελάσω και θα τον φέρω όπου μου ελπίς. Μ' αυτό θ' ανακαλύψω όλους τους προδότες και θα δώσω δουλειά στο δήμιο, ανδρικά κεφάλια και γυναίκες κορμιά.

"Ήταν τόσο η έκπληξη και τέτοια η ικανοποίηση του Τούρκου διοικητού, που δεν εύρισκε λόγια να συγχαρή τον έμπιστό του γι' αυτή του την μεγαλειώδη ανακάλυψη. Από καιρό άκουγε ότι γινόταν κάποια συνωμοσία και έτοιμαζόταν κάποια επανάσταση, αλλά δεν έδινε μεγάλη σημασία σ' αυτά. "Αλλως τε μήπως είχαν πάψει οι κλέφτες και οι άρματωλοί, να επαναστατούν κάθε λίγο, από τότε που έπεσε η Πόλη; Μήπως από τότε δεν διαρκούσε ένας ατέλειωτος πόλεμος, σκληρός και απάνθρωπος; Κλέφτες έγγαρησαν ζωντανό από Τούρκους ή έσουβλίστησαν. Έλληνες πούλες έβασανίστησαν. Τούρκοι σφαγήκανε κατά τρόπο άγριο. Πυραμίδες από κεφάλια Έλλήνων έγιναν στην Τριπολιτσά, κι' ολόκληρα χαρέμια άρπάγησαν από κλέφτες. "Ελληνες ναυτικοί τρομοκρατούσαν τα τουρκικά πλοία, οι έπιδρομές δεν έτέλειωναν ποτέ. "Αλλ' ήταν σοβαρότερα τα πράγματα τώρα. Καποια αρχή, υπέρτερη και μυστηριώδης αρχή τα έτοιμαζε και τα διύθυνε όλα χωρίς να φαίνεται. Υπήρχε σύστημα τώρα και μιά συντονισμένη ενέργεια. "Ολοι μαζί, υπό την άρχηγία του άγνωστου άρχηγού, με την τρελή παλληκαριά και την άφθαστη τέχνη τους για ένα κλεφτοπόλεμο, θα σηκώνοντο στο ποδάρι για να σαρώσουν όλους εκείνους που προσπαθούσαν να τους έμπνέουν τον τρόπο με τα πιο σκληρότερα μέσα.

Και ποιος θα κατώρθωνε ν' ανθέξει σε μιά τέτοια θυελλώδη έξωρρηση των κλεφτών που περνούσαν το βόλι μέσ' από το δαχτυλίδι, που πολεμούσαν τραγουδώντας και επέναιναν γελώντας; "Ακατάβλητοι κλέφτες είχαν δίπλα τους τις άτίθασσες κλεφτοπούλες, και ένωμένοι με τη θεία πνοή της έλευθερίας, θα χυμούσαν σαν τον όρμητικό καταράκτη που γκρεμίζει βράχους και ξεριζώνει ό,τι βρεθεί στην τρομερή πτώση του.

"Ήταν λοιπόν ανεκτίμητη αυτή του η ανακάλυψη και θα μπορούσε να βρή όλους όσους συνωμοτούσαν έναντίον τους και να τους κρεμάση. "Όσο για τον Μπελογιάννη έλπιζε ότι από στιγμή σε στιγμή θα του τον έφερναν εκεί και θα μπορούσε να τον κρεμάση σι' αλάνια, αλλ' έντούτοις και δεν έθεώρησε περιττό να καταστρώσει μαζί με τον έμπιστό του το σχέδιο με το όποιο θα του ήταν εύκολο, κι' αν ακόμη του ξέφευγε εκείνο το βράδυ, να τον σύρη στην παγίδα άγρότερα και ν' απαλλαγεί από τον άνθρωπο που του διεκδικούσε τα πρωτεία στη δόξα και στην καρδιά της γυναίκας του.

"Εφυγαν απ' το δωμάτιό του κι' η Ρόζ χανούμ, κρύφτηκε εγκαίρως και δεν την είδανε. Οι άνθρωποι του τον έπληροφόρησαν ότι δεν είχανε άνακαλύψει ακόμα τίποτα. Θυμωμένος τους είπε να μη διακόψουν τις έρευνές τους και ξαναπήγε κοντά στους καλεσμένους του.

"Εμειναν διασκεδάζοντες σχεδόν έως τα ξημερώματα.

— "Εμειναν διασκεδάζοντες σχεδόν έως τα ξημερώματα.

"Ο Όσμαν Ραντί, αναγκάστηκε να είπη πως δεν μπόρεσε να κάνει αυτό το βράδυ ό,τι υπεσχέθηκε, αλλά τους έβεβαίωσε πως σύντομα θα ήταν στη θέση να το πετύχει. Κι' όταν εκείνοι άρχισαν να φεύγουν, στάθηκε στην πόρτα και τους αποχαιρέταγε όλους κι' είδε ότι κανένας μετεμφισμένος δεν έφυγε.

"Αλλά τότε, τι να είχε γίνει ο Μπελογιάννης; — Θά ψάξω μονάχος μου! είπε ο Τούρκος διοικητής. Και θα τον βρω εγώ, όπου κι' αν είναι κρυμμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΣΤΗΝ ΚΡΕΜΑΛΑ

Με αγωνία και άνυπομονησία η Ρόζ χανούμ μετρούσε τα δευτερόλεπτα που περνούσαν κι' έπερίμενε να ξημερώση. Τη στιγμή που ο ήλιος θάσκαγε πίσω από τις ψηλές κορυφές των βουνών, η Άζιγιέ χανούμ θα σκοτωνόταν. Και την ίδια στιγμή θα μπορούσε κι' αυτή να παραδώση τον Μπελογιάννη.

Βιαζότανε. "Ισως γιατί φοβότανε και τον ίδιο τον έαυτό της, μήπως υποχωρήσει στην φρικτή της απόφαση, ήθελε να μπορούσε να τα μαρτυρήσει όλα κείνη τη στιγμή. Και

μόλις η πρώτη άχτίνα φώτισε το έσωτερικό του κοιτώνος της, πήγε βιαστική και βρήκε τον άνδρα της και του είπε ότι η σκιά της Κινέ είχε γκρεμίσει τον Μπελογιάννη στο υπόγειο, χωρίς να το θέλη κι' η ίδια και χωρίς να το καταλάβη εκείνη τη στιγμή. Τώρα που κατέβηκε στην άποθήκη άκουσε το θόρυβο που έκανε, ύποπτε ύψηξε, έκατάλαβε και πήγε και της το είπε. Κι' αυτή χωρίς να χάση καιρό έτρεξε να του το μαρτυρήσει για ν' απαλλάξη τον κόσμο από τη φοβέρα του διάσημου κλέφτη και την ψυχή τη δική του από τις βαρείες υποψίες του.

"Άκουσε με διπλή χαρά την μεγάλη είδηση ο Τούρκος διοικητής, έμαθε τον τρόπο π' άνοιγε η πόρτα που έφερνε απ' την άποθήκη στο υπόγειο και δεν έχασε ούτε μιά στιγμή ζητώντας να εξακριβώσει λεπτομέρειες άχρηστες. Λάμψεις ανέφραστης χαράς φωτίσανε τα μάτια του, και ένας γρυλλισμός ένθουσιασμού, έδειξε στη γυναίκα του την ευγνωμοσύνη που πλημύριζε τα στήθη του. Πήδησε έξω κι' έτρεξε να βρή εκείνους που εξακολουθούσαν τις έρευνές τους ανήσυχοι για το θυμό που θάπιανε τον άφεντη τους όταν τον βεβαίωσαν ότι δεν κατώρθωσαν να τον βρούν πουθενά!

Τους διέταξε να πάρουν φώτα και να πάνε μαζί του κι' ύστερα από λίγο, η ομάδα των κατασκόπων, έφοδιασμένη με ό,τι χρειαζετο και ένισχυμένη με δέκα άκόμη οτραπεύτες, συνοιθρίστησαν στην άποθήκη του σιταριού.

"Ο Όσμαν προπορεύθη και κατέβηκε πρώτος στην πέτρινη σκάλα. "Αλλ' όταν έφθασε μπροστά στην σιδερένια πορτούλα, στάθηκε με δισταγμό. Βέβαια ο Μπελογιάννης θα χτυπούσε άμέσως κι' όπως ήταν κρυμμένος, θα σκότωνε από του ασφαλούς εκείνον που θάμπαινε πρώτος. "Επρεπε όμως ν' αφήση να πηδήση πρώτος εκεί μέσα ένας από τους ανθρώπους του; "Εκρινε ότι αυτό θα ήταν ντροπή του. Και σαν γενναίος άνθρωπος διώχνοντας κάθε δισταγμό έτοιμάσθη ν' αντιμετωπίση τον κίνδυνο.

(Ακολουθεί)

— "Ακολουθεί

— "Ακολουθεί

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Τη νύχτα εκείνη, ο νεαρός μαρκήσιος Φούλβιος Άρντένται, ήταν μεθυσμένος και τ' έννοιωθε καλά. "Η μέθη — από την οποία σπάνια άφινε τον έαυτό του να κυριευθή — έναλασσότανε με μιά αυτοεπίγνωση αρκετά περιεργή. Τού ζώηρε τις σκέψεις, του άλλαζε τις ιδέες, του αποχαλίνωνε τη φαντασία, και του ξεσκέπαζε τον πραγματικό χαρακτήρα του. "Εδινε στις αισθήσεις του μιά νέα κατεύθυνση, άλλα όστόσο διατηρούσε στο βάθος του πνεύματός του μιά μικρή συναίσθηση της πραγματικότητας που κάθε τόσο, σε άραιο διαστήματα νηφαλιότητας, σε φαινές διελίψεις, του θύμιζε από καιρό σε καιρό πως ήταν μεθυσμένος.

Και ακριβώς αυτή η έλαφρά συναίσθηση της μέθης του, τον έκανε να άντισταθί στο ένστικτό του και να μη παρεκτρέπεται σε τρέλλες. "Απέφυγε τότε τους ανθρώπους, κρύβονταν, απομονωνονταν, και δεν γινότανε γελοίος στα μάτια του κόσμου.

Για τουτό και σ' αυτή τη θυελλώδη χειμωνιάτικη νύχτα περπατούσε τρικλίζοντας, με το καπέλλο ριγμένο προς τα πίσω, μόνος, φεύγοντας τον κόσμο. Πέρασε τη σιωπηλή και έρημη Στρατηά. Καρασιόλο, ανάμεσα στην κοιμισμένη πόλη και τη θάλασσα που έμούγκριζε, μέσα στο πηχτό σκοτάδι και το χιόνι πούπεφτε σε πυκνές νιφάδες...

Κάθε φορά που έλύγιαν τα γόνατά του, που σκουντουφλούσε στην άκρη κάποιου πεζοδρομίου ή χτυπούσε σε κανένα τοίχο, έλεγε μονάχος του, καθώς τρικλίζει.

— Στο διάβολο! Είμαι πολύ μεθυσμένος!

Σε μιά στιγμή είχε την έντύπωση πως οι καπνοί του κρασιού πούχε πει διαλύονταν, μά ύστερα πάλι η μέθη τον συνέπαιρνε.

Σ' ένα σημείο του δρόμου σταμάτησε. Δεν ήξερε που βρισκόταν. Για να προσανατολισθή άρχισε να κυττάζει προσεκτικά τριγύρω του. Τα δέντρα της Βίλλας Μυνισιπάλε του τραβήξαν την προσοχή.

Με τις κινήσεις τους μέσα στον άέρα έμοιαζαν με άπελπισμένες χειρονομίες ανθρώπων υπάρξεων, σαν φαντάσματα. Σε μιά στιγμή μάλιστα νόμισε πως ένα προχωρούσε σ' αυτόν.

— "Ερχεται ένα κατά έδω! σκέφθηκε ο Φούλβιος.

Πραγματικά μιά σκιά πλησίαζε. "Ενα ρίγος που διέτρεξε το σώμα του, του έφερε μιά μικρή διαύγεια.

— Είμαι μιά γυναίκα παρατήρησε.

Την είδε να πλησιάζη άργά, τυλιγμένη απ' την κορφή ως τα πόδια μ' ένα σαλι που καθώς άνεμιζοταν στη χιονοθύελλα την έκανε να μοιάζει σαν άνανρη. Σε λίγο η σκιά πλησίασε και διέκρινε πως είναι γυναίκα. Την παρακολουθούσε άσυναίσθητα και σε μιά στιγμή την είδε να πλησιάζη στη θάλασσα, για να πέση να πνιγί σ' άφρισμένα κύματά της.

"Άμεσως ώρμησε. την άρπαξε σαν ένα παιδάκι και την τράβηξε μακριά.

Μή! Μή! άφίστε με, φώναζε κείνη, με μιά φωνή πνιγμένη από το έξεσπασμα της άπελπισιάς της. Θελω να πεθάνω!... Ποιος είστε σεις που μ' έμποδίζετε;

— Είμαι ο μαρκήσιος Φούλβιος Άρντένται, αλλά είμαι μεθυσμένος.

Σήκωνε το κεφάλι με μιά λυσασμένη προσπάθεια για να ξεφύγη από την πίεσή του, τεντώνοντας το στήθος της και σπρίγγοντας τα δόντια της. Τα μάτια της έβγαιναν μέσ' από τις κόγχες τους και πετούσανε σίπτες. "Αλλά ο Φούλβιος Άρντένται χωρίς να το επιδιώξη βρήκε την απαραίτητη ένεργητικότητα για να τη συγκρατήσει και σκυμένος πάνω της προσπαθούσε να την καθουχάση, ένω εκείνη του φώναζε:

— Σας παρακαλώ. Μή μ' έμποδίζετε να πεθάνω άπόψε.

— "Ισως αύριο να μην έχω το θάρρος. Πρέπει να πεθάνω, θέλω να πεθάνω!

— Γιατί; Γιατί;

Τη ρωτούσε, συγκεντρώνοντας μέσα σ' αυτό το μοναδικό έρώτημα όλες τις σκέψεις που η δήλωση της νέας γυναίκας που ήθελε ν' αυτοκτονήση έκαμε να χοροπηδούν μέσα στο κεφάλι του.

— Μονάχα ο θάνατος είναι η άπολύτρωση για μένα! "Οποιοι μ' απομακρύνει απ' αυτόν είναι ο πιο σκληρός βολοφόνος!

— Μά γιατί; την ξαναρώτησε.

— Γιατί η ζωή μου θα ήταν μιά μακρά αγωνία, ένα

σκληρό μαρτύριο... Είμαι είκοσι χρονώ και είμαι χαμέ

ιη... "Αιμασμένη...

"Ο μεθυσμένος έννοιωθε την ανάγκη να πή κάτι λογικό. Γι' αυτό

σπάση αυτή τη δυστυχισμένη απ' τη σκέψη της αυτοκτονίας και θύμωσε που δε μπορούσε να συγκεντρωθή. "Η σύγχυση του μεγάλωνε ακόμη περισσότερο. Και δίχως να μπορεί να συγκρατηθή, άρχισε να μιλάει γι' αυτά που άδιακριτα άράδιαζε το ύποσυνειδητό του:

— "Η τιμή!... "Η τιμή!... Τι δουλειά έχει έδω η τιμή; Τι σχέση μπορεί ναχή η τιμή με τη ζωή;... Στο διάβολο... Είμαι σκίπα... Μά να, ζω. Ζήτη και σεις, για τόνομα του Θεού!... "Η τιμή!... κουραφέξαλα. Σε τί χρειάζεται;... Σε τίποτα. Ζω και δε σκοτίζομαι για την τιμή!... Χάρης στη μηχανή μου και στο <ζήτω η ζωή> θα ζήσω εκατό χρόνια και όμως... Είμαι ένα γουρούνι!...

Το ύποψιάζεται όμως κανείς;

— "Εγώ έχω συνείδηση! "Η συνείδηση είναι κάτι τρομερό: "Η συνείδηση είναι το πάν. "Η συνείδηση δεν επιτρέπει να ζή κανείς στην άτιμία.

— "Ωχ! "Αηδίες! "Η συνείδηση;... Τι θα πή συνείδηση; "Εγώ έχω συνείδηση πως είμαι σκίπα στο μεθύσι, στο διάβολο! "Αλλά, χάρις στη μηχανή μου αύριο κανείς δε θα το φανταζεται... Κλέβο κάθε βράδυ... στα χαρτιά το χρήμα των άλλων! Τι σημασία έχει το χρήμα των άλλων;... "Εχω συνείδηση πως είμαι ένας δόλιος χαρτοπαίχτης... αλλά τι σημαίνει; Ζω θαυμάσια χάρη σ' αυτή τη μηχανή μου, μικρούλα άτιμασμένη.

Γονατισμένος κρατούσε σφιχτά από την ώμοπλάτη τη δυστυχισμένη ύπαρξη και σκύβοντας όλο και πιο πολύ πάνω στο λεπτό κορμάκι που κοίτονταν με τη ράχη πάνω στην ύγρη γή, έμοιαζε με παλαιστή που είχε βάλει κάτω τον αντίπαλό του.

— "Αφήστε με! παρακαλούσε εκείνη. Πρέπει να πεθάνω.

— Δε σας άφίνω.

Ξάφνου μιά άγρια φλόγα πέρασε μέσ' απ' τα βλέφαρα του τυραννισμένου πλάσματος και η φωνή της, που δεν ήταν πιά παραπονετική και κλαψιάρικη, μαστίγωσε το πρόσωπο του Φούλβιου.

— "Αν μ' έμποδίσες να πεθάνω, θα πω πως κλέβεις στα χαρτιά!

"Εκείνος σηκώθηκε απότομα, στάθηκε στα πόδια του, διπσοχώρησε, και μέσα του ξύπνησε όλη του η νηφαλιότητα. Βρέθηκε στην πραγματικότητα μ' αυτή την τρομερή άπειλή και μέσα σε μιά στιγμή άναμέτηρε τον κίνδυνο της άποκάλυψης. "Ο φόβος τον επάγωσε μέχρι το κόκκαλο. "Εξακολούθησε να διπσοχωρή, τρέμοντας, άσθμαίνοντας, και κυττάζοντας φοβισμένα τη γυναίκα που λίγο λίγο έμακρυνε σα σκιά. Και έπειδή του φάνηκε πως δεν κινείται πιά, σταμάτησε. θέλοντας να βεβαιωθεί για τη σωτηρία του.

Σε λίγες στιγμές, η σκιά σηκώθηκε, ανέβηκε στον κυματοθραύστη, έσκυψε και χάθηκε. "Ο Φούλβιος Άρντένται σκέπασε με τα χέρια του τ' ατιά του για να μην ακούη τους παφλασμούς και τα μουγκριά των κυμάτων, κι' έφυγε για το σπίτι του, άδιαφορώντας για τη φτωχή γυναίκα, που προτίλησε το θάνατο από τη ζωή χωρίς τιμή, άντίθετα απ' αυτόν, που άντλούσε τη ζωή απ' την άτιμία.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΜΠΡΑΤΣΟ

Η Κυρία
 με τὸ μαῦρο
 γόλυτι

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

855

μά του και ποτέ ως μη γυρέψη να ιδή την Κυρία με το Μαύρο Γάντι. Γιατί ξέρεις πού θα τον οδηγήσει ένας έρωτας του γι' αυτήν;

— Πού; ρώτησε τρομαγμένη η Φοῦλμεν.
— Στο θάνατο! "Αν ο 'Αρμάνδος βαρέθηκε τη ζωή του και ήθελε να πεθάνη με κάποιο μυστηριώδη τρόπο, ως παρακολουθήση την Κυρία με το Μαύρο Γάντι, κι' ως δοκιμάση να σηκώση μια γωνία του αδιαπέραστου πέπλου που σκεπάζει αυτή τη μυστηριώδη γυναίκα. Ποιός ξέρη μάλιστα αν δεν έχει κάνει όρκο να τον σκοτώση;

Δέν ειπε περισσότερα, αλλά και η Φοῦλμεν δέν επέμενε. Την άφησε να φύγη κι' έπηγε στο σπίτι του 'Αρμάνδου. Τόν ρώτησε αν είχε κανέναν έχθρο, αν ο πατέρας του είχε βλάψει κανέναν. Και ο 'Αρμάνδος, που δέν ήξερε το σκοτεινό παρελθόν του πατέρα του, βρήκε αδικαιολόγητους τούς φόβους της, και την καθησύχασε.

"Η χορεύτρια απ' εκεί πήγε και βρήκε τόν ταγματάρχη Λεόν, τόν πατέρα του 'Αρμάνδου και, αφού τού ειπε πως τό παιδί του ήταν έρωτευμένο με μίαν άλλην τόν ρώτησε αν είχε έχθρους.

— Είναι τόσο αγαθό παιδί, της απάντησε εκείνος, ώστε δέν πιστεύω να έχη κανένα έχθρο.

— Τότε λοιπόν, έχετε έχθρους έσεις;
— Η έρώτηση αυτή έφερε στόν ταγματάρχη ρίγος. Και διά μιας, πέρασε απ' εμπρός του όλη η περασμένη ζωή του.

— Ισως! έψιθύρισε.

Τού διηγήθηκε τότε ό,τι συνέβη με την Κυρία με το Μαύρο Γάντι και ό ταγματάρχης που την άκουσε έως τό τέλος προσεκτικά, άνασκηώθηκε σαν παιδί. Κι' ένω τά στεγνά μάτια του λάμπανε από θυμό:

— "Α! ειπε. "Αν τολμούσε κανείς να "γγίξη τό παιδί μου... νομίζω πως θα γκρέμιζα στο κεφάλι του όλόκληρο τόν ούρανό.

"Η Φοῦλμεν τόν συνεβούλευσε να τόν πάρη να φύγουν. Πήγε πρώτη στόν 'Αρμάνδο κι' ύστερα ο Λεόν. Και εκείνος δέχτηκε να φύγη με τόν πατέρα του.

— Τώρα πού δέν έχω να τρέμω για τόν 'Αρμάνδο, έψιθύρισε η Φοῦλμεν, θα μάθω στην Κυρία με το Μαύρο Γάντι, ότι Φοῦλμεν θα πη Κεραυνός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'.

Ο ΝΙΚΗΜΕΝΟΣ

"Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στόν πύργο του Ρουβιγνύ, κι' ως παρακολουθήσουμε τόν "Εκτορα Λαμβλίνου πού δέχθηκε να οδηγήσει τούς ξένους του στο δωμάτιο όπου θάβρισκαν τό κιβώτιο τού στρατηγού με τη διαθήκη του.

"Ο λοχαγός πήγαινε μπροστά τρομαγμένος και η Κυρία με το Μαύρο Γάντι και τόν κόμητα "Αρλέφ άκολουθούσαν, έν ώ ό υπηρέτης Γερμανός έρχότανε τελευταίος. "Όσο έπλησίαζαν εις τό δωμάτιο όπου είχε πεθάνει η Μάρθα, τόσο η ταραχή και ό τρόμος τού "Εκτορος Λαμβλίνου γίνωτανε περισσότερος. Και όταν, μετά πολλούς δισταγμούς, άνοιξε την πόρτα, ό άνθρωπος εκείνος πού είχε δειχθή τόσο γενναίος στις μάχες, έτρεμε σαν μικρό παιδί, ίσως γιατί τόν τυραννούσαν οι πιο φρικτές τύψεις συνειδήσεως.

Μία παράξενη άταξία επικρατούσε στο κλειμένο δωμάτιο. Τά σκεπάσματα τού κρεβατιού ήσαν πεσμένα, τά σεντόνια σέ άταξία, τό κάθε τί εκεί μέσα έδειχνε ότι είχε γίνει κάποια τρομερή πάλη. Και ο "Εκτωρ Λαμβλίνος τά παρατηρούσε όλα αυτά τρέμοντας, ένω τό πρόσωπό του, κιτρίνιζε και η φωνή του πνιγδάνε.

— Σύμφωνα με τό γράμμα

του στρατηγού, ειπεν ο "Αρλέφ, τό κιβώτιο βρίσκεται κάτω από τό κρεβάτι, τέσσερα ποδάρια μακριά απ' τόν τοίχο. Πρέπει λοιπόν να τραβήξω με τό κρεβάτι.
Και ό κόμης έκανε σήμα στο Γερμανό. ό οποίος άρχισε να τραβά. "Αλλά η μία άκρη της κουρτίνας πού σκέπαζε τόν τοίχο, ήταν μπερδεμένη στο έ-α ποδάρι τού κρεβατιού. "Όπως λοιπόν τό τράβηξε η κουρτίνα παραμέρισε κι' άφησε να φανή ένα μεγάλο κομμάτι τού τοίχου.
Ξαφνικά ό λοχαγός άφησε κραυγή τρομερή, κραυγή καταδίκου πού βλέπει μπροστά του τη λαιμητόμο. κραυγή τού ένόχου πού τη στιγμή πού πρόκειται να τόν άφίσουν έλευθερο βλέπει μπροστά του την άπόδειξη τού κακουργήματός του. Και οι άλλοι τόν είδαν να στριφογυρίζει σαν να κτυπήθη θανάσιμα και να σωριάζεται χαμό βαρύς. "Ο Γερμανός έτρεξε να τόν σηκώση. "Η Κυρία με το Μαύρο Γάντι έσκυψε και τόν έξήτασε. "Ήταν λιποθυμισμένος.
— Μιά τέτοια συγκίνηση άκόμη, ειπεν ό κόμης "Αρλέφ, και πεθαίνει.
— "Α! ειπε η Κυρία με το Μαύρο Γάντι, στα χέλη της όποιος πλανήθηκε ένα άπό τά τρομερά εκείνα χαμόγελα πού φέρουν ρίγος και στους πιο γενναίους. Θά ήταν γρήγορα.
"Έδειξε στόν "Αρλέφ, τά μισοσβυσμένα άποτυπώματα τών χειρών της Μάρθας προφανώς, άποτυπώματα μ' αίμα.
— Καταλαβαίνω! έψιθύρισε ό κόμης.
— "Ας λένε τώρα, ειπεν η Κυρία με το Μαύρο Γάντι, ως λένε ότι δέν ύπάρχει Θεός.
"Ο Γερμανός πήγε τόν κύριο του στη κάμαρά του. "Η Κυρία με το Μαύρο Γάντι τούπε να πάη στο δωμάτιο τού θανάτου και να σβύση τά αίματηρά άποτυπώματα και να μην ειπή τίποτα, για να μη καταλάβη ό κύριός του ότι ύποπτευθηκαν. "Εκείνος πήγε να έκτελέση τις διαταγές της, κι' αυτή έμεινε να περιποιηθή τόν άνθρωπο εκείνον πού πρεπε με κάθε τρόπο να την άγαπήση, για να μπορέση να κάνει τόν σπαραγμό του φρικωδέστερο.
— "Α! έψιθύρισε. Είμαι άμελική, γιατί έδω και πέντε χρόνια, νύχτα και ήμέρα, με κυνηγάει άκατάπαυστα μιά μαινομένη σκιά. πού γυρεύει έκδίκηση. "Έδω και πέντε χρόνια έχω ένα πεθαμένο στην καρδιά, κι' ό πεθαμένος αυτός ήτανε ό μοναδικός έρωσ μου...
"Όταν ό λοχαγός Λαμβλίνος συνήλθε, είδε μπροστά του την Κυρία με το Μαύρο Γάντι. "Όταν θυμήθηκε τι είχε συμβη προσποιήθηκε τόν ήλιθιον και θέλησε να μάθη αν οι ξένοι του είχαν έννοηση τίποτα. "Εκείνη τούδωσε να πιή κάποιο φάρμακο και τόν άφησε να καταλάβη ότι δέν έμάντευσαν την αλήθεια. Τούκανε ώρες πολλές συντροφιά τόν κυττούσε με τά παράδοξα βλέμμάτα της, πού προκαλούσαν τέτοια σαγήνη, κι' όταν έφουγε να τόν άφήση να κοιμηθή, τόν άφησε με τόν γλυκό πόθο ν' αγαπηθή απ' αυτή την έξαιρετική όμορφία, πού έξασκούσε τώρα άπάνω του μιά γοητεία άκατανίκητη.
"Επήδωσε κάτω από τό κρεβάτι, άναψε τό κερί και κάλεσε τό Γερμανό. Τού ειπε να φέρη τό κλειδί τού δωματίου, όπου είχε πεθάνει η Μάρθα, και πήγαν εκεί μαζί, αλλά κατεπλάγη πού δέν ύπήρχαν πιά στόν τοίχο εκείνην τα ματωμένα άποτυπώματα, πού τόν έκαναν να λιποθυμήσι.
"Ο Γερμανός τού ειπε πως τάχα δέν ύπήρχαν πιά τέτοια πράγματα και ότι άκόμα έδικαιολόγησε τούς ξένους την λιποθυμία και τά αίτία της με τό να ειπή πως έβλεπε όπτασιες. "Ο "Εκτωρ τόν ευχαρίστησε και τού έδήλωσε ότι θα τού ηύξανε την άποζημίωση πού τού είχε δώσει για να έξαγοράση τη σωπή του.

ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ

Πέρνα, σαίτα μου γοργή, με τό φιλό μετάξι,
νάρθη ό καλός μου τη Λαμπρή να βρή χρυσά ν'άλλάξη,
τάκου, τάκου ό άργαλειός μου,
τάκου κ' έρχετ' ό καλός μου.

Μαντήλι από τό δάκρυσμα δέν τούμεινε στα ξένα,
άρχοντοπούλες τόν ζητούν, κι' αυτός πονεί για μένα.
Τάκου, τάκου στην αυλή μου,
ως πού νάρθη τό πουλί μου.

"Εγώ τό φάδι θα γενώ και εκείνος τό σπιμόνι,
πού να μπλεχθή με τό πανί, και πεινά να μη γλυτώνη.
Τάκου, και σε λίγο φτάνει
Για φιλή και για στεφάνι.

Πέτα, σαίτα μου γοργή, χτύπα, χρυσό μου χτένι,
ή άτέλειωτη σαρακοστή μερόνυχτο να γένη,
Τάκου, τάκου ό άργαλειός μου,
τάκου, κι έρχεται ό καλός μου.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΔΩ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ ΒΛΕΠΕΤΕ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΜΑ

Γενική έξοδος—Σαρακοστιανοί έρωτες—"Οκ. "Αγα-
δοκλής σύν γυναιξί και... τεξί—Οί καθυστερημένοι
γλεντζέδες

"Από βραδύς, τελευταία Κυριακή της άποκρηάς, σχηματίζόντουσαν οι παρέες, πού θα γιορτάζανε μαζί την Καθαρή Δευτέρα. Κατά τό έθιμο, έπρεπε, όπως δήποτε, να έκδράμουν. "Αλλοι θα πήγαιναν στο Γαλάτσι άλλοι στην Καισαριανή, άλλοι στο Μαρούσι, στη Λούτσα στις στήλες τού "Ολυμπίου Διός, στο "Αστεροσκοπείο, στα Πατήσια κ.λ.π. κ.λ.π.

"Απαραίτητος σύντροφος σε τέτοιου είδους ραβαίσια είναι ό φωτογραφική μηχανή, πού θα άποθανάτιση την παραφουσκωμένη, απ' τις λαγάνες και τό κρασί, κοιλιά τού κύρ-Μανωλάκη, και τις εξίσουβαρελοειδείς διαστάσεις της σύμβιας του. "Επίσης ό χαρταετός τού Ντιντή τού νεκρού βλαστού της οικογενείας, και—αυτό έπρεπε να τό βάλουμε πρώτο-πρώτο—τό άπαραίτητο καλάθι με τις λαγάνες, την νταμουντζανίτσα τό κρασί και τά σχετικά. Καμμία φορά, έτσι στα κρυφά, βρίσκεται και κανένα μπουτάκι πού θα τό ξεκοκκαλίση ό μορφωμένος υιός της κυρά Εύανθίας—πρωτοετής της Νομικά παρακαλώ—ό όποιος δέν πολυπιστεύει σε νηστείες και παρόμοια.

— "Αμαρτία, γυιέ μου! Μέρα πούναι σήμερις νηστεύουμε και τό λάδι.

— Μά, καλέ μαμά, τότε γιατί τρώμε έλές;

— "Αλλο έλές κι' άλλο λάδι.

— Μπα; Μήπως οι έλές δέν έχουν λάδι;

Τό έπιχείρημα αυτό βάζει σε φοβερές σκέψεις την κυρά-Εύανθια, η όποια σταυροκοπείται δις και τάξει λαμπάδα, σαν τό μπόι της, στόν άγιο Φανούριο, μεγάλη η χάρη του.

Κάτω από ένα πεύκο, στο Γαλάτσι, πλέκεται ειδύλλιο. "Ο Γιάγκος έκφράζει τόν έρωτά του σε μιά «φιλενάδα» της αδελφής του, πού ήρθε μαζί τους στην έκδρομή.

— Δεσποινίς, από την στιγμήν πού σάς είδον ήσθάνην την καρδίαν μου να πάλλη άστραπιαώς. Ούτε την έφημερίς δέν δύναμαι πλέον να άναγνώσω...

— Μά, κύριε Γιάγκο...

— Ναί, δεσποινίς, με καταντήσατε... ρακουσλέκτην (!)—όπως ήθελε να πη—και όλας τάς νύξ μου δι' έσας τάς νύξ μου.

— Μά...

— "Αφήστε, ωραία θεά, να σάς έκφράξω τόν διαπύρινον έρωτά μου...

"Εκείνη την στιγμή τούς διακόπτει ό μικρός αδελφός τού Γιάγκου...

— Γιάγκο.

— Τι είναι ρέ
— Φιάξε μου τά «ζύγια» τού άετού. Μου κάνει «καπάτσα» και θα μου κάνουν καμμία «μανέστρα».

— "Αντε φύγε ρέ.
— "Οχι, δέν φεύγω αν δέξω

τά φτιάξης!

— Πήγαινε, παιδί μου, και θα στόν φτιάξη άργότερα, τολμά να έπέμβη η δεσποινίς...

— "Α να χαθής μωρή κατσίκά, πού θα μου πής έμένα να φύγω...

"Ο Γιάγκος έξαγριωμένος πού τού έβρισε την κόρην τών όνειρών του, τόν βουτάει στο έύλο.

"Η Δεσποινίς έγκαταλείπει τό ρομαντικόν μέροσ έκστομίζουσα μιά βριξιά, πού αν την άκου-

γαν οι πέτρες θα κοκκινίζανε. Τό ειδύλλιον έλαβε τέλος.

"Ο κ. "Αγαθοκλής μετά της γυναικός του τών όκτώ, ζωή νάχουνε, τέκνων του, της ύπηρετριάς του, τού σκύλου του, τού καναρινιού του, της γάτας του κ.λ.π. εορτάζει άπό χρόνων την καθαράν Δευτέρα εις τό "Αμαρούσιον.

Μετά δούσσειαν πλήρη βασάνων φθάνουν επί τέλους στην "Ομόνοια για να πάρουν τό "Θερίο».

"Ανεβαίνουν, στα μέσα όμως τού δρόμου ό κ. "Αγαθοκλής διαπιστώνει ότι έμειναν στην "Ομόνοια ό πρωτότοκος "Αχιλλεύς, ό τεταρτότοκος Διομήδης, η ύπηρετρια Μαργαρώ και τό καναρίνι.

Μόλις άποβιβάζονται στο σταθμό, ό κ. "Αγαθοκλής άναλαμβάνει να έπιστρέψη στην "Ομόνοια για να παραλάβη τούς χαμένους.

Οί άλλοι περιμένουν στο σταθμό.

Στην "Ομόνοια βρίσκονται οι χαμένοι, Μπαίνουν στο τράμ και φθάνουν στο σταθμό.

"Ετοιμάζονται ν' ανέβουν στο σιδηρόδρομο αλλά και πάλι άνακαλύπτουν πως ξεχάστηκε στην "Ομόνοια τό καναρίνι. "Ο πρωτότοκος "Αχιλλεύς μετά τού δευτεροτόκου "Αγαμέμνονος άναλαμβάνουν να τό φέρουν. Οί υπόλοιποι περιμένουν στο σταθμό.

Στό μεταξύ αυτό χάνεται ό σκύλος ό "Αργουμάλης και φεύγει για να τόν βρή η ίδια η κυρία Ευρίδικη.

"Όταν έπιστρέφουν ό "Αχιλλεύς, ό "Αγαμέμνων και τό καναρίνι, δέν έχουν έπιστρέψει άκόμα η κ. Ευρίδικη και ό σκύλος. Γίνεται άμέσως μέγα οικογενειακόν συμβούλιον τών... παρόντων μελών και άποφασίζεται να έκδράμη να τούς βρή ό κ. "Αγαθοκλής, ό όποιος μετά πολλής περιπληνήσει εύρίσκει μεν τόν σκύλον γλύφοντα κόκκαλον δέν εύρίσκει όμως την κυρίαν του.

Και ώσαν κάποια κατάρα να βαρύνη την καθ' όλα λαμπράν αυτήν οικογένειαν, χάνεται άκόμη η Μαργαρώ και η γάτα και προσπαθούν να τούς βρούν οι υπόλοιποι.

Για να μην σάς τά πολυλογώ κατορθώνουν τέλος πάντων να φτάσουν στο Μαρούσι και να προλάβουν τό... τελευταίο τραίνο για να έπιστρέψουν στην "Αθήνα.

— "Αλλά, σαν φτάσαν στην "Αθήνα, άνακαλύπτουν ότι ξεχάσαν στο Μαρούσι... κλπ. κλπ.

Δυό νεαροί ντυμένοι άπάχηδες, έχουν πιάσει φιλή κουβέντα, στα Πατήσια, με μιά δεσποινίδα.

— Μά γιατί, τούς ρωτά, είστε ντυμένοι μασκαράδες σήμερα καθαρή Δευτέρα;

— Ξενυχτήσαμε χθές σ' ένα χορό και ήρθαμε έδω όπως ήμαστε...

— Μπα; Και δέν σάς φαίνεται καθόλου ότι έχετε ξε-νυχτίσει...

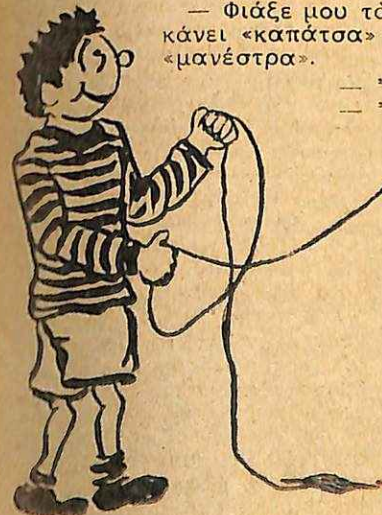
— "Ημαστε συνηθισμένοι στα ξενύχτια δεσποινίς.

Κάποιος γνωστός τους όμως τούς άποκαλύπτει περνόν-τας άπό πλάι τους.

— Βέβαια, έσεις δέν έχετε ανάγκη. Ρίξτε ύπνο χθές βράδυ με την ψυχή σας, και ντυθήκατε πρωί πρωί μασκαράδες. "Α ναχαθήτε ίμिताσιόν ξενύχτηδες!

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

(Σκίτσα τού ίδιου)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Μοιραίο

«Ωρα την ώρα καρτερῶ. Μάταιη κι' ἡ μάταιες κι' οἱ σκέψεις πλέχονται στοῦ νοῦ μου τὴν ἀνέμη. (Ἄρπα, ἡ λαχτάρα μου, αἰολικὴ στὴ σάρκα μου ἀργοτρέμει καὶ κάποιον κλάμμα θλιβερό ταραίζει τὴν ψυχὴ μου)

Στιγμὴ—στιγμούλα καρτερῶ. Δὲν ξέρω [τὶ προσμένω (Ποιὰ τάχα νᾶναι ἡ πιθυμιὰ πού τὸ [κορμὶ ταραίζει καὶ ποιὸς λυγμὸς μέσ' στὰ βαθειὰ τοῦ [νοῦ μου νὰ κουρνιάζει;)] Τὶ κι' ἂν πονῶ, μὴ καὶ μπορῶ τὸν πόνο [νὰ ὑπομένω;

Σὰν γιγαντώνει ὁ πόθος μου κι' ἡ σκέψη [πὴν πηδαλίου νιώθω πὼς εἶμαι σὰν πουλὶ μέσ' σὲ [κλουβὶ πού—ἀλιά του!— ἄδικα, ἀναπτεριάζεται μέσα στὰ κάγ- [γελὰ του.

Τὸν κάμπο ἀναλογίζομαι, πὺ μόνος [λουλουδίζει καὶ βρίσκω μιὰ παρηγορίαν καὶ μὲ τὸ [νοῦ μου λέω «Πᾶψε, φτωχέ μου, νὰ θρηνηῖς εἶναι κι' [αὐτὸ μοιραίο».

ΝΙΚΟΣ ΣΥΛΒΙΟΣ

Πατρικός πόνος

—Παῖδί μου, Μῆτσο, πῆγαινε, τρέξε μιὰ στιγμὴ νὰ ξαναρωτήσης· κῦτταξε νὰ μὴν ἀργήσης.

Καὶ ὁ ἀπρομάρτης γέρος, ἔπεσε σ' ἓνα κάθισμα καὶ τὸ κεφάλι του βαρὺ ἐκκλινε μέσα στὶς δυὸ χονδρές, ροζιασμένες παλάμες του, ἐνῶ τὸ στήθος του φούσκωνε καὶ ἓνας ὑπόκωφος στεναγμὸς ἀκούστηκε, σὰν νᾶβαινε μεσ' ἀπὸ κανένα πιθάρι. Μαῦροι συλλογισμοὶ τὸν κύκλωναν καὶ τοῦ θολώναν τὸ μυαλό. Τοῦ εἶπαν, πὼς ἡ κόρη του ἡ Σοφία, ἡ ξεβγαλμένη, πὺ ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ τίμιον σπῖτι του ἀπ' τὴ διαγωγή της, ἀπ' τὰ παραστρατήματά της, ἀφοῦ τὴν ἄφησε ὁ καλὸς της, γεννοῦσε τώρα στὸ νοσοκομεῖο καὶ ὕστερα ἀπ' τὴ γέννα της θάπρεπε νὰ τὴν πάρῃ στὸ σπῖτι του, τὶ νὰ κἀν; Ἐπρεπε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ παιδί του, πὺ τὸν ἀτίμασε, πὺ τὸν κόλλησε στὸ ἄσπιλον ὡς τώρα μέτωπο μουτζούρα ἀβγαλτῆ, πὺ τὸν ντρόπιασε στὴν κοινωνία; Ἐπρεπε νὰ τὴν δεχθῇ στὸ σπῖτι του καὶ πάλι, αὐτὴν, πὺ τὴν εἶχε πετάξῃ μὲ τὶς κλωτσιές πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἔπρεπε νὰ καταπατήσῃ τὶς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του καὶ τὶς ἠθικές του ἀρχές; Μὰ νὰ ὁ Μῆτσοις εἶναι μπροστὰ του, ὁχρὸς, ταραγμένος, λαχανιασμένος καὶ δακρυσμένος. —Τὶ ἔχεις Μῆτσο; τί

ἔμαθες;—Πατέρα, συγχώρα τὴν. τώρα πιά, δὲν ἔχουμε Σοφία, ἔτσι ἦταν ἡ μοῖρα της. Ὁ Θεὸς τὴν πῆρε, τὴν στιγμὴ πὺ οἱ γιατροὶ πεθαμένο τῆς ἔβγαλαν τὸ παιδί. Ἐχε θάρρος στὸ Θεό... Καὶ τὰ μάτια τοῦ ἀδελφοῦ γέμισαν δάκρυα. Καὶ ὁ πατέρας, τρεῖς φορὲς θέλησε νὰ σηκωθῇ, καὶ τὶς τρεῖς κάθισε βαρὺς, σὰν ἄψυχος. Τὰ πόδια του ἔτρεμαν, τὰ μάτια του γούρλωσαν, πρασίνισε, στὸ μέτωπό του χαράχτηκε μιὰ πιδ βαθειὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες γραμμὲς, τὰ χεῖλιά του καὶ τὸ σᾶγόνι του σιγότερεμαν, τὰ ροζιασμένα του χέρια ἄρπαξαν μὲ μανία τὰ ἄσπρα μαλλιά του, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στήθος του ἔβγαλνε ἓνας στεναγμὸς, σὰν ἐπιθανάτιος ρόγχος, σὰν νὰ ζητοῦσε συγγνώμην ἱκετευτικά ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς κυλισμένης στὸ βόρβορον κόρης του....

ΓΙΑΓΚΟΣ ΤΑΚΛΗΣ

Ἕνας λυγμὸς στὴν ἀ-

περαντωσύνη

Τὶ κι' ἂν εἶναι χειμώνας; Κι' ἂν ὁ οὐρανὸς μᾶς σκεπάζει, σὰν ἓνα αὐροπέπλο, γεμάτος θλίψη, πὺ ἀπ' ὠρα, σ' ὠρα εἶναι ἔτοιμος νὰ ξεσπάσῃ; Ὁ νοῦς μας πάντα μπορεῖ νὰ πετάξῃ κάπου μακριά, σ' ἀνοιξή ἢ καλοκαίρι. Ἡ ἀνθρώπινη σκέψη, κυνηγᾷ πάντα κάτι, πὺ θάχῃ περισσότερη ἀντίθεση, παρὰ δημοτικότητα μὲ κείνο, πὺ αἰσθανόμεστε ἢ πὺ βρισκόμαστε. Ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση του σκορπώντας τὰ ροδοπέταλά του πᾶν ἀπ' τὶς κοκκινωπὲς στέγες τῆς πόλης. Στὴν ἄκρη της, πέρα, κοντὰ στὸ γαλάζιον ποτάμι, ἦταν μικρὸ καὶ κατάσπρο σπιτάκι, περιτριγυρισμένο ἀπὸ λίγα φουντωτὰ πεύκα κι' ἄφθονο γρασιδί. Ὅταν κύταζες ἀπ' τὴν πόλιν ἔλεγες δὲν ὑπάρχει πιά ἄλλο σπῖτι πῶς καὶ, κι' ὅταν βρισκόσουν ἐκεῖ, πῶς δὲν ἦταν, παρὰ μόνον αὐτὸ τὸ κατάσπρο σπιτάκι στὴν ἀπεραντωσύνη ἐκείνη. Μιὰ γαλήνια εἰκόνα μέσα στὴν πιδ τρανὴ γαλήνη τοῦ Σύμπαντος. Μὰ, τί θάβλεπαν τὰ μάτια σου, σὰν περνοῦσες ἀπὸ μπροστὰ του, τὸ μακρινὸ καὶ διάφανο κεῖνον βραδυνο; Μιὰ γυναίκα, νεῖα, ἀκουμπισμένη στὸ κατῶφλι νὰ κλαίῃ. Δὲν ἀκουγες τὸ κλάμμα της; ὅμως ἦταν τὸ πιδ σπαρταχτικό. Ὡ, χάρες, πὺ στὰ βάθη σας δὲν κρῦβετε, παρὰ ἀτέλειωτες πίκρες καὶ καυμούς. Ἄν τὴν ρωτοῦσες, γιὰ τὴν κλαίει, δὲ θὰ δυσκολευόταν ν' ἀπαντήσῃ. Εἶναι στιγμὲς, πὺ ὁ πόνος ἀπλώνεται τόσο πολὺ στὸ εἶναι μας, ὥστε νὰ νοιώθουμε τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν ἐξωτερικέψουμε. Ἄς μᾶς ἀκούσῃ ὅποιος θέλει. Δικὸς μὴς ἡ ἔξενος. Ὁ ἑαυτός μας, ἡ θάλασσα, τὰ δέντρα, τὸ ἄπειρο...

—Γιατὶ κλαῖς;

—... Ἐφυγε...

—Ποιός;

—... Ἐκεῖνος. Εἶπε πὼς πᾶει γιὰ τὰ ξίδι καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ... ὅμως τὸ ξέρω, δὲ θὰ ξαναγυρίσῃ ποτὲ πιά... τὸ δὲν αἰσθάνομαι. Τὸ ταξίδι εἶναι ὁ φυσικὸς χωρισμὸς ὅταν νομίσουμε πὺς τέλειωσε ἡ εὐτυχία μας, τὸ εὐκολότερον σᾶσιμο ἐνὸς δεσμοῦ, πὺ δὲν τὸν υἱοθέτησαν κοινωνικοὶ θεσμοί...

—Ἐ, τότε περιφρόνησέ τον καὶ σὺ. Δὲν ἀξίζει νὰ πονᾷ κανεὶς γιὰ τέτοιες κοῦφες ὑπάρξεις.

—Ἄ... τὸ κλάμμα μου κι' ὁ σπαραγμὸς δὲν εἶναι γιὰ μένα. Εἶναι γιὰ τὸ παιδί μ' ας, μόνον γι' αὐτό...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ

Ἀλήτης

Σὰ φάντασμα γυρνᾷ τὰ στενὰ σοκάκια, σὰ σκιά σέρνεται στοὺς δρόμους.

Τὰ κουρελιασμένα ροῦχα του κρέμονται στ' ἀδυνατισμένο κορμὶ του, ἔτοιμα νὰ πέσουν. Τὰ πληγιασμένα ξυπόλητα πόδια του σέρνονται βαρὺὰ πᾶν στὴν ἀσφαλτο τοῦ δρόμου.

Ἡ φλογίτσα πὺ φέγγει γιὰ νὰ βλέπουμε τὸν ἑαυτὸ μας, ἔχει οὖσαι μέσα του καὶ θάχῃ ξεχάσει πὺς ὑπάρχει ἂν δὲν τοῦ τὸ θυμίζει πότε-πότε τὸ στομάχι του ἢ τὰ παιδιὰ πὺ τὸν πετροβολᾶνε καὶ τὸν φωνάζουν «Ἀλήτη». Τότε θυμᾶται πὺς ἔχει νὰ ὑπερασπίσῃ κάποιον καὶ τὰ πέρνει κυνηγὶ χωρὶς ὅμως νὰ βρίζῃ.

Δὲ μιλάει παρὰ ὅταν ζητάει ἐλεημοσύνη.

—Καμμιά δεκάρα. Ἐχω ἀπὸ χτές νὰ φῶ.

Ἄμα τοῦ πετάξουν καμμιά δραχμὴ τὴν πέρνει καὶ πᾶει γυρεύοντας ἄλλον πελάτη. Ἄν τοῦ ἀρχίσουν τὶς θεωρίες γιὰ τὴν τεμπελιά τότε χαράζεται στὸ πρόσωπό του μιὰ ἀπαίσια γκριμάτσα γέλοιου, ἐνὸς γέλοιου πὺ οὖνει πρὶν ἀρχίσῃ.

Ὅταν τὴν νύχτα, σὰν γυρνᾷ στοὺς δρόμους, τὸν πλαισιώνει κανένα ἀνεμένο παρὰθυρο, μὲ τὸ λιγοστὸ του φῶς, ἢ σκιά του διαγράφει στὸ πεζοδρόμιο καὶ στοὺς τοίχους καλλικατάρους καὶ φαντάσματα. Μὰ τὰ φωτισμένα παρὰθυρα εἶναι λιγοστά, τὰ φανάρια σβύνουν γρήγορα, κι' ὁ ἀλήτης προχωρεῖ μέσα σὶα σκοτάδια τῆς νύχτας, γίνεταί κι' αὐτὸς ἓνα μὲ τὸ σκοτάδι.

Μιὰ λιτανεία πὺ περνᾷ τὸν ἀφῆνη ἀδιάφορο, μὰ φτάνει μιὰ γόπα γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ γονατίσῃ γιὰ νὰ τὴν πάρῃ καὶ νὰ τὴν ρουφήξῃ ἀπληστα.

Πάντα βρίσκεται μιὰ γωνιά ἐνὸς ἀπάνεμου δρομάκου γιὰ νὰ ξεπλῶσῃ τὰ κουρασμένα μέλη του καὶ νὰ ξεχάσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν πολιτισμὸ πὺ τὸν ἔχει ξεχάσει.

ΧΑΡΗΣ ΑΔΩΝΙΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Ἄσπρ. Δεῖλ.—Ἐχετε τα-
λέντο φίλε μου, ἔχετε τὴ γλῶσ-
σα, φαίνεται πὺς ἔχετε διαβάσει
μέσ' ἀμεταχείριστα γραμματόσημα γιὰ τὴν ἔγκριση. Ἄν
πολλὰ κι' ὅμως πὺ γράφετε πεζο-
γράουδα καὶ μάλιστα πολὺ μεγά-
λα. Δὲ μπορεῖτε νὰ μοῦ στείλετε
κάτι ἄλλο μικρότερο κι' ὄχι πεζο-
γράουδα; Ε. Γ. Τζωρ.—Τὸ
μᾶς δώση μιὰν δόκιμην σελίδα του, πὺ θὰ δημο-
σιεύεται τιμητικὰ μέσα στὴν ἄλλη ὕλη τοῦ περιοδικοῦ.

Ἄλλὰ κι' αὐτὸ ἀκόμα ὕστερεῖ στὴν
ἐκφραση; Ὁ μέτρο χωλαίνει, οἱ ρίμες ἔχουν καταντήσῃ πα-
ρηχάσεις καὶ ὑπάρχουν λέξεις ἀντιποιητικὲς. Κι' ὅμως μ' ὅλα
αὐτὰ εἶναι οἱ οἱ οἱ πὺς μὲ λίγη προποχὴ θὰ γράψετε
γρήγορα καλὰ. Ἄσπρ.—Μεγάλο λάθος: Ὅχι μόνον δὲν
προσοιᾶται ἀλλὰ κτισταρέφει. Ἡ κενόλογη φράση πὺ δὲν
ἔχει ἀπαρηγήσῃ ἢ διαδοχὴ τῶν εἰκόνων πὺ δὲν ἔχει ἀρχι-
κτονικὴ καὶ ἡ ἔλλειψη ὑποθέσεως, εἶναι ἐλαττώματα πὺ
δὲ ξεριζώνονται εὐκολὰ. Τὸ πεζο σας ἔχει πολλὰ προτερήματα
ἀλλὰ οὐ λείπει ἡ κίνησις. Κι' αὐτὸ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κα-
κῆς συνήθειας. Ἐργασθῆτε καὶ στείλτε μου κάτι πιδ ζωντανό.
Ἰ Δ Θ.—Προσδεύσατε Μπαρβό. Ἄν ἐργασθῆτε μὲ τὸν ἴδιο
τῆλο γρήγορα θὰ δῆτε κάτι δικό σας δημοσιευμένο. Τί τὰ ν.—

Τὸ «Χαρήτε» ἔχει συγκίνηση
καὶ μαρτυρεῖ ποιητικὸ τα-
λέντο. Πεζογράουδα δὲν δη-
μοσιεύω. Α. Κ. Μ.—Ἡ γλῶσ-
σα εἶναι τόσο ἀκανόνιστη,
πὺ χαλάει τὸ σύνολο. Ἀπὸ
τὰ τρία προτιμῶ τὸ «Saison»
ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν εἶναι δη-
μοσιεύσιμο. Τ Δ ρ.—Περά-
στε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τὴν Πα-
ρασκευὴν τὸ βραδύ. Μ' ἄ-
ρασε πολὺ τὸ τραγούδι σας.
Μ ἂ κ. Ρε κ λ.—Ἐκτός ἀπὸ
τὸ δεύτερον στίχον τοῦ πρώ-
του τετραστίχου τὸ τραγούδι
σας εἶναι ἄριστον καὶ σὲ μέτρο
καὶ σὲ ρίμα ἀλλὰ τὸ περιε-
χόμενον τοῦ σὲ ἰδέα εἶναι
πῶς. Περιμένω κάτι πιδ
πῶς. Ν ἰ κ. Σ υ λ β.—Προ-
τιμῶ τὸ «Μοιραίο». Τὸ
ἔπειδ' ἔχει τ' ὄνομα
πὺ σάει τροχάκι τὸν στί-
χον γίνεταί παράτονον. Στείλ-
τε μου, ἀργότερα πάντως, τί-
ποτ' ἄλλο. Σ τ.—Ἄν ε μ.—
Στείλτε μου τίποτ' ἄλλο γιὰ
κάτι παράλληλον μὲ τὸ πα-
ρὸν σπῖτι δημοσίεψι πρὸ
πῶς. Ἄ ν δ ρ. Θ ο ο δ.—

Τὸ «Δεν σὲ μισῶ» εἶναι ρυθ-
μικὸ πρόβα σὶα ἐκείνων
ἐργασίᾳ ὁ μακαρίτης
Παναγιώτης Ταγκόπουλος καὶ θὰ
τὸν δημοσιεύω γιὰ τὴν ἔκφρα-
σιν. Ἄν δὲν εἶχα
πολλὰ ἀρετὰς, ἂν δὲν εἶχα
πολλὰ προγράμματα μὲ ν' ἄ-
νωθον τὰ εὐθὴ εἶδη (πε-
ζογράουδα, ρυθμικὴ πρόβα,
καὶ οἱ οἱ οἱ στίχοι κλπ.). Στείλ-
τε μου κανένα τραγούδι,
ἀφοῦ ἔχετε τὴν εὐχέρεια τοῦ
πῶς. Κ ἂ π ο ι ο ς μ ο υ
τ ἰ ε ἰ λ ε ἂ ν ὑ π ὸ γ ρ α φ ὀ
ναι ποιημάτων μὲ τὸν τίτλον
«Μετὰ τὸν χαρτοπόλεμον». Τὸν παρακαλῶ νὰ διορ-
θώσῃ τὰ δυὸ τελευταῖα τετραστίχα καὶ νὰ μοῦ τὸ ξαναστεῖλῃ
ἀναρτημένο νὰ τὸ δημοσιεύω. Τ ἂ κ. Γ ἰ α κ.—Εὐχαριστῶ.
Ἐβασίμ ἐντολή. Θὰ μοῦ κἀνετε τὸ λατρεῖν νὰ τοῦ δώσετε λίγη
κίνησις ἀκόμα; Νὰ μὴν εἶναι μόνον περιγραφικὸ. Ἕνας διαλο-
γισμὸς, μιὰ μικροῦποθεσοῦλα μὲ τὸ στόλισμα πούχετε δώσει θὰ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ
νὰ συμβουλευθῇ τὸν γιατρὸν
γιὰ ὅποιονδήποτε ἀσθενεῖα δική
του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα
του πρέπει νὰ εἶναι σύντομον, νὰ
περιγράφῃ λεπτομερῶς τὰ
συμπτώματα, καὶ νὰ περιέχῃ
δραχμὰς πέντε εἰς ἀμεταχείριστα
γραμματόσημα. Ὅποιος ἀναγνώ-
στῃς αὐτῆς πὺ θέλει ἰδιαιτέρη ἐπιστο-
λὴν γράφω δια-
λῶς ἀπάντησιν, ἀν' ἡ τῶν πέν-
τε δραχμῶν στέλλει πενήντα.
νερό:

Bicarb. de Soude
Magnesie calcinee
Beijonaphitol aa 0,25 cent.
Pour 1 paquet No 30
Τοπικῶς, καμετε καθε βράδυ
πρὶν κοιμηθῆτε μιαν ἐπάλειψιν
ἀπ' τὴν ἀκολουθὴν ἀλοιφή:
Soufre 3 gr.
Vaseline 30 »

Καὶ τὸ πρῶτ', πλύνεσθε μὲ
χλιαρὸ νερό.
NINON Z. Ἐνταῦθα.—Σὰς
συνιστῶ καθε πρῶτ' ἓνα κλύσμα
ψυχρὸ ἀπὸ νερὸ σκέτο πὺν τὸ
ἔχετε βράσει προηγουμένως.
Περνετε ἐπίσης δυὸ φορὲς τὴν
ἡμέρα σὲ δυὸ δάκτυλα νερὸ 15
σταγόνες ἀπὸ:
Jntrait de marrons d' Inde
30 gr.

Τοπικῶς μεταχειρισθῆτε τὴν ἐ-
ξῆς πολὺ ἀποτελεσματικὴ ἀλοιφή:
Pommade Midu 1 tube

Κάμετε κυρίως γαλακτοφυ-
τικὴ διαίτα. Ἀποφεύγετε τὶς
σάλτσες, τὰ γιαχνιστά, τὰ πολ-

εἶναι περίφημο. Περιμένω. Ἄ γ γ.
Φ ἰ λ ε ρ.—Τὸ «Ἐμπρὸς ξυπνᾷτε
ἀγάπες» ἂν γίνῃ ὅλο στὸ ἴδιο μέ-
τρο καὶ στὴν ἴδια συνήχησιν θὰ τὸ
δημοσιεύω. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρί-
τον τετραστίχον μ' ἀρέσουν πολὺ.
Τὸ τρίτον ὅμως τετραστίχον ἔχει ἀλ-
λοῦ τις προπαροξυτονες ρίμες κι'
ἔτσι χαλάει ἐντελὸς τὸ μέτρο. Τὸ
ἄλλο μᾶλλον χάλασε, γιὰ τὸ φορ-

τώσατε λυρισμὸ. Ἐ λ. Πα π.—Τὸ τραγουδάκι σας εἶναι ἀλη-
θινὰ νοσταλγικὸ καὶ πονεμένο ἀλλὰ ἄεχνο. Φαίνεται πὺς
θάσαστε πολὺ νέα, γιὰ τὴν κάθε λέξιν σας ἀποπνέει ἀγνότητα καὶ
ἀφέλεια. Ἐργασθῆτε ἀπαφεύ-
γοντας στὴν ἀρχὴ θέματα δύ-
σκολα, ὅπως αὐτὸ πὺν καταπι-
στήκατε, καὶ σιγά-σιγά θὰ προσι-
δέψετε. Πρὸ παντός μὴν ἀπο-
γοητεύετε. Ἄ μ π. Ζ α ο ὑ ρ.—

Ἐχετε δίκαιον. Τὸ τραγούδι σας
ἔχει πολλὰ λάθη ἀλλὰ ὅλα
αὐτὰ τὰ λάθη δὲν εἶναι βασικά·
Λάθη ρυθμοῦ, μέτρου, ὁμοιο-
καταληξίας καὶ λίγα φραστικά. Ἄν
θέλετε νὰ ἐπιδοθῆτε στὸ
γράψιμο, πρέπει νὰ μελετή-
σετε πολὺ ποίησιν. Διαβάζε-
τε ἰδίως λυρικά τραγούδια
(Πορφύρη, Μαλακάση κλπ.).
Ν. Χ. Πα πα θ.—Τόλαβα.
Εἶναι ἀπλῶς περιγραφικὸ.
Τὸ ἄλλο πὺν διάβασα εἶναι
σκάλες ἀνώτερο. Γιὰ τὴν λοι-
πὴν μου στείλατε τὴν «Ἀλη-
θινὴν ἱστορίαν» ἀφοῦ μπορεῖ-
τε νὰ γράψετε τόσο καλὴτε-
ρα. Ἀποφύγετε καὶ τὸ διά-
λογον, παρ' ὅλα ὅσα εἶπαμε.
Γιὰ τὴν Γ. Μ. Σ. Ζ.—Ἀνέ-
δοτα δὲν δημοσιεύω. Ἄ ν τ.
Β. Τ α π.—Οἱ στίχοι σας
δείχνουν πὺς θὰ προοδεύετε
στὴν ποίησιν ἂν θελήσετε
νὰ μελετήσετε καὶ νὰ ἐργα-
σθῆτε. Στέλνετε μου πότε
πότε κανένα, ἀναφερόμενος
στὴν κρίσιν μου αὐτῇ, γιὰ νὰ
σας παρακολουθῶ. Μ ἰ μ.
Π α γ κ.—Ἐχασε τὴν ἐπικαι-
ρότητα του Πάντως δείχνει
πολὺ καλὴ ἐπίδοσιν. Γ.
Φ ω τ α.—Περὶ τοῦ «τὸν
γελοῦσε» ἔχει ἓνα σωρὸ στοι-
χεῖα ζωῆς, πὺ δὲν τὰ ὑπὸ-
πτεύω καν στὸ προηγουμένον
σας. Ἡ ἐμπνευστὴ ὅμως
ὕστερεῖ καὶ ἡ διαχείρισις
τοῦ θέματος μὲ τὸ συμπέρα-
σμα στὸ τέλος τὸ ἀδικού-
ν φοβερά. Σ. Ι. Κ ε π.—Πᾶρε
τὸ «ἀγάπες τραγούδι» καὶ πε-
ράστε ἓνα βραδάκι ἀπὸ τὸ
γραφεῖόν μου. Γ ε ω ρ. Μ ἰ χ.
—Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέ-
ρον. Θὰ φροντίσω. Α. Τ ω
ν ἰ ο υ.—«Τοῦ ἀλήτη ὁ σπα-
ραγμὸς» ἔχει συγκίνηση, ἔχει
παλμό καὶ ποίησιν ἀκόμα.
Εἶναι ὅμως ἀκίνητο τόσο
πὺν θὰ μπορούσε νὰ παρῇ

τὸν πῶς εἶναι
τὰ καρυκεύματα.
Γ. Δ. Σύν(μα
Τηλεγραφικῶν
Ἐνταῦθα.—Δια-
βάσει μὲ προσο-
χὴ ὅσα παραγ-
γέλλω παραπάνω
στὴν Δ) α Νινόν.
Τὰ ἴδια θὰ πα-
ραγγεῖλω καὶ σὲ
Σας. Ἐξέρω ὡς
ποῦ πὺς εἶναι
τοσοῦτο εὐκολο
νὰ κάμετε ὅσα συνιστῶ. Μετα-
χειρισθῆτε ὡστόσο τὶς σταγόνες,
καὶ τὴν ἀλοιφή. Γιὰ τὶς ἐνέσεις
πὺ γράφετε ἔξω πὺς εἶναι
πολὺ δαπανηρὲς, συχνὰ ὅμως
δίδουν καλὰ ἀποτελέσματα.

Γ. Π. Βιδῶ—Σάμου.—Ἡ δι-
αίτα πὺν σὰς συνδέσθησα εἶναι
βέλτιστα πολὺ ὀφέλιμη. Τὶ νὰ
σὰς πῶ ὅμως γιὰ νὰ σὰς βοη-
θῶσιν στὴν περίπτωσίν σας; Ὅ
ἐχρεάζονταν νὰ σὰς κάμω μιαν
γενικώτερη ἐξέταση. Ὅσοντες
πρὸ πάντων νὰ ἔξω τὴν ἡλι-
κία σας, τὶς ἐξέσεις σας, τὶς συν-
θήκες τῆς ζωῆς σας γενικώτερα,
καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν μοῦ γρά-
φετε τίποτε.

Εἰδικώτερον ἀπὸ μένα σὰς
περιπτώσεις σὰν τὴν δική σας,
συνιστοῦν τὸ massage πρὸ τοῦ
ὑπνίου, καὶ τὴν χρῆσιν τῆς:
Crème TOKALON
πὺν τὴν βρίσκετε σ' ὅλα τὰ Φαρ-
μακεία. ANT. X. ΑΣΙΜΗΣ

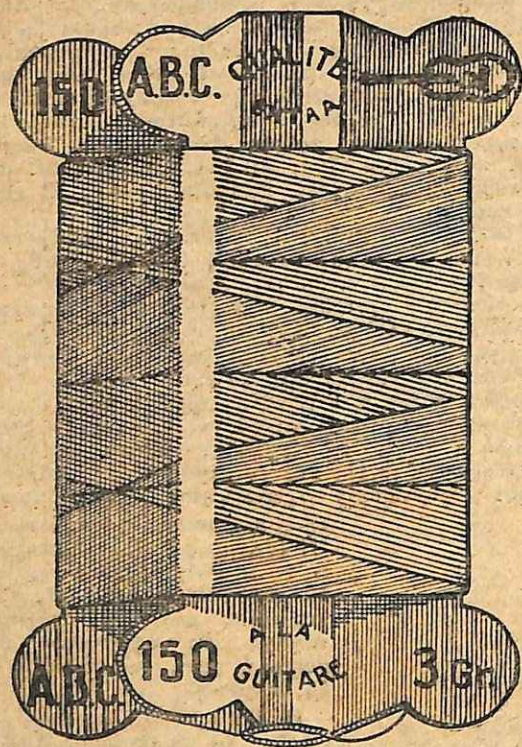
Τὸν παρακαλῶ νὰ διορ-
θώσῃ τὰ δυὸ τελευταῖα τετραστίχα καὶ νὰ μοῦ τὸ ξαναστεῖλῃ
ἀναρτημένο νὰ τὸ δημοσιεύω. Τ ἂ κ. Γ ἰ α κ.—Εὐχαριστῶ.
Ἐβασίμ ἐντολή. Θὰ μοῦ κἀνετε τὸ λατρεῖν νὰ τοῦ δώσετε λίγη
κίνησις ἀκόμα; Νὰ μὴν εἶναι μόνον περιγραφικὸ. Ἕνας διαλο-
γισμὸς, μιὰ μικροῦποθεσοῦλα μὲ τὸ στόλισμα πούχετε δώσει θὰ

γιὰ πεζογράουδα. Μπορεῖτε νὰ τὸ ζωντανεύετε καὶ νὰ τὸ ξα-
ναστεῖλετε; Κ. Ἄ γ ἰ ο π.—Πρωτότυπη ἐμπνευστὴ ἀλλὰ κακὰ
δοσμένη. Σὰς λείπει ἡ τεχνικὴ τῆς ἐκφράσεως. Ἄν θέλετε νὰ
γράψετε μιὰ μέρα καλὰ πρέπει νὰ παρακολουθήσετε μελετώντας
πὺς ἐκφράζονται οἱ ποιητὲς. Τὸ μέτρο καὶ ἡ ρίμα εἶναι ἐξωτε-
ρικὰ στοιχεῖα τῆς ποιητικῆς φράσεως πὺν δὲν τοὺς αἰσθητικὸς

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΕΧΝΗ^Η ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ ΑΡ. 1

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὰς 24.000 ἑλληνίδας πού ἀγοράζουν καθημερινῶς τὰς κλωστὰς A. B. C.

καὶ παρακαλοῦμεν, πρὸς τὸ συμφέρον των, νὰ ζητοῦν ἐπιμόνως τὸ Σῆμα «A. B. C. Κιδάρας» διότι παρυσιάσθησαν ἀπομιμήσεις μέ κλωστήν κακῆς ποιότητος καὶ μέ ὀλιγώτερα μέτρα στὸ κάθε χαρτονάκι.

Τὰ «A. B. C. Κιδάρας» πωλοῦνται παντοῦ εἰς ὅλα τὰ χρώματα.

ΤΑΡΥΦΑΛΛΟ

Κυρίες μου,
Κατέχομεν
πάντοτε τὰ
συνηθισμένα εἰς
τὰς κομμώσεις

PERMANANT

χάρης εἰς τὰς τελευ-

τέρας μηχανικὰς ἐργασίας τῶν
διαρρηχθῆναι παραμορφώσεων τῆς ἐξε-
χέως τῆς κομμωτικῆς τέχνης
καὶ συνεργασίαν μετὰ τῆς ἐρευ-
δίας Ἀκαδημίας τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Διευθυνή μας: ἡ ἐξασφαλίσει
διὰ τὸ ἀραιότερόν σας εὐχρηστέον.

ΤΑΡΥΦΑΛΛΟ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ!!! - ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!!!

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝ παλαιὰ ραδιόφωνα παντὸς τύπου μετὰ τὸ νέο μας

μοντέλλο 1934 **MAGIC VOICE RADIO**

15-200 μέτρων συνεχοῦς καὶ ἐναλλασσομένου ρεύματος 108—250 βόλτ

ΜΕ ΛΟΓΙΚΗΝ ΔΙΑΦΟΡΑΝ ΤΙΜΗΣ

Ἀποκλειστικός Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

Κ. Α. ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

ΘΗΣΕΩΣ 7 (ΣΤΟΑ ΡΟΜΒΗΣ 2) ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-338

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ